Cărările nevăzute ale pădurii

13 fabule despre dragoste şi prietenie

Simona Panaitescu

2012

« Nobleţea sufletului nu se manifestă când omul acţionează corespunzător doar pentru că legile politicii sau ale familiei cer de la el să acţioneze în mod nobil, ci acolo unde, chiar dacă omul se arată crud, nu există nici un fel de legi care sa îl pedepsească, cu excepţia propriei sale conştiinţe.

Atunci când omul, neavând nici un alt judecător decât propria sa voinţă liberă cu care stă singur înaintea Dumnezeului şi Creatorului său, împins în mod spontan de iubirea sublimă din interiorul său, acţionează milos chiar şi faţă de cel mai mic animal sau fiinţă în care viaţa poate fi surprinsă, chiar şi atunci acţiunea sa generoasă este benefică şi răsplătită. Nu faptul că nu aţi călcat un vierme, ci conştienţa faptului că v-aţi stăpânit pasiunile, supunându-vă în schimb unor legi mai înalte ale vieţii, este cea care va ridică deasupra mulţimilor, astfel încât, prin practica iubirii şi a milei, va deveni o a doua natură pentru voi să nu refuzaţi vreunui seamăn al vostru ceea ce aţi acordat unui slab şi neliber animal. »

(SECRETELE VIEŢII, Gottfried Mayerhofer)

IEPURELE ŞI BROASCA ŢESTOASĂ

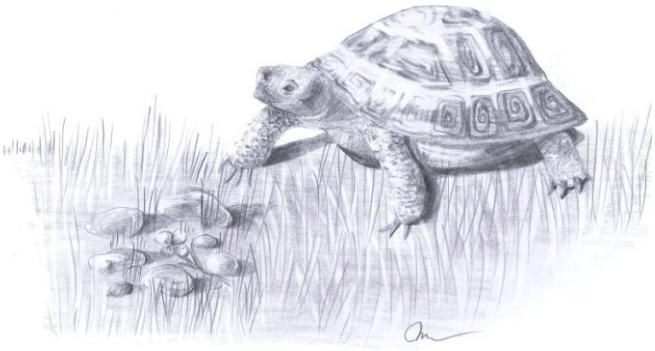

Iepurele locuia împreună cu iepurica lui într-o poiană secretă, plină cu flori de toate culorile; acolo nu era iarnă niciodată. Iepurele avea câţiva prieteni în pădure şi îi plăcea uneori să iasă din poiană şi să se întâlnească cu ei, să se joace împreună şi să discute. Avea întotdeauna la el câteva fructe sau floricele, căci era tare bucuros să facă mici cadouri prietenilor săi. Pentru că era atât de drăguţ şi de sufletist, toţi prietenii lui ţineau la el şi îl preţuiau. Câţiva, mai singuratici, chiar îşi doreau să locuiască împreună cu el în poiana sa plină de flori colorate, dar, din nefericire pentru ei, nici unul nu ştia drumul către aceasta.

Dintre toate animalele, numai iepurica îl mai ştia, dar ea ştia şi că poiana lor nu trebuia să fie călcată de nici un picior străin... nici măcar de piciorul celui mai bun prieten al lor... căci până şi acest lucru ar fi fost cu totul inacceptabil pentru poiana aceea minunată. Iar dacă totuşi s-ar fi întâmplat aşa ceva, toate florile de-acolo şi-ar fi pierdut culorile şi iarba s-ar fi subţiat brusc, ca la venirea iernii... Şi atunci ei ar fi trebuit să plece de acolo, să caute o altă poiană secretă... şi nu aveau nici o certitudine că ar mai fi putut exista încă o poiană secretă pentru ei pe lumea aceasta.

De aceea, iepurica era hotărâtă să nu spună nimănui drumul... şi iepurele ei, de asemenea.

*

Broasca ţestoasă locuia la marginea pădurii. Ea nu avea nici o poiană secretă. Avusese şi ea una, sau, mai bine zis, avusese chiar patru, căci ea nu era nici pe departe atât de tânără ca iepuraşii… numai că le pierduse, pe rând, pe toate. Poienile ei aveau un dar deosebit de a se transforma singure încetul cu încetul până când la un moment dat ajungeau la fel de obişnuite ca toate celelalte poieni şi atunci nu le mai putea recunoaşte... Se rătăcea, tot căutându-le, până când, epuizată, îşi dădea seama că n-o sa le mai găsească niciodată.

Noroc însă că şi broasca ţestoasă avea câţiva prieteni buni în pădure... căci şi ei îi plăcea tare mult sa se întâlnească cu aceştia şi să le facă mici daruri, exact ca şi iepurelui. Printr-o fericită întâmplare, cei doi se

cunoscuseră la o consfătuire a animalelor din padure. În seara aceea, dupa terminarea întrunirii, continuaseră să vorbească încă vreo câteva ore şi se despărţiseră cu mare greutate, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni...

*

După o vreme, iepurele căpătase un obicei de a-i lăsa broaştei ţestoase, într-un luminiş, câte un mic aranjament din pietre rotunde de râu. Aceasta ştia sigur că era vorba de un cadou pentru ea, pentru că în mijlocul micii opere era întotdeauna portretul unei broaşte ţestoase. Iepurele aducea mereu şi câteva floricele, din cele mai înmiresmate, cu care decora aranjamentul... şi, cu toate că era deseori grăbit, uneori chiar neatent, impresia pe care o făceau aceste daruri ale sale era întotdeauna încântătoare.

Broasca ţestoasă se obişnuise cu atenţiile iepurelui. Le aştepta mereu cu nerăbdare şi le răspundea cu bucurie, construind lângă ele propriile aranjamente de pietricele. Cu marea ei experienţă, lucra încet, metodic, plănuind cu atenţie efectele de lumină şi culoare, pentru a-l încânta, la rândul ei, cât mai mult, pe prietenul său. Se ferea, în general, să pună flori, de teamă ca mesajul său să nu apară prea provocator... căci, spre deosebire de iepure, ea chiar era acum un animal singuratic, aflat în căutarea unei poieni secrete... Totuşi, la un moment dat, a început şi ea să strecoare câte o mică floare delicată printre pietricele. Aceasta fusese la început un fel de provocare prietenească... – dacă tu îmi pui tu flori, îţi pun şi eu... şi pe rând râdem de cel care pare să fie cel mai serios la jocul acesta. În scurt timp însă, broasca ţestoasă

realiză că, spre deosebire de tânărul ei prieten, chiar devenise prea serioasă pentru a se mai juca astfel. Ea nu avea obişnuinţa de a arăta ce simţea şi, cu atât mai puţin, ceea ce nu simţea, chiar şi în glumă... De fapt, în pofida naturii sale inocente şi a faptului că avea un aspect atât de ciudat încât nimeni din pădure nu i-ar fi putut da o vârstă clară, era un animal adult, trecut prin multe şi foarte precaut în relaţiile sale cu animalele pădurii.

Prin urmare, ea îşi dădu destul de repede seama că jocul lor zilnic n-ar fi putut dura prea mult şi că nici pentru ea, nici pentru iepure şi nici pentru iepurica lui, acesta nu s-ar fi putut încheia prea bine...

*

O dată gândite aceste lucruri, broasca ţestoasă se hotarâ să-i facă iepurelui un ultim aranjament special. Căută pentru el cea mai frumoasă floare pe care o văzuse în ultimele zile prin pădure şi o culese, apoi o puse la baza întregii sale construcţii. Făcu aceasta acoperind grijulie floarea cu pietre mici de râu colorate, în aşa fel încât tija şi fiecare petală şi frunzuliţă a ei să fie cât mai bine conturate. Ştia foarte bine că floarea se va ofili şi se va transforma în pământ, însă spera din tot sufletul că pietricelele îi vor păstra forma mult timp după aceea...

Această floare, pe care o dorea la fel de durabilă ca şi ea însăşi, trebuia să fie ultimul cadou pe care i-l dăruia iepurelui. Oricare altul apoi, nu ar mai fi fost o creaţie zămislită după legile pădurii, ci una aberantă, de vis, o fantasmă născută din marea ei dorinţă de a mai trăi

încă o dată într-o poiană secretă... Era însă sigură că iepurele nu merita să-i fie răsplătită prietenia cu asta.

*

Fără nici o grabă, broasca ţestoasă îşi sfârşi opera, apoi se aşeză să se odihnească. Oftă prelung şi imediat îi veni să plângă, pentru că i se păru ca ar fi fost mai bine dacă n-ar mai fi sfârşit-o niciodată... Se abţinu însă şi privi floarea din pietre, observând că razele asfinţitului căzute peste ea, o făceau să strălucească. Se gândi atunci că dacă floarea arăta aşa de frumos în lumina soarelui, poate că nici hotărârea ei nu era una din cele mai proaste...

Pe neaşteptate, un fluture alb poposi chiar pe vârful nasului ţestoasei, care se scutură uşor pentru a scăpa de uşoara mâncărime. Fluturele se ridică puţin în aer, ca împins de o boare de vânt, şi apoi se întoarse pentru a ateriza fără nici o ezitare pe o frunză lată, chiar în dreptul unuia din ochii broaştei ţestoase. De data aceasta, ea nu putu să nu-i arunce o privire şi fu foarte uimită să observe că aripile lui aproape transparente, pline de irizaţii fine, tremurând în aerul cald al verii, păreau să acopere tot cerul. Nenumărate pârâiaşe subţiri de lumină pulsau şi se împleteau între ele, schimbându-şi permanent nuanţele şi culorile.

Acesta era, cu adevărat, unul din cele mai impresionante lucruri pe care le văzuse vreodată!... După o vreme însă, ochii începură să o doară de atâta concentrare şi îi închise pentru câteva clipe. Când îi

deschise din nou, nu mai văzu fluturele. Îl căută cu răbdare prin împrejurimi, dar nu reuşi să-l găsească.

Dezamăgită, se întoarse din nou în luminiş şi nici măcar nu observă că, pierdută cu totul în gândurile sale, se îndrepta exact către floarea ei din pietre. În trecere, călcă pe marginea uneia din petalele sale şi privi distrată pământul denivelat pe care îl simţea sub picioare. Şi ceea ce o ului nu fu prezenţa operei sale de care aproape uitase... ci aceea a fluturelui alb care odihnea nemişcat, pe o pietricică din mijlocul florii. Închise ochii şi îi deschise de mai multe ori ca să se convingă că nu se înşeală.

Câteva clipe mai târziu, în timp ce îl privea cu încordare, fluturele alb se înălţă uşurel într-o spirală din ce în ce mai largă şi se pierdu în imensitatea văzduhului.

Ce întâmplare ciudată!... îşi spuse nedumerită broasca ţestoasă şi se hotărâ să tragă un pui de somn la umbra unui tufiş de zmeură, căci se simţea, dintr-o dată, tare obosită. Nu se aşeză însă bine, că un gând pe care îl simţi ca pe un fulger de lumină în inima sa, o făcu să sară din nou în picioare, tremurând din toate încheieturile. Bineînţeles că nu putea fi câtuşi de puţin o întâmplare!... Acesta fusese un adevărat dar al Marelui Spirit!... Un dar mai preţios decât orice i-ar fi putut oferi vreodată un animal!

*

Bucuria care urmă acestei descoperiri o făcu sa râdă şi să se rostogolească prin luminiş timp de o oră, cu o energie şi o veselie pe care nu le avusese nici măcar în timpurile cele mai minunate ale copilăriei sale. Deodată,

bucuria ei se schimbă într-o mare linişte a sufletului şi atunci, ţestoasa se opri şi începu, în sfârşit, să reflecteze din nou asupra stării sale. Pentru prima dată în lunga ei viaţă, se simţea acum pe deplin împăcată... şi nu doar cu sine însăşi ori cu iepurele ori cu iepurica lui pe care nici măcar nu apucase să o cunoască... ci cu pădurea întreagă… şi chiar cu oricare din pădurile de pe lumea aceasta.

Acum ştia că avea puterea de a nu se mai întoarce în acest luminiş, a cărui taină îl făcea pe prietenul ei să-şi părăsească mereu poiana. Fără să îşi dea seama, descoperise cărarea către cea mai secretă dintre poienile secrete şi, exact din această cauză minunată, izbuti să trăiască în continuare fără a se mai simţi singură niciodată**.**

ARICII

Iarna bătea la uşă când ariciul cel ciufulit primi de la fraţii săi vestea că mama sa este grav bolnavă şi îl roagă să se întoarcă acasă. El trăia singur într-o margine a pădurii şi nu avea altă preocupare în zilele acelea decât să-şi pregătească locuinţa şi rezervele pentru iarnă, aşa că atunci când ciocănitoarea îşi încheie scurta povestire, împinse o piatră mare de râu în dreptul intrării, trase câteva ramuri uscate peste vizuina sa şi porni îngrijorat de-a lungul pârâului. După socoteala lui, dacă peste noapte nu se oprea decât pentru a se odihni puţin în două-trei rânduri, ziua următoare la răsăritul soarelui ar fi trebuit să ajungă acasă.

Când ariciul ciufulit îşi făcu apariţia la vizuina mamei sale, putu imediat să observe că ceva ciudat se întâmplase cu aceasta. Parcă se micşorase pe toate părţile, încât acum părea mai degrabă un loc de joacă pentru pui decât o vizuină adevărată. Şi nu-i găsea nicăieri intrarea!…

“Mamă! Mamă!… Ce faci acolo?… Ai nevoie de ajutor?” strigă ariciul ciufulit speriat la culme. Nici cel mai mic sunet nu se auzea din interiorul vizuinii. “Mamă, te rog, răspunde-mi!” mai strigă o dată ariciul şi, fără să mai aştepte mult, începu să sape nervos în marginea micii construcţii.

“Frate, opreşte-te!” auzi el deodată o voce puternică în spatele lui. Unul din cei trei fraţi mai mari ai săi îl privea îngrijorat ridicat pe picioarele dinapoi, la zece paşi distanţă de el.

Ariciul ciufulit se repezi în întâmpinarea noului venit şi amândoi se salutară cu bucurie.

“Mama nu mai locuieşte aici?” întrebă ariciul ciufulit, în timp ce fratele său încă îl mai strângea la piept. Acesta îl îndepărtă puţin şi apoi ridică spre el o privire înlăcrimată.

“Mama nu mai e în lumea noastra. S-a stins încă de-aseară…” Ariciul ciufulit se trase înapoi, de parcă ar fi fost lovit în faţă de o forţă invizibilă.

“Săraca mama!… Nu m-a putut aştepta… săraca mama!” jeli el cu o voce stridentă pe care nu şi-o putea

recunoaşte. Celălalt se apropie din nou de el şi îi puse cu blândeţe o labă pe cap.

“Frate, să ştii că ea s-a gândit la tine până în ultimele ei clipe. Înainte de a muri ne-a spus că te roagă să o ierţi că n-a mai putut să te aştepte… Şi ne-a mai spus să nu ne întristăm, pentru că Marele Spirit are grijă ca noi toţi să ne întâlnim din nou, pe partea cealaltă… ”

*

Înainte de a pleca sa locuiască în cealaltă parte a pădurii, ariciul ciufulit avusese aici câţiva buni prieteni. Nu vroia să stea pe capul fraţilor săi care aveau cu toţii familiile şi problemele lor, dar nici nu putea să se întoarcă la casa lui fără să-şi vadă vechii prieteni măcar o dată. Ei îşi aveau vizuinile în vecinătate, aşa că ariciul ciufulit îi rugă pe fraţii lui să-i anunţe că îi aşteaptă în zilele următoare în faţa vechii vizuine a mamei sale. El nu vroia sa îi deranjeze prea tare căutându-i la casele lor, căci ştia că cel puţin doi dintre aceştia aveau perechi şi mai ştia că, din păcate, femelele neamului lor nu erau totdeauna bucuroase de oaspeţi.

Următoarele trei zile, ariciul ciufulit îşi petrecu aproape tot timpul pe lângă vizuina mamei sale, dar, într-un chip de neînţeles pentru el, nici unul dintre prietenii săi nu îşi făcu apariţia. Poate că fraţii lui nu le explicaseră destul de clar unde îi aştepta sau poate că ei nu înţeleseseră că după trei zile el chiar avea de gând să se întoarcă acasă… Nu vroia să se certe cu nici unul din fraţii săi, aşa că nu aduse vorba de aceste îndoieli ale sale, dar se hotărâ să nu mai piardă vremea. Află de la un unchi al

său unde erau locuinţele prietenilor şi apoi porni degrabă să facă fiecăruia o scurtă vizită.

*

Ariciul negru fusese cel mai bun prieten al său în vremea copilăriei. Nici cu fraţii săi şi nici cu vreun alt cunoscut nu reuşise ariciul ciufulit să aibă discuţii atât de lungi şi plăcute, pline de idei neobişnuite, care îl făceau să se desprindă de toate preocupările şi grijile sale. Cât timp fusese departe de familie şi de prieteni, nimic altceva nu îi lipsise mai tare decât aceste întâlniri cu ariciul negru. Cu o voce gâtuită de emoţie, îl strigă în faţa vizuinii sale.

Un nas mititel îşi făcu apariţia, fremătând, la intrarea în vizuină, apoi dispăru şi în locul acestuia apăru botul delicat, dar încruntat al mamei arici: “Îl cauţi pe soţul meu, mi se pare, străinule?…”

Ariciul se încruntă şi el puţin: “Nu vreau să vă deranjez, sunt un vechi prieten de-al lui şi aş vrea să…”

“Sigur, sigur…” îl întrerupse ea grăbită, “toţi îi sunteţi prieteni!… Vezi că nu are prea mult timp sa stea la taclale… L-am trimis la tufele acelea de afine din vale să aducă nişte fructe proaspete pentru copii.”

“Mulțumesc, n-o să-l ţin mult!…” îi promise intimidat ariciul şi o luă iute la picior pe cărare.

“Spune-i că micuţilor le e foame şi că îl asteaptă cu nerăbdare!…” mai strigă ea în urma lui cu un glas în care iritarea se desluşea mai clar ca o lună plină pe cerul senin al nopţii.

*

Ariciul negru părea uluit că vechiul său prieten l-a căutat ca să îi vorbeasca. Mult timp nu făcu nimic altceva decât să-l întrebe despre viaţa lui de după plecarea din familie. Când ariciul ciufulit îl întrebă, la rândul său, ce se mai întâmplase cu el în toată această perioadă de când nu se mai văzuseră, prietenul său se crispă uşor, dar se strădui să-i raspundă pe un ton cât mai detaşat cu putinţă: “Ai văzut ce-am facut, nu-i aşa, prietene?… Soţie, copii, familia cu grijile de fiecare zi… Nu-i mare lucru de povestit.”

“Desigur, grijile familiei, nu mă îndoiesc…” spuse precaut ariciul ciufulit. “Cu ceilalţi prieteni ai noştri te-ai mai vazut? Sau ţi-ai făcut poate alţi prieteni?…”

“Alţi prieteni?… N-am mai avut timp pentru alţii…” mormăi înfundat ariciul negru. “Iar în ce-i priveşte pe prietenii noştri, îţi spun eu că nici din ăştia nu s-a ales mare lucru!... Ariciul micuţ a devenit groaznic de plicticos, iar ariciul ciudat… ce să mai vorbim? Stă retras cât e ziua de mare şi dacă nu vine cineva la el, poţi să fii sigur că el nu se oboseşte să caute pe nimeni. Ştii tu că era destul de ieşit din comun şi când eram noi copii, dar acuma, ce să-ţi spun?… E ciudăţenia întruchipată! Nici măcar el singur nu cred că se mai înţelege!…”

Ariciul ciufulit îl privi cu uimire. În vremurile de dinainte nu-l auzise nici măcar o dată pe prietenului lui spunând măcar un singur cuvânt rău despre un altul din neamul lor. Iar acum… acum iată că vorbea astfel despre cei mai buni prieteni ai lui, sau mă rog, singurii pe care îi mai avea în absenţa lui… Dacă aceştia doi se transformaseră, oare el însuşi nu se transformase chiar

deloc?... Cum oare ar vorbi despre el acest vechi prieten al său, dacă ar fi fost întrebat de cineva… poate de soţia sa, de exemplu?

Simţind că în el începe să crească o umbră tot mai periculoasă de îndoială, ariciul ciufulit se abţinu să mai gândească la lucrurile acestea şi i se adresă din nou celuilalt, cu un zâmbet: “Ştii cât de mult mi-au lipsit acele lungi discuţii ale noastre?… Am tot căutat să-mi fac pe-acolo un prieten cu care să pot vorbi aşa cum am vorbit cu tine, dar n-am întâlnit nici unul… înţelegi? N-am descoperit nici o singură creatură care să fie la fel de interesantă ca tine!…”

“Ei, da… păream foarte interesant pentru tine atunci…” îl întrerupse nerăbdător ariciul negru. “Amândoi eram la o vârstă când multe lucruri simple ni se păreau misterioase şi nemaipomenit de interesante…! Ştii însă ce mi se pare mie acuma interesant?…” întrebă el gânditor. Prietenul lui clătină din cap, încântat. Era pregătit să audă lucruri mari, pe măsura acestei maturităţi pe care începea s-o intuiască şi care cu siguranţă că depăşea nespus acea naivă curiozitate care născuse toate ideile care i se păruseră grandioase odată.

“Interesant mi se pare să găsesc într-o zi destulă mâncare pentru copiii mei, iar soţia mea să fie mulţumită de mine. Interesant mi se pare să ajung acasă destul de puţin obosit încât să mă mai pot juca puţin cu micuţii înainte de culcare. Interesant mi se pare să am parte de o zi în care să nu mă cert nici măcar o dată cu soţia mea!…” Ariciul negru oftă cu amărăciune şi ridică spre prietenul său o privire din care acea strălucire veselă a tinereţii dispăruse cu desăvârşire. “Din păcate… cum cred că ţi-ai

dat seama şi tu foarte bine între timp, viaţa unui animal matur nu prea abundă în lucruri interesante…”

*

Ariciul ciufulit plecă deprimat către casa ariciului micuţ. Pentru nimic în lume nu se aşteptase să întâlnească o asemenea schimbare la cel mai bun prieten al său din vremea copilăriei. Ei bine, dacă asta putea aduce în viaţa unui animal o soţie şi câteva progenituri, el unul era hotărât să rămână mai degrabă singur până la sfârşitul vieţii. Iar acum se ducea la celălalt prieten al său care avea propria lui familie... Acesta, care fusese pe vremuri atât de milos, de blând şi de apropiat cu el de fiecare dată când venise să i se plângă de problemele sale (îndeosebi de cele create de fraţii lui mai mari), putea oare să mai rămână acelaşi prieten de nădejde, după tot ce se mai întâmplase în viaţa lui?... Ariciul îşi drese vocea şi îl strigă tare, din faţa locuinţei sale.

Curând, se trezi faţă în faţă cu o aricioaică grăsuţă şi vioaie, care îl examină de sus până joc cu nişte ochişori neastâmpăraţi. “Tu trebuie sa fii prietenul ciufulit, nu-i aşa?” îl chestionă ea cu un glas subţirel, ca de pui.

“Ştii de mine, drăguţă aricioaică!…” exclamă ariciul bucuros.

“Bineînţeles că ştiu.” spuse ea şi izbucni în râs. “Ce fel de soţie aş fi, dacă nu aş ştii tot ce îl priveşte pe soţul meu?” Noul venit zâmbi şi el încântat. Primirea asta era cu adevărat o surpriză plăcută. “El se odihneşte un pic, dar cu siguranţă o să fie foarte fericit când o să

descopere că ai venit să-l vizitezi.” turui ea nerăbdătoare. “Hai cu mine înăuntru!…”

“Mai bine aştept până se trezeşte…” spuse prevenitor ariciul ciufulit. “Nu vreau să-l deranjez. Din partea mea, nu e absolut nici o grabă…”.

“Da´ termină odată cu chestiile astea de mare politeţe!…” exclamă aricioaica şi începu din nou să râdă. “Sunteţi sau nu sunteţi prieteni?… Vino încoace, până nu mă plictisesc să mă rog atâta de tine…”

*

Ariciul micuţ zăcea cu burta lui impresionantă în sus, pe un pat de muşchi dintr-un colţ al vizuinii. Lângă el, dormeau doi pui de câteva zile care nici nu tresăriră când mama lor intră cu ariciul ciufulit. Tatăl lor deschise puţin un ochi şi apoi se strânse greoi pe o parte. După câteva clipe însă, căscă larg amândoi ochii şi sări cu o iuţeală neaşteptată în picioare.

“Ciufulitule, tu eşti!…” ţipă el şi se repezi să-şi întâmpine prietenul. Mititeii se treziră imediat şi începură să scâncească, iar mama lor se duse iute la ei. “Lasă-i un pic, că n-or să moară şi dă-ne repede ceva de mâncare, nevastă!” se răsti la ea capul familiei, după ce se desprinse din îmbrăţişare. “Nu vezi că prietenul meu e mort de foame?”

Ariciul ciufulit interveni jenat: “Am mâncat de dimineaţă. Nu-ţi fă griji pentru mine… Vezi mai bine de puişori…”

Prietenul lui păru să nu-l audă. “Dă-ne repede ceva de mâncare şi dup-aia poţi să faci ce vrei, clar?…” Aricioaica lăsă puii care scânceau din ce în ce mai tare şi se apucă să sape lângă intrarea vizuinii.

“Ce zici, prietene? Care mai e viaţa ta?…” îl întrebă ariciul micuţ cu multă căldură pe oaspetele său.

“Sunt bine, acum. Ştii că am pierdut-o pe mama…”

“Da, am aflat…” îl bătu uşurel pe spate ariciul micut. “Tare rău mi-a părut. A fost o soţie şi o mamă atât de bună… atât de bună…” Începu să înfulece cu mare poftă din fructele uscate pe care soţia lor le pusese între ei. “Ia, te rog, simte-te ca acasă…”

Ariciul ciufulit zâmbi uşurel. “Că veni vorba, planul meu era să mă văd un pic cu prietenii şi apoi să mă întorc la casa mea…”.

“Aşa, aşa…” confirmă molfăind de zor ariciul micuţ. “Şi ai venit… mai întâi la bunul tău prieten… care ţi-a dus dorul atâta vreme… Ai vrut să vezi ce mai face…”

“De fapt, am fost înainte de asta la ariciul negru…”

Celălalt se opri din mestecat şi îl privi încruntat.

“Doar pentru că vizuina lui a fost în drumul spre tine, prietene. N-am stat mult…” se scuză ciufulitul precipitat.

Ariciul micuţ începu din nou să mănânce. “Cred că te-ai lămurit atunci că n-ai făcut decât să pierzi timpul… Mă rog, tu n-ai nici o vină, n-aveai de unde să ştii că s-a schimbat atât de tare…”

Prietenul lui, confirmă cu amărăciune: “ Într-adevăr, şi mie mi s-a părut schimbat. N-am reuşit să mai vorbesc cu el ca altădată…”

“Fireşte că n-ai reuşit. L-a prostit de tot nevasta aia îngrozitoare a lui. Ştii, el a fost primul dintre noi care şi-a luat pereche şi după ce am văzut în ce hal s-a lăsat călcat în picioare de zgripţuroaica aia, m-am hotărât să rămân singur pentru tot restul vieţii… Ce folos însă?… Câteva săptămâni mai târziu am cunoscut-o pe creatura asta cu ochi veseli şi a trebuit să cad şi eu în greşeală…”

Aricioaica chicoti înfundat în spatele lor. “Şi, ce să-ţi spun… foarte rău ţi-a fost după aia, micuţule!…”

“Ei, vezi, asta înseamnă nevastă!… Vrei, nu vrei, trebuie ea să-şi dea cu părerea tot timpul...” spuse el uşor iritat. “Cred că ţi-e clar prietene că nu mi-a fost rău, dar pentru asta am fost nevoit să menţin o disciplină de fier în familia asta. Înţelegi? Într-o familie amândoi trebuie să tragă în aceaşi direcţie, altminteri, crede-mă, praful se alege de toate…”

“Da, şi întotdeauna direcţia asta e cea pe care o vrei tu!” adăugă pe un ton de reproş vocea subţirică din spate.

“Normal! Ştii foarte bine că cel mai inteligent trebuie să hotărască. Spre binele amândurora! Nu-i aşa, prietene, n-am dreptate?…”

Ariciul ciufulit ezită câteva clipe. “Eu cred că oricare din voi poate să aibă dreptate sau să greşească, la un moment dat, indiferent de inteligenţa lui. De ce să spunem dinainte că numai unul trebuie întotdeauna să hotărască?”

“Vezi, vezi?” exclamă aricioaica bucuroasă. “În sfârşit, un arici înţelept în vizuina asta!…”

“Tu ai o treabă cu puii! Lasă-ne acum, că avem lucruri importante de discutat!…” mârâi la ea înfuriat soţul ei şi se întoarse către musafir. “Iar în ce te priveşte pe tine… vechiul şi bunul meu prieten… nu mă aşteptam deloc să-mi faci una ca asta!…”

“Stai un pic, dragul meu…” se grăbi să se explice ariciul ciufulit. “Nu mă înţelege greşit. Eu nu mi-am spus decât părerea. Nu vreau să ţin partea unui sau altuia, asta e, pur şi simplu, ceea ce gândesc eu despre lucrurile astea.”

“Nu vrei să ţii partea… Hm…ai un prieten aici şi nu vrei să-i ţii partea?… Dar ce fel de prieten eşti tu dacă ţii cu un altul şi nu cu prietenul tău?!”

“Prin urmare, aici e un război şi eu nu mi-am dat seama?…” se înfierbântă puţin şi ariciul ciufulit. “Trezeşte-te, vorbeşti despre soţia ta, prietene!… Ea este “un altul” cu care trebuie să luptăm acum împreună?”

“Tocmai tu îmi spui asta?… Asta e culmea… auzi? Culmea!… Ai uitat cum am fost eu lângă tine, de partea ta, de fiecare dată când unul sau altul din fraţii tăi te-a făcut să suferi?… Ehei, atunci nu s-a mai pus problema ca ei nu puteau fi “un altul” pentru tine… Nu-i aşa?… De fapt, ştii ceva?… M-am lămurit, în sfârşit. Problema e că tu ai făcut întotdeauna pe animalul onest faţă de prietenii tăi, dar în realitate, niciodată n-ai putut fi cinstit nici măcar cu tine însuţi!” ţipă, peste măsură de enervat, ariciul micuţ.

Vizuina aceea devenise, într-adevăr, prea strâmtă pentru ariciul ciufulit… Simţi că nu mai are aer şi se strecură afară, fără să mai spună nimic. În timp ce zăbovea încă în faţa vizuinii, gândurile i se zbăteau în cap ca nişte păsări nebune. “Cine greşea? De ce?... Unde era greşeala?…” Chiar nu mai reuşea să înţeleagă nimic. Deodată auzi un foşnet în spatele lui şi se întoarse pe loc, cutremurat de un fior de speranţă.

“Îmi pare rău că din cauza mea v-aţi certat…” şopti tristă aricioaica. “Să ştii însă că nu e chiar atât de rău cum pare, atunci când se supără. Noi chiar ne-am înţelege foarte bine dacă n-ar fi gura mea mare…”

Ariciul ciufulit o privi printre lacrimi, apoi se apropie de ea şi o mângâie uşurel pe cap. “Eşti o soţie tare, tare de treabă… Îţi doresc din toată inima să fi fericită.”

*

În ziua aceea, ariciul ciufulit renunţă să-l mai viziteze pe prietenul cel ciudat. Simţea că nu mai are putere pentru o altă confruntare. Întors acasă la fratele său cel mai mare, îi spuse ca vrea să plece a doua zi dimineaţă, cât mai devreme.

“Te-ai văzut cu toţi prietenii tăi?” îl descusu curios fratele său.

“Nu cu toţi. Nu l-am vizitat pe ariciul ciudat… Am simţit că n-ar mai fi avut nici un rost…”

“E totuşi un tip deosebit, ariciul ăsta…” spuse fratele îngândurat. “Desigur, are el ciudăţeniile lui, dar

astea nu l-au împiedicat să împrumute cu mâncare aproape pe toţi aricii din vecinătate. Sunt sigur că uneori s-a lăsat să şi flămânzească, numai ca să-i poată ajuta pe alţii, care nu-i erau nici măcar prieteni…"

Ariciul ciufulit era uimit. Nu era nici o problemă să mai facă o scurtă vizită în timpul dimineţii şi apoi să plece direct spre casă.

*

Se trezi cu greu, mult după răsăritul soarelui. Nu se simţea prea grozav şi încă o dată îi veni gândul că ar fi mai bine să nu mai zăbovească pe-acolo, ci să o ia imediat pe drumul spre casă. Dar atunci i-ar fi părut rău că a plecat fără să facă tot ce îşi dorise să facă…. Şi totuşi, dacă întâlnirea cu ultimul său prieten nu avea să fie şi ea, decât o altă dezamăgire?… Ei, chiar dacă!... hotarâ deodată ariciul şi un zâmbet chinuit i se strecură pe faţă. Nici măcar de ratat nu ratezi cu adevărat, dacă nu o faci până la capăt…

O luă emoţionat către vizuina ariciului ciudat, dar nu făcu nici douăzeci de paşi şi se trezi nas în nas cu acesta. "Tu aici?!…" exclamă surprins ariciul ciufulit.

"Am auzit că vrei să pleci şi m-am gandit să te salut... Nu ne-am mai întâlnit de mult şi… ştii tu…" Ariciul ciudat părea să nu-şi mai poată găsi cuvintele.

"Prietene, mă bucur nespus că m-ai căutat… Chiar acum vroiam şi eu să îţi fac o vizită şi să vorbim puţin…" spuse cu entuziasm ariciul ciufulit.

“Eu vroiam numai să te văd…” preciză, pe acelasi ton ezitant, celălalt. “Ştiu ce s-a mai întâmplat în viaţa ta, iar ce s-a întâmplat în a mea chiar nu merită pomenit… Vroiam numai să te văd încă o dată, prietene. Acum du-te pe drumul tău, căci se-ntunecă repede zilele astea…”

“Stai puţin!…” ridică vocea ariciul ciufulit. “Tu chiar vrei să pleci acuma?… Asta a fost tot ce s-a putut spune între noi, din punctul tău de vedere?…”

“Ba şi mai puţin, dacă ne străduiam să fim scurţi…” încercă ciudatul să glumească. “Te las cu bine! Grăbeşte-te să nu te prindă noaptea la întoarcere!”

“Oricum mă prinde!…” strigă mâhnit ariciul ciufulit în urma lui, însă nu izbuti să mai trezească la el nici o reacţie. Ciudatul se îndepărtă tot mai tare şi ariciul ciufulit îşi simţi sufletul cuprins de o fierbere mânioasă. După atâta timp venea la prietenii lui şi nimănui nu părea să-i pese câtuşi de puţin de el! Ceilalţi doi aveau cel puţin familii, dar acesta… acest ticălos de prieten al lui nu-l căutase decât ca să-l sfideze… sau ca să se razbune poate, pentru că nu-l vizitase şi pe el cu o zi în urmă!… Dacă nu era aşa, ce avea oare atât de important de făcut încât nu putea să discute cât de puţin cu el?… De ce se grăbea atâta să-l părăsească?… Cine ştie cu ce treburi penibile se îndeletnicea el în secret, în timp ce în faţa celorlalţi afişa masca aceea de arici cumsecade, care nu ezita să îi ajute pe oricare din cei care aveau la un moment dat nevoie de sprijin!…

Ariciul simţi că n-ar mai fi putut face nimic, dacă nu lămurea misterul acesta. O luă precaut pe urmele celuilalt, care, din câte putea să-şi dea seama acum, părea să se îndrepte către vizuina sa. Ajuns în preajma

acesteia, se furişă cu mare grijă printre frunzele uscate, acoperite cu o pojghiţă subţire de gheaţă. Deodată, îl văzu. Ariciul ciudat se mişca cu pas nervos în jurul vizuinii. După câteva astfel de ture fără rost, se opri brusc lângă rădăcina unui copac şi începu să lovească cu capul în ea. La început părea mai mult să tremure şi să se atingă întâmplător de lemnul acela, dar treptat, mişcările lui deveniră tot mai clare şi mai ample. Ariciul ciufulit închise ochii, însă acum parcă simţea zgomotul acelor lovituri ritmice direct în inimă. Nemaiputând răbda, se ridică de la pământ şi se repezi la prietenul său. Forţa cu care îl împinse îl făcu pe acesta să cadă pe o parte, neputincios.

Ciudatul căscă ochii uluit la ariciul ciufulit, care alunecase alături şi acum se redresase grăbit ca să-i vină în ajutor. “Ce e cu tine aici?” îl întrebă el şovăielnic.

“Aşa repede ai crezut că scapi de un prieten?...” îngăimă celălalt, cu ochii în lacrimi, în timp ce îl sprijinea dintr-o parte ca să-i fie mai uşor să se ridice.

Ciudatul puse capul în piept şi spuse cu durere: “Ce rost are, prietene?… Stăm mai mult împreună ca să ne dăm apoi mai multe motive pentru regrete?…” Celălalt vru să spună ceva dar nu apucă, pentru că ciudatul continuă cu o pasiune la care prietenul lui nu s-ar fi aşteptat niciodată. “S-ar putea să fie ultima dată când ne mai vedem. Ce lucruri mai sunt de spus?… Nu vezi? Şi tu, şi eu suntem nişte singuratici. Ăsta e destinul nostru… nu ne e dat să ne ţinem aproape de nimeni!...”

“Dragul meu prieten…” începu cu multă blândeţe ariciul ciufulit, “… nu e destinul nimănui, crede-mă!… Dar ştiu că tu ai suferit îngrozitor atunci când i-ai pierdut pe cei pe care i-ai iubit… iar acum fugi de orice îţi poate

aduce într-o zi o nouă durere…. Ascultă-mă însă! Poţi să înfrunţi orice durere legată de pierderea cuiva drag, mai degrabă decât durerea de a te chinui singur atât de groaznic. Te implor… nu strivi din cauza spaimei orice urmă de viaţă din tine!…”

Ciudatul plângea încetişor, ca un pui rătăcit.

“O să-mi fac vizuina lângă a ta. Sunt multe de facut aici, iar acolo de unde am venit, nu mă aşteaptă oricum, nimeni…” adăugă prietenul lui încet, aproape în şoaptă.

“Şi ce-o să se-ntâmple cu mine dacă o să mă părăseşti într-o zi?” întrebă printre lacrimi, ariciul ciudat. “Tu spui că eu pot înfrunta durerea asta, dar eu sunt sigur că n-aş fi în stare…” adăugă el, cutremurat de un fior rece.

“Înainte de a muri, mama a spus ca ne vom întâlni cu toţii dincolo…” îşi aminti deodată, ariciul ciufulit. “Eu cred asta acum!....” exclamă el bucuros. “Nu poate fi altfel!… Nimic nu ar avea rost aici, dacă nu ne-am mai putea întâlni dincolo!…”

“Eu nu prea cred însă, prietene…” i se opuse fără vlagă ciudatul. “Tot ce văd eu e că trăim doar acum şi aici, în lumea asta plină de durere şi moarte…”

“Şi plină de bucurie şi dragoste şi prietenie şi tot restul lucrurilor fără de care viaţa animalelor ar fi imposibilă!… Dacă priveşti numai întunericul din jurul tău, acesta o să te distrugă, dragul meu!...” exclamă cu multă căldură ciufulitul, el însuşi uimit de neobişnuita lui inspiraţie. “Iată, eu sunt aici!… Mă mişc, vorbesc… Sunt viu! Mă bucur că sunt prietenul tău!... Tu ce faci?... Te

bucuri pentru clipa de-acum sau te-ntristezi deja pentru ce-o să fie mâine? Pentru ce s-ar putea… sau nu să fie mâine?”

*

Ariciul ciudat rămase o vreme pe gânduri, apoi, când prietenul său se aştepta cel mai puţin, se scutură cu putere şi se ridică de la pământ. Apropiindu-se de ariciul ciufulit, culese de pe jos, ca din întâmplare, o ramură subţire, înfrunzită de fag, apoi îl privi în ochi câteva clipe şi îi zâmbi timid.

“Parcă ziceai că n-ar fi rău să mai construim pe-aici, pe undeva, o nouă vizuină…”

PORUMBEII

“Pregăteşte-te porumbiţo, că vin ca o fiară!...” ugui nerăbdător porumbelul alb către prietena sa pestriţă, care privea mândră cum acesta se îndrepta către ea, pentru a o suta oară în ultimele câteva zile. Hambarul părăsit din marginea pădurii era plin de porumbei. De trei ani de când murise bătrâna care îi ocrotea, iar fiul său îşi încărcase toate lucrurile într-o maşină mare care făcea un zgomot infernal si plecase, porumbeii rămăseseră singuri acolo, la marginea pădurii. La început nu le-a fost deloc uşor. Cei mai mulţi dintre ei s-au prăpădit de foame sau

de colţii animalelor sălbatice, în primul an. Apoi au apărut cele două porumbiţe cenuşii.

Una dintre ele era foarte frumoasă, cealaltă ar fi fost poate la fel, dacă o rană urâtă la cap nu i-ar fi dat o înfăţişare respingătoare. Nimeni nu ştia de unde veneau ele, ce se întâmplase cu familia lor şi cum de avuseseră un curaj atât de nebunesc încât să viziteze o familie de douăzeci de porumbei străini, care se sălbăticisera deja, într-o mare măsură. Dar un lucru era sigur: ele ştiau cu mult mai bine decât ei toţi la un loc care erau regulile supravieţurii în pădure şi dacă în primele zile după venirea lor au fost tratate cu dispreţ şi cu mândrie de toata suflarea, o lună mai târziu nici o incursiune în pădure nu se mai făcea fără ca una dintre ele să îi însoţească.

Porumbeii au început încet-încet să prospere. Anul următor au apărut mulţi pui în familie şi aproape toţi au reuşit să trăiască până la vârsta maturităţii. Acum porumbeii erau mai numeroşi chiar decât în vremea când bătrânica cea blândă le împărţea mâncare şi vorbe duioase. Puii din ultima primavară erau deja maturi şi se pregăteau să îşi aleagă partenerii.

Porumbelul alb se îndrăgostise până peste cap de porumbiţa pestriţă cu ochi veseli şi începuse să-l neglijeze pe fratele său albastru, ale cărui planuri de aventură prin poienile pădurii începeau să se destrame, provocându-i o mare amărăciune. Ei fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi, deşi firile lor erau cu totul diferite. În vreme ce porumbelul alb era tot timpul bine dispus, dornic de atenţie şi pus pe glume, fratele său era gânditor şi timid în relaţiile cu ceilalţi membrii ai marii lor familii. Pentru

porumbelul alb, dar nu numai pentru acesta, el părea o creatură de pe altă lume; retras între ai săi, dar plin de entuziasm şi de hărnicie când venea vorba de cercetarea naturii, porumbelul albastru îşi datora supravieţuirea numai faptului că fratele său avusese aproape întotdeauna grijă să nu îl lase singur. Căci el nu cunoştea nici teama, nici precauţia atunci când curiozitatea îl îmboldea să discute cu animale necunoscute sau să caute cele mai ciudate frunze sau acele pietre care aveau forme asemănătoare cu creaturile pădurii.

Dintotdeauna porumbelul alb şi-l amintea astfel… În ciuda multor critici ale celor mai în vârstă, el nu reuşise să se schimbe cu nimic şi, după multe discuţii în familie, cu toţii ajunseseră să considere că nici nu mai erau şanse să se schimbe vreodată. De aceea, în cea dintâi primavară a maturităţii sale, nici un porumbel şi nici o porumbiţă nu se gândiseră la el ca la un competitor serios pentru marea întrecere a căsătoriei. Nici măcar el însuşi nu se gândise… cel puţin, nu atâta timp cât mai sperase că fratele lui o să-şi revină din acea ameţeală inexplicabilă care îl lega de porumbiţa cea mândră şi o să înceapă din nou să-l însoţească în peregrinările sale.

N-ar fi crezut că o să-i ducă atât de mult dorul. Încă înainte de a începe relaţia cu porumbiţa pestriţă, în zilele acelea când porumbeii cei tineri începuseră să se lupte unii cu alţii cea mai mare parte a timpului, porumbelul albastru nu mai reuşise să îl smulgă pe fratele său din sânul familiei. Toate argumentele raţionale, toate laudele şi toate pledoariile sale pentru aventură s-au dovedit de prisos. Fratele lui înnebunise şi el, ca toţi ceilalţi tineri şi nu mai era interesat decât de lupte şi de privirile galeşe ale porumbiţelor.

“De ce vrei să mă părăseşti?” îl întrebase la un moment dat, cu ochii în lacrimi, porumbelul albastru.

“De ce nu vrei să înţelegi că eu sunt ca ei, ca toţi ceilalţi… şi nu ca tine?... Că n-aş putea fi niciodată fericit dacă aş continua să trăiesc alături de tine?” îi răspunsese cu durere celălalt. Apoi zburase de lângă el, lăsându-l mai trist şi mai însingurat ca înainte.

Din ziua aceea, porumbelul albastru începuse să se aventureze singur în pădure. De fiecare dată se chinuia să îşi amintească ultimul proiect care îl pasionase, atunci când făcuse ultima excursie împreună cu fratele lui. Nu reuşea. Atunci măcar unul din proiectele mai vechi… Nici atât. Parcă i-ar fi aruncat cineva cu o piatră în cap şi nu ar mai fi reuşit deloc să-şi revină după aceea… Cu cât mai mult se gândea, cu atât mai întuneric se făcea în el şi inima i se strângea tot mai tare de frică. Pleca totuşi de două ori pe zi şi zbura automat până la pârâu, apoi până la pâlcul de mesteceni care fuseseră înainte copacii lui favoriţi, apoi până la vizuinile iepurilor sau ale altor animale cunoscute, dar nu mai făcea nimic pe-acolo şi nu mai vorbea cu nimeni. Obosea repede şi se întorcea dezamăgit la familie. Se aşeza mereu într-un loc cât mai depărtat de fratele său, dar întotdeauna era observat de unul sau altul care avea grijă să îl anunţe şi pe porumbelul alb. Acesta venea repede şi îi aducea, de fiecare dată, câte ceva de mâncare. Ştia foarte bine că nici înainte nevoile trupului nu îl mişcau prea tare pe fratele lui şi realiza că acum când acesta se arăta atât de trist şi confuz, nu putea fi deloc mai bine. “Ce-ai mai făcut de data asta?” îl întreba el mereu, străduindu-se să pară cât mai vesel şi mai firesc cu putinţă.

“Nimic special. M-am plimbat.” răspundea mecanic celălalt.

“Ceva interesant prin pădure?” încerca să-l provoace porumbelul alb.

“Sigur, sigur…” răspundea el aproape şoptit. Apoi nu mai spunea nimic, indiferent ce îl întreba fratele său, ci doar mişca din cap în semn de înţelegere şi acceptare. Nu îl contrazicea prin nimic. Iar când acesta îi spunea în final că trebuie să plece şi îşi lua rămas bun de la el, porumbelul albastru apleca puţin capul şi apoi se întorcea cu totul într-o parte, privind concentrat ca şi cum ceva foarte important s-ar fi petrecut undeva, la mare depărtare, în direcţia aceea.

*

Câteva săptămâni mai târziu, toate ritualurile porumbeilor se încheiaseră. Familia avea acum zece perechi noi şi fericite. Câţiva porumbei erau însă, în continuare, singuri: doi bolnavi, trei bătrâni care îşi pierduseră perechile de-o viaţă, porumbiţa cenuşie care avea rana aceea veche la cap, din cauza căreia nici un porumbel nu se putuse apropia mai mult de ea de când venise în familie şi bineînţeles… porumbelul albastru.

Era slab, avea penele zburlite şi murdare şi, cu toate că el unul nu se simţea bolnav, apropiaţii săi nu-i mai dădeau zile multe. Trecuse aproape o lună de când nu mai pleca deloc în pădure şi refuza să mai mănânce ce îi aducea fratele lui. Acesta era atât de îngrijorat, încât în fiecare zi îşi petrecea o bună parte din timp pe lângă el. La un moment dat i-a propus chiar să meargă din nou în

pădure, dar porumbelul albastru, pentru prima dată de când viaţa lui se schimbase într-un mod atât de dramatic, a rostit acel cuvânt cu totul neaşteptat pentru fratele lui: “Nu!”

“Adică nu vrei să mai mergem din când în când în pădure, ca înainte?” întrebă acesta, extrem de nedumerit.

“M-ai auzit. Nu mă mai interesează pădurea.” răspunse cu un glas foarte hotărât porumbelul albastru.

“Dar, ce te intereseaza atunci, frate? Ce vrei să faci în continuare?...” îl descosi cu blândeţe celalalt.

“Deocamdata nimic. Stau şi eu pe-aici să văd ce se mai întâmplă. La un moment dat o să-mi vină şi mie o idee…” spuse el apatic şi după o scurtă pauză, trase aer adânc în piept “… şi atunci te anunţ eu, fii sigur”.

“E bine aşa, e foarte bine aşa…”, îl încurajă fratele lui cu însufleţire. “Nu uita însă că trebuie să şi mănânci ceva până atunci …” mai adaugă el pe un ton glumeţ. Porumbelul albastru clătină din nou capul, în modul ştiut. Celălalt ştia foarte bine ce însemna asta.

*

“Dacă nu-ţi mai place de mine, du-te de-aici şi lasă-mă în pace!”... spuse cântat porumbiţa cu vocea ei alintată, atunci când soţul ei ateriză pe creanga pe care stătea ea.

“S-o crezi tu! Nu te las, că nu eşti de lăsat!…” răspunse porumbelul alb râzând şi se apropie încetişor de

ea, până când putu să-şi lipească tandru capul de al ei. Rămaseră aşa pentru o vreme, dar apoi porumbiţa se depărtă puţin şi îl privi cu seriozitate.

“E-atât de important fratele tău pentru tine, încât să uiţi cu totul de mine? Spune-mi, te rog… aş vrea să înţeleg.” Porumbelul rămase interzis. “Crede-mă că nu sunt supărată pe tine”, continuă ea blând, “…vreau doar să înţeleg ce se întâmplă”.

“Tu nu ai fraţi, nu cred că poţi să înţelegi…”, răspunse el uşor iritat. “Toată lumea ştie că de când ne-au murit părinţii, eu m-am îngrijit întotdeauna de fratele meu. El e altfel decât noi, de aceea e singur acum… şi, din păcate, nu poate rezista singur…”

Porumbiţa se crispă brusc şi îl înfruntă pe faţă: “Pot să înţeleg mai multe decât îţi imaginezi tu, asta să-ţi fie clar!… Doar că nu mi se pare corect să mă neglijezi aşa, în fiecare zi. Nici o porumbiţă nu e pusă de soţul său într-o situaţie atât de penibilă… De fapt, ştii cum văd eu lucrurile?… El e un egoist şi un ciudat, iar tu eşti un frate prea bun, dar un soţ prea slab. Şi eu chiar nu am nici o vină că lucrurile stau astfel. Puteai foarte bine să rămâi cu el şi să te sacrifici cu adevărat din marea ta dragoste de frate… Nu văd însă de ce trebuie să mă sacrifici şi pe mine!…”

“Vezi tu, draga mea?” spuse porumbelul cu amărăciune. “Ţi-am spus că nu poţi să înţelegi… Pentru mine el nu e înaintea ta… nici un moment n-am vrut să spun asta. Tu eşti cea cu care vreau să stau cât mai mult timp posibil, tu eşti perechea mea şi viitoarea mamă a puilor noştri… tu eşti cea pe care o iubesc cel mai tare dintre toate creaturile lumii acesteia… dar încearcă puţin

să mă înţelegi şi pe mine!… Nu pot să-mi văd de treburile mele ca şi cum el nu ar exista … El e aici, e unul dintre noi şi viaţa lui contează pentru mine!… E convins că l-am părăsit din cauza ta şi toată suferinţa lui se naşte din ideea asta. Dar eu nu l-am părăsit în inima mea, ci doar m-am depărtat un pic mai mult de el, cum este firesc să se întâmple, dupa natura tuturor animalelor…"

"Într-adevăr, totul e clar când vorbeşti tu, porumbelule… atât de clar că aproape m-ar putea convinge! Doar că eu îmi amintesc prea bine ce simt în decursul tuturor acestor clipe în care mă laşi singură, ca să pot să mă mulţumesc cu atât… Trebuie neapărat să găseşti o soluţie la asta… Nu ştiu, poate o nouă preocupare pentru fratele tău, un nou prieten sau poate, de ce nu…. o soţie! Chiar aşa, o soţie!" ţipă porumbiţa încântată. "Pe Marele Spirit! Cum de nu ne-am gândit mai devreme?… Porumbiţa cenuşie e singură, el e singur. Nu ar fi normal să se întâmple ceva între ei, odată şi odată?"

*

Porumbelul alb îl căută pe fratele său toată dimineaţa. "S-a trezit printre primii şi a plecat în pădure!" îl asiguraseră câteva porumbiţe. El nu se afla însă în nici unul din locurile cunoscute în care ei se aventurau de obicei, până în urmă cu câteva săptămâni. Iar porumbelul alb, se întoarse pe rând, de câteva ori, în fiecare dintre ele. În cele din urmă, se hotărâ să se întoarcă acasă, epuizat de oboseală şi de teamă.

"Pot să ştiu şi eu de ce te-ai întors abia acum?!" întrebă porumbiţa supărată.

“Nu l-am găsit, draga mea!… Nu l-am găsit nicăieri!” spuse el cu ultimele puteri şi se lăsă cu capul pe aripa ei, copleşit de durere. Ea se smuci scurt şi îi zise pe un ton înţepat: “Corect, tu nu l-ai gasit, dar porumbiţa cenuşie l-a găsit şi încă destul de repede!…”

“Cum, e deja aici? Viu şi nevătămat?” strigă porumbelul şi toată oboseala lui se risipi, luată cu totul de vântul speranţei.

“Da, cum zici… viu, nevătămat… Şi nebun de-a binelea!… Află că porumbiţa cenuşie a povestit surorii sale cum l-a găsit în iarba din faţa vizuinii vulpii, aşteptând ca ea să se întoarcă… Poate ca să aibă o lungă discuţie duioasă împreună şi să afle de la ea tainele Marelui Spirit, pe care le-a căutat până acum fără succes în toată pădurea…”

Porumbelul nu-i răspunse şi nici nu mai aşteptă ca ea să continue. În timp ce-şi lua zborul, ea ţipă strident în spatele lui “Eram sigură că aşa o să faci, prostule!… Fugi, fugi repede la smintitul de frate-tău!… El are întotdeauna mai multă nevoie de tine decât mine!…”

*

Într-un colţ întunecos al vechiului hambar, porumbelul albastru şedea cuibărit într-o mână de fân, iar când fratele lui intră prin ochiul spart al ferestrei, nici măcar nu tresări. Acesta îl căută puţin, până când ochii săi se obişnuiră cu întunericul, apoi zbură lângă el şi i se aşeză alături.

“Iartă-mă, frate… n-am ştiut că ţi-am făcut atât de rău!…” spuse repede porumbelul alb, dar o durere ascuţită în inimă îl împiedică să mai vorbească. Celălalt nu-i răspunse nimic, dar câteva clipe mai târziu, întinse încetişor o aripă peste el.

În căldura binefăcătoare a acestei îmbrăţişări, porumbelul alb se simţi pentru prima dată ca un frate mai mic sau, şi mai degrabă, ca un pui în preajma părintelui său. De fapt, cine protejase pe cine în tot timpul acela petrecut împreună? Şi cine învăţase pe cine?… Se obişnuise să creadă că el fusese acela… el, care se arătase mereu mai lucid şi mai responsabil… însă acum nu mai ştia ce să creadă. În schimb, un lucru i se făcuse acum clar ca lumina zilei: aşa cum fratele lui avea o mare nevoie de el, aşa avea şi el de acesta. Întotdeauna fusese aşa între ei şi niciodată nu avea să fie altfel.

*

Ceva mai târziu, când cei doi porumbei încă mai dormeau lipiţi unul de celălalt, porumbiţa cenuşie intră cu mare grijă pe fereastră şi puse înaintea lor o cârpă moale în care adunase un pumn de boabe de mei. Nimeni nu aflase de unde venea ea cu aceste resurse tainice în momentele în care unul sau altul avea cea mai multă nevoie de ele, dar ea făcea acest lucru încă de când venise în familie. Toţi ştiau că nu suporta să audă pe nimeni vorbind despre asta, aşa că unii dintre porumbei vorbeau din când în când, în absenţa ei, despre marea sa bunătate, în vreme ce alţii o învinuiau pentru că nu spunea nimănui unde este ascunzătoarea tuturor acelor

bunătăţi, pe care, evident, le păstra în primul rând pentru ea însăşi…

*

Porumbeii se treziră mai târziu, însă amândoi odată, ca la un semn tainic. Se priviră în ochi şi apoi se ridicară şi începură să se dezmorţească. Deodată, porumbelul albastru începu să ciugulească seminţele din faţa lui, dar după câteva înghiţituri se opri şi ridică privirea spre fratele lui, care se uita la el cu o sclipire de fericire în ochi.

“Împreună!” comandă cu voioşie porumbelul albastru.

“Împreună!” îi răspunse celălalt entuziasmat şi i se alătură la masa aceea gustoasă.

După ce terminară, porumbelul albastru vorbi din nou: “Frate, eu zic că putem acum să mergem împreună să bem apa, dar apoi e timpul să te întorci acasă la tine…”

“Şi tu? Ce o să se-ntâmple cu tine?” întrebă îngrijorat porumbelul alb.

“Nimic mai rău decât ce s-a întamplat cu tine, dragul meu…” răspunse misterios fratele lui, “…există un rost mai adânc în ce ai facut tu decât în ce am facut eu, până acum… doar că eu am fost prea orb ca să-mi dau seama de asta...”

“Vrei să îmi spui ceva şi eu sunt prea prost ca să te înţeleg, frate?” întrebă cu speranţă porumbelul alb. Celălalt îi zâmbi fericit.

“Ai înţeles, frate… Cineva m-a salvat şi m-a făcut să văd. Acum o să-mi fac şi eu o casă.”

*

Pe de-o parte, porumbiţa cenuşie se recunoştea flatată de interesul pe care i-l arăta porumbelul albastru. Orice spunea ea era minunat, oriunde vroia ea să meargă, vroia şi porumbelul, mai mult decât orice. Totuşi, porumbiţa încerca cel mai adesea să îl evite. Aflase deja că oricând se vorbea despre ea în familie şi el era prezent, nici un altul nu-i lua mai vehement apărarea şi nici nu afirma despre ea lucruri mai grandioase. Se simţea teribil de jenată de această întorsătură a lucrurilor. Cel mai timid, mai retras şi mai neînţeles dintre porumbei devenise cel mai înfierbântat orator al familiei, se pare, de dragul ei. Dar ea nu avea nevoie de un apărator şi, cu atât mai puţin, de un lăudător care să o reprezinte înaintea familiei. Nu-i ceruse nimic şi nu vroia să primească nimic de felul acesta. La un moment dat, încercă să vorbească cu el şi să-i explice că aceste discuţii în grup despre ea, indiferent că erau bune sau rele, o nemulţumeau profund. Porumbelul albastru o rugă să-l ierte şi îi promise că n-o să mai vorbească niciodată despre ea la acele mici întâlniri de familie.

Bineînţeles însă că nu reuşi să se ţină de cuvânt. Căci dacă alţii începeau să vorbească despre porumbiţă, el se ridica imediat şi începea să-i mustre explicându-le că pentru ea aceste discuţii erau foarte neplăcute. Atunci ei începeau să se întrebe ce are ea de ascuns şi de ce face atâta pe modesta şi alte lucruri care de care mai neobrăzate, până când porumbelul albastru nu mai

rezista şi începea să-i combată sistematic. Intervenţia lui se transforma inevitabil într-un elogiu şi, de-abia după ce se aşeza la loc ostenit de propria lui elocinţă, realiza că iarăşi spusese despre ea o grămadă de lucruri.

La un moment dat, porumbelul alb îl luă un pic de-o parte şi îi şopti la ureche: “Tu chiar nu-ţi dai seama ce faci, nu-i aşa?…”

Porumbelul albastru îi răspunse cu un oftat amar: “Sunt prea prost frate, nu ştiu cum să fac, nu ştiu cum să ies din asta… Porumbiţa nu mă vrea, dar eu nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc tot timpul la ea…”

"Ai vorbit cu ea şi te-a refuzat, frate?” întrebă porumbelul alb cu îngrijorare.

“Am vorbit, sigur, de multe ori, despre multe lucruri, dar văd că de la o vreme mă evită din ce în ce mai tare şi…” murmură confuz porumbelul albastru, dar celălalt îl întrerupse brusc.

“Despre multe lucruri zici, frate?… Dar, pentru Marele Spirit, despre ce simţi pentru ea i-ai vorbit vreodată?…”

“Despre asta nu, desigur… cum aş fi putut?... Nu cred că ea e pregatită şi-apoi, ce părere ar putea să aibă despre ce simt eu, de vreme ce se tot fereşte de mine?!…”

“Ascultă-mă cu atenţie, frate…” îi spuse cu un oftat de uşurare porumbelul alb, “e timpul să-i spui tot ce simţi pentru ea. Nu-i da timp să se mai îndeparteze de tine! Cere-i să fie soţia ta şi, crede-mă, chiar dacă te refuză, nu ăsta va fi ultimul ei cuvânt. Ai încredere în

fratele tău care are un pic mai multă experienţă decât tine în ce priveşte problema asta cu porumbiţele!…”

Porumbelul albastru se apropie de fratele său şi se lipi câteva clipe de aripa lui. Nu putea să-i mai spună nici un cuvânt, dar simţea că îl iubeşte mai tare ca niciodată.

“Fugi odată de-aici, neseriosule!” îi spuse acesta ghiduş şi îl împinse uşor înapoi, făcându-l să alunece de pe creangă şi să-şi ia imediat zborul.

*

Din păcate, acasă la porumbelul alb lucrurile nu stăteau prea bine. Muncise împreună cu porumbiţa la cuib, şi acum că acesta era terminat şi nici el nu mai lipsea decât foarte rar de acasă, sperase că lucrurile se vor repara definitiv între ei. Din păcate însă, porumbiţa era, în continuare, foarte nemulţumită. Tot ce făcea el nu reuşea să facă destul de bine şi ce nu reuşea să mai facă aproape deloc era exact să o facă pe ea să se simtă iubită. De aceea, ea începuse să se întâlnească tot mai des cu alte porumbiţe, care aveau şi ele tot felul de probleme în familie. Porumbelul ştia asta şi, înainte de una din întâlnirile ei, nu se mai putu abţine şi o întrebă cu amărăciune: “Acum îţi iei revanşa plecând tu de acasă, porumbiţa mea?... E mai bine cu grupul de plângăcioase, decât cu soţul tău, până la urmă?”

Porumbiţa se întoarse spre el, enervată: “Dacă chiar nu ţi-ai dat seama până acum, mă duc acolo, pentru că lor chiar le pasă de mine!… Înţelegi? Pur şi simplu, simt că lor le pasă!…”

“Şi încă mai cum!…” replică ironic porumbelul. “Le pasă enorm, cum şi ţie îţi pasă enorm de fiecare dintre ele!… Fiecare nu se ascultă cu adevărat decât pe sine acolo. Unde seamănă puţin povestea alteia cu a lor, sunt pline, pline de cea mai profundă înţelegere!… Nu ţi-ai dat seama până acum că eu sunt singurul căruia cu adevărat îi pasă?”

“Ştii ceva, dacă felul în care te porţi tu cu mine înseamnă că-ţi pasă…” se răsti furioasă porumbiţa “atunci mie una chiar nu-mi pasă că ţie îţi pasă! Plec la prietenele mele şi nu ai nici un mijloc să mă opreşti să fac asta!…”

“Desigur… Du-te şi nu-ţi face griji pentru mine, iubito!…” mai strigă în urma ei porumbelul, în timp ce porumbiţa se îndepărta în zbor către hambar, care era locul obişnuit de întâlnire. “Am şi eu prietenii mei, care mă aşteaptă!…”

*

Porumbelul albastru plecase capul şi privea cu atenţie ceva important din tufişul de la rădăcina copacului în care se afla.

“Ce vrei să-mi spui, porumbelule?” îl întrebă pentru a zecea oară porumbiţa cenuşie. După glas, părea să-şi fi pierdut deja răbdarea şi porumbelul albastru se temu că o sa plece şi n-o să mai vrea apoi să discute cu el niciodată.

“…Iartă-mă, porumbiţă dragă!…” spuse el atât de încet că ea nu realiză decât după câteva clipe ce îi spusese.

“Pentru ce aş putea să te iert?… Te rog, vorbeşte pe înţeles, porumbelule!…” i se adresă ea cu blândeţe.

“Se pare că nu pot să îţi spun… Deşi trebuie neapărat să îţi spun… trebuie neapărat să ştii…” spuse el, prinzând ceva putere.

Ea îl încurajă încă o dată. “Ce poate fi atât de groaznic, încât să nu poată fi spus?... Sunt doar o porumbiţă, te asigur că n-o să ţi se întâmple nimic rău, indiferent care-i vestea pe care mi-o aduci.”

“Bine atunci… Bine. Bine…” zise el şi oftă adânc, apoi ridică brusc ochii spre ea. “Aş vrea să fii soţia mea. Te rog din toată inima să fii… Asta e tot.”

Porumbiţa cenuşie rămase blocată pentru câteva momente, apoi plecă ea însăşi privirea şi-i spuse aproape şoptit: “Nu vrei asta… Nu se poate s-o vrei cu adevărat… Îţi mulţumesc pentru recunoştinţă, dar nu trebuie… E prea mult.” Apoi se răsuci pe loc şi zbură în pădure.

*

Târziu în noapte, porumbiţa se întoarse în familie. Era flămândă şi obosită şi arăta mai rău ca niciodată. Vru mai întâi să se aşeze în copacul ei preferat, dar amintindu-şi că de dimineaţă acolo avusese loc întâlnirea cu porumbelul, se întoarse şi se aşeză în altul, mai depărtat, din preajma hambarului. Toată lumea dormea şi nimeni nu părea să fi sesizat venirea ei, dar în timp ce se pregătea să adoarmă, un fâlfâit scurt de aripi o făcu să tresară. Întoarse capul şi observă silueta unui porumbel

închis la culoare, care se aşezase pe o creangă din spatele ei.

“Tu eşti?” întrebă ea cu o voce atât de plăpândă, că abia se auzi singură.

“Te-am căutat până la căderea nopţii…” spuse îngrijorat porumbelul albastru. Porumbiţa se înfioră toată. “Nu trebuia să fugi în pădure…” continuă el cu aceaşi hotărâre cu totul neobişnuită pentru el. “Dacă prezenţa mea îţi este de nesuportat, mai bine plec eu din familie. Şi-aşa nu sunt de nici un folos nimănui… Te rog, te mai rog însă un singur lucru înainte de a pleca… Nu-ţi mai primejdui viaţa din pricina prostiei mele sau a altuia!… Nu merită nimeni să…”

“De ce mă chinui aşa, porumbelule?!” îl întrerupse ea pe neaşteptate. “Crezi că mi-a fost uşor să îndur atâta vreme singurătatea? Crezi că mi-a fost uşor să accept că sunt atât de urâtă încât nimeni nu mă va dori de pereche vreodată?…” Porumbelul vru să spună ceva, dar ea continuă imediat. “Când în sfârşit am reuşit să mă obişnuiesc cu asta şi mă simţeam şi eu mulţumită de viaţa mea, ai apărut tu!... Cu atenţia ta, cu grija ta, cu laudele tale şi acum… cu propunerea asta!… N-ai privit niciodată în jurul tău? Eşti cumva orb? Nu ştii cum trebuie să arate o porumbiţă?!…”

Porumbelul tremura de nerăbdare. Niciodată nu îşi dorise atât de mult să vorbească.

“Eu nu ştiu decât ce simt şi ce vreau. Şi dacă toate porumbiţele din familie ar fi libere si m-ar dori numai pe mine, eu tot pe tine te-aş vrea. Alta nu mă interesează. Tu eşti cea mai bună şi cea mai frumoasă pentru mine. Şi

dacă nu mă vrei, eu oricum nu am de gând să mai caut pe alta. Dacă nu pot fi acolo unde e inima mea, atunci mai bine sa fiu singur cu dorul meu. Cu mult mai bine!…”

Porumbiţa începu să plângă încetişor. Toate visele negre care îi stătuseră atâta vreme pe suflet, se înălţau acum spre cer, spulberându-se ca un voal subţire de ceaţă.

*

Venirea toamnei găsi familia de porumbei într-o stare de agitaţie nemaîntâlnită. Fiul bătrânicii care avusese odată grijă de porumbei se întorsese pe înserat în vechea casă a mamei sale. Mai întâi, porumbeii au auzit zgomotul înfiorător al maşinii. Nu erau mulţi cei care l-au recunoscut, dar când s-a aflat în familie despre ce e vorba, nimeni nu s-a putut bucura prea tare. Când omul s-a dat jos din maşină, un lătrat vesel de câine tânăr a înfiorat aerul pădurii. Printre porumbei s-a instalat panica. Porumbiţele cenuşii, cei doi fraţi şi câţiva dintre porumbeii bătrâni au plecat într-o misiune de recunoaştere la vechea casă a bătrânei. Puţin mai târziu, când ei s-au întors la vechiul hambar, au observat că toţi ceilalţi porumbei dispăruseră. I-au căutat şi i-au găsit destul de repede, căci erau strânşi cu toţii într-un singur stejar bătrân, aflat la două sute de paşi distanţă de hambar, în marginea pădurii.

În zori, cu toţii s-au aşezat la sfat. După o noapte de frică, câţiva membrii ai familiei erau deja hotărâţi să plece. Mulţi alţii ezitau încă. Porumbiţele cenuşii susţineau că omul nu este un pericol pentru familie. Cei

doi fraţi se apropiaseră de câinele lui şi când acesta începuse să latre şi să fugă după ei prin curte, bărbatul ieşise afară pe prispă şi îl chemase înăuntru. Cu siguranţă nu putea fi un om rău. Bătrânii familiei confirmară că îl cunoscuseră dinainte de a muri mama lui şi că, deşi nu se arătase niciodată prea interesat de porumbeii ei, nici nu le făcuse vreodată un rău, cât de mic.

Porumbiţa pestriţă era însă foarte speriată. Un câine e totuşi un câine şi acest stăpân se părea că obişnuia să îl lase liber. Era limpede că puii familiei nu trebuiau să crească într-un loc atat de primejdios. Soţul ei, porumbelul alb, încercă să o liniştească. “Măcar câteva zile să aşteptăm, draga mea!” o rugă el. “Apoi putem hotărâ cu toţii ce e mai bine pentru familia noastră.”

“Nici măcar acum când e vorba de viaţa întregii familii nu vrei să faci după cum îmi doresc eu!” îi aruncă ea cu reproş. “De data asta, e însă timpul să te hotărăşti. Toate prietenele mele şi soţii lor sunt de acord că plecarea e cea mai înţeleaptă soluţie…” Porumbiţa privi către grupul celor patru prietene ale sale şi acestea clătinară grăbite din cap. Unul dintre soţii acestora încercă să spună ceva, dar fu imediat acoperit de intervenţia simultană a mai multor membrii ai familiei. În câteva clipe, gălăgia şi haosul domneau pe deplin în sfatul familiei.

*

O saptămână mai târziu, ce mai rămăsese din familie se grupase din nou în jurul vechiului hambar. Porumbiţa cenuşie, soţul ei şi fratele acestuia începură să

facă noi expediţii prin pădure. În ziua aceea, porumbelul alb îi însoţi numai până la pârâu. Se trezise cam obosit şi după acest zbor scurt, se hotărâse să se întoarcă înapoi la familie. Fratele lui îi promise că şi plimbarea lor o să fie mai scurtă de data aceasta, dar el insistă ca ei să nu se îngrijoreze şi să-şi strice programul din cauza lui.

După ce plecă, porumbiţa se-ntoarse către soţul său şi îşi puse căpşorul pe pieptul lui: "Încă mai suferă după porumbiţa lui, nu-i aşa?

Porumbelul oftă adânc: "Suferă, dar o şi aşteaptă. Atâta timp cât mai speră că ea se va întoarce, e încă bine…"

Deodată, ochii porumbiţei se umplură de lacrimi: "Dragul meu, trebuie să-ţi spun ceva… ceva foarte important… Sper din toată inima să mă ierţi că n-am putut să-ţi spun mai de mult…"

Porumbelul o mângâie uşurel cu aripa: "Nu contează. Dacă poţi, spune-mi te rog acum….".

Ea îl privi pentru o clipă cu recunoştinţă, apoi plecă din nou capul şi începu din nou: " Sora mea are o veche prietenă printre ciorile de lângă satul oamenilor. Acum trei zile, ele s-au întâlnit prin pădure şi cioara i-a povestit că pe câmpul de lângă sat, neamurile ei au descoperit doi porumbei morţi. Împuşcaţi… după câte şi-au putut ele da seama. Prietena surorii mele s-a gândit că ar fi putut fi din familia noastră. "Cum arătau?" a întrebat-o speriată soră-mea. Cioara i-a povestit că erau un porumbel tânar de culoarea aramei şi unul pestriţ, foarte frumos. De fapt, o porumbiţă…"

Cei doi soţi se întoarseră acasă pe seară. Zburau atât de aproape unul de celălalt încât, din când în când, îşi atingeau aripile. Ajunşi lângă hambar, începură să-l caute pe porumbelul alb. “Nu e aici!…” auziră ei strigătul unei porumbiţe tinere. Se întoarseră către ea şi porumbiţa adăugă pe un ton foarte îngrijorat: “De câteva ore stă pe lângă casa omului. Au fost mai mulţi acolo, dar toţi ceilalţi s-au întors de mult în familie…”

Porumbelul albastru dădu un ţipăt puternic şi îşi luă imediat zborul. Soţia lui se grăbi să-l urmeze, cu inima strânsă. Din câteva bătăi de aripi erau amândoi pe gardul dărăpănat al vechii case care aparţinuse odată bunei bătrâne. Prima ei pereche de porumbei crescuse chiar în casa cenuşie. De acolo începuse toată istoria familiei şi nicicând nu şi-ar fi putut imagina porumbelul albastru că tocmai acolo avea să îndure cea mai grea lovitură din viaţa sa. Aproape fără să respire, cercetă cu privirea întreaga curte, în căutarea fratelui său. În curte nu era însă nimic care să-i atragă atenţia. Pe prispa casei, în schimb, se vedea foarte bine bărbatul, care şedea într-un scaun rotund, cu spătar înalt. Avea ochii închişi iar în poală ţinea un obiect pătrat şi foarte colorat pe care-şi odihnea mâinile. La doi paşi de el şedea câinele, bineînţeles liber, tolănit pe jos, cu botul lui mare pe labele dinainte. Asemenea cu stăpânul, şi el era nemişcat, cufundat într-un somn adânc. Şi totuşi, în spatele lui părea să se petreacă ceva deosebit. Ceva ca o mişcare scurtă şi ritmică, aproape complet acoperită de silueta masivă a animalului.

“Vino după mine, draga mea…” şopti porumbelul cu precauţie şi se mută pe gard câţiva paşi mai în dreapta. Se aşezară amândoi, lipiţi unul de celălalt, cu faţa spre casă şi priviră uluiţi înainte. Pe jos, o farfurioară albastră plină cu seminţe părea că se sprijină de unul din picioarele din spate ale câinelui. Din aceasta ciugulea cu mare poftă un porumbel. Era atât de alb, încât în comparaţie cu câinele acela mare şi negru de lângă el, părea să strălucească.

VIDRA ŞI BIZAMUL

Bizamul munci îndârjit la vizuina cea nouă din malul râului, până târziu în noapte...

Nici unul dintre prietenii lui nu reuşiseră să-i smulgă vreun cuvânt. Se împlineau deja patru zile de când bizamul muncea ca un nebun, oprindu-se numai o dată pe zi, pentru scurtă vreme, ca să se hrănească. Trecuseră şi trei dimineţi în care se tot trezise pe mal, în apropierea vizuinii, uimit şi incapabil să-şi amintească ce se întâmpla târziu, în noapte, de nu mai era în stare să ajungă până acasă.

*

De aproape o lună, vidra plecase la câteva rude de-ale ei, care locuiau în zona unui lac aflat destul de departe, în aval faţă de marginea de pădure în care bizamul îşi construia vizuinile. Ei doi erau prieteni încă din vremea copilăriei lor şi se înţelegeau atât de bine, încât la vremea maturităţii preferaseră să nu îşi înjghebe o familie, numai pentru a se putea bucura în continuare, pe deplin, de minunata lor prietenie. Vizuinile le erau la numai câţiva paşi distanţă, după socotelile bizamului, care le construise pe amândouă. Căci tot ce însemna construcţie sau amenajare ţinea de domeniul în care bizamul putea să facă dovada talentului şi hărniciei sale uluitoare. De când era încă pui, bucuria sa cea mai mare nu era în joacă sau în distracţie, ci în construcţie… fie că această construcţie era din lemnul copacilor, pietrele râului şi lutul malurilor, fie că ea era din materialul invizibil al gândurilor şi sentimentelor. De fapt, sufletul lui era cel care construia mereu… şi aceasta se întâmpla pentru că el nu căuta o lume mai bună decât cea în care îi fusese dat să trăiască, ci căuta neîncetat să o facă mai bună pe aceasta. Reperul reuşitelor sale nu era însă propria lui plăcere, ci aceea pe care i-o arăta prietena sa cea mai bună, vidra.

Ea era parcă născută pentru a se bucura de ideile şi faptele sale. Chiar şi atunci când el mai adăuga doar câteva crengi subţirele pe o parte a vizuinii sale, sau atunci când mai găurea un buştean uscat pentru a-şi ţine ea acolo ultima colecţie de pietricele colorate, sau atunci când, seara, îi povestea ultima lui idee despre crescătoria de peşti, care urma să le asigure o hrană îmbelşugată chiar şi în cele mai aspre zile ale iernii, entuziamul vidrei

era atât de mare încât bizamul simţea că îi cresc, pur şi simplu, aripi. După ce observa ultima realizare a prietenului său, ori după ce-l asculta cu cea mai mare atenţie, clipind neîncetat din ochii ei mari şi umezi, vidra începea să ţopăie de bucurie, se repezea la el şi îl îmbrăţişa cu foc, apoi se tăvălea ca un căţeluş prin iarbă sau se arunca în râu şi făcea zeci de tumbe incredibile la suprafaţa apei. Nespus de mult i-ar fi plăcut bizamului să se poata juca şi el cu vidra în apă, însă ştia foarte bine, încă de pe vremea cand începuse prietenia lor, că acest trup greoi şi puternic al său nu i-ar fi îngăduit să facă nici măcar o singură mişcare în apă, asemenea ei. Nici el nu era un înotător prost, dar, pe lângă vidra care era chiar mai iute si mai mobilă decât peştii, ar fi părut mai degrabă un buştean care alunecă lent pe apă. De aceea, el hotărâse cu mult timp în urmă să nu o însoţească în incursiunile sale acvatice. În schimb, cea mai mare plăcere a lui ajunse să fie aceea de a contempla aceste explozii de veselie şi vitalitate ale prietenei sale, care, pentru a-l încânta la rândul ei, făcea în apa râului cele mai grozave acrobaţii. În acele momente minunate, sufletul lui era alături de ea, dansa fericit împreună cu ea, mimând sau completând în mod desăvârşit, fiecare mişcare a trupului său. Bizamul ştia că el rămânea, de fapt, nemişcat, pe mal, dar mai ştia, într-un fel încă mai profund şi mai limpede, că tot el era şi cu vidra, acolo, în apă, pentru că altminteri nu ar fi avut cum să simtă şi să se bucure, clipă de clipă, împreună cu ea. Atunci când nu erau amândoi împreună în modul acesta, el putea fi atent, preocupat, gânditor, bine-dispus chiar… cu adevărat fericit însă, niciodată.

Şi de fiecare dată când ea pleca, bizamul realiza într-un mod dureros lucrul acesta… Ea se întorcea însă după cel mult câteva zile şi prima ei îmbrăţişare era de ajuns ca toată amărăciunea zilelor de singurătate să se topească fără urmă, la căldura marii bucurii care inunda inima bizamului.

*

De data aceasta, din păcate, după mai bine de trei săptămâni de la plecarea sa, ea nu se întorsese încă; bizamul nu-şi pierduse însă speranţa. În seara aceea, în timp ce el muncea la noua vizuină pe care se grăbea să o termine ca să o poata oferi vidrei la revederea lor, o bufniţă îl luă prin surprindere. Auzi în ultima clipă foşnetul foarte discret şi atât de cunoscut al aripilor, aşa că nu mai apucă să intre înăuntru. Rămase jos, lipit de pământ şi sugrumat de spaimă, la doar câţiva paşi de intrarea în vizuină. Deşi talia sa era destul de mare pentru bufniţele acestei păduri, rămăsese din copilărie cu teama de ele şi nici acum nu era prea sigur ca vreuna mai curajoasă nu ar fi putut face din el un trofeu de soi pe care să-l ducă puilor săi. Bufniţa ateriză însă liniştită în vârful vizuinii şi i se adresă cu o voce aparent prietenoasă: “Nu vin cu gânduri rele la tine, bizamule!…De câteva săptămâni te văd muncind la această nouă vizuină şi vroiam doar să te întreb un lucru… Pentru cine te mai străduieşti atât de tare, acum că prietena ta a plecat?”

“A plecat, dar sunt sigur că o să se înapoieze curând!…” răspunse bizamul, cuprins de un tremur neaşteptat.

“Deci pentru ea este, nu-i aşa?” întrebă bufniţa cu acelaşi ciudat interes. Bizamul înclină scurt din cap şi apoi oftă adânc.

“Ehei, eu nu cred însă că se mai întoarce, prietene!…” zise atunci pe un ton răutăcios bufniţa. “Din nefericire, am văzut-o cu noua ei familie în pădurea de dincolo de sat. Sunt aproape o duzină de vidre acolo şi, cred că ea şi-a găsit deja o pereche printre ele!…”

Orice urmă de frică pieri din sufletul bizamului. Se ridică pentru a privi drept spre bufniţă şi îi vorbi cu o voce metalică, pe care nici el nu şi-o mai putea recunoaşte: “De unde ştii tu că era ea, între o duzină de alte vidre? Mai mult ca sigur ai confundat-o cu alta.”.

“Am stat de vorbă cu ea, prietene… “chicoti încântată bufniţa. “M-a întrebat de tine, iar apoi m-a rugat să-ţi trimit salutările ei şi să-ţi spun că ea e sănătoasă şi foarte fericită acolo.”

*

După ce bufniţa plecă, pe deplin satisfăcută de efectul pe care-l avusese asupra bizamului scurta ei comunicare, bizamul se apucă din nou de treabă, mai îndârjit ca niciodată. Era numai vina lui… el nu fusese destul de bun pentru ea, el urâtul, el caraghiosul, el care, fiind cel mai lipsit de farmec animal al pădurii, îndrăznise să se asocieze cu cel mai fermecător dintre ele!… O ură fără margini faţă de toate neputinţele sale îi acoperi sufletul şi îl lăsă aproape fără respiraţie. Simţi nevoia să se întindă pe jos, nemişcat, dar după câteva clipe, starea de insuportabil pe care i-o aduse această imobilitate

lipsită de gânduri îl făcu să sară din nou în picioare, speriat la culme. Mai bine să nu stea! Să meargă undeva… oriunde, să facă ceva… orice…! Însă tot ce ştia el să facă era să muncească, să construiască… Aşa că se apucă din nou de treabă.

Trei zile mai târziu muncea în continuare, aproape fără întrerupere. Mişcările îi erau ţepene şi încete ca ale unui animal în vârstă de zece ani, dar începuse să se simtă deja mult mai bine. Deşi era încă treaz, în el curgea cel mai adesea un vis care-i aducea o pace nespusă. Ştia că e un vis, dar asta nu îl mai deranja câtuşi de puţin. În el, vidra se juca într-un lac minunat strălucind sub soarele cald al amiezei, iar el o privea de pe margine, încântat; ea ieşea apoi pe uscat, se tăvălea puţin prin iarbă, îl îmbrăţişa şi se arunca iarăşi în apă.

Spre seară, bizamul era atât de epuizat că nu mai reuşi decât să strângă câteva frunze de pe mal şi să le împingă, cu mare greutate, în apropierea vizuinii. În visul lui, vidra intrase din nou în apă, iar el privea uimit cum blana sa, la fiecare ridicare la suprafaţă, răspândea irizaţii fine, de toate culorile curcubeului. La un moment dat, vidra îi făcu semn să se apropie şi el avu o mică ezitare… “Vino cu mine!” îl rugă ea cu o voce plină de veselie şi de speranţă. Bizamul intră cu labele dinainte în apă, iar aceasta i se păru, pentru prima dată, la fel de caldă ca şi el însuşi; vidra avea dreptate să-l cheme, căci această apă îi dăruia şi lui o îmbrăţişare perfectă. Mulţumit, începu să înoate spre prietena lui. Ea îl strigă în continuare, dar lui i se păru că vocea ei era tot mai îndepărtată; îmbrăţişarea râului reuşise să îl vrăjească.

*

Ursuleţul sări imediat în apă şi îl trase cu grijă pe bizam la mal. Acesta era încă inconştient, dar ursuleţul îl răsturnă cu capul în jos pe panta malului şi în scurt timp bizamul începu să tuşească şi să scoată apă. Ursuleţul se repezi la el şi îi trase câteva labe zdravene pe spinare. Năucit, bizamul ridică spre el o pereche de ochi umflaţi şi roşii, apoi rosti cu mare dificultate. “Tu ursuleţule… tu ai reuşit să mă scoţi din apă?”

“N-a fost greu deloc, bizamule… Pluteai deja la suprafaţă ca un lemn uscat…” răspunse acesta, pe un ton poznaş.

“Eram obosit… cred că am adormit lângă mal şi am alunecat în apă…” încercă bizamul să se justifice, dar ursuleţul nu-l lăsă să continue:”Desigur, desigur… aşa se întâmplă atunci când trăieşti singur. Ştii ceva?… Eu am un prieten spre miazănoapte, chiar acolo unde intră râul în pădure. Este bizam ca şi tine şi, în plus, a rămas văduv de aproape un an de zile. Eu cred că şi lui, şi ţie, v-ar face bine un nou prieten. Nu vrei să mergi cu mine ca să-ţi arăt unde îşi are el vizuina?…”

Bizamul îi mulţumi foarte politicos. Ursuleţul era, cu siguranţă, cel mai cumsecade animal pe care-l întâlnise vreodată. Nu numai că-i salvase viaţa, dar iată că, după ce-o făcuse, continua să se preocupe de binele său. El nu era însă pregătit să părăsească locurile acestea. Deocamdată nu. Ursuleţul nu comentă decizia lui, ci îl rugă numai să-i îngăduie să doarmă şi el în noaptea aceea lângă vizuina cea nouă. Bursucul acceptă fără nici o ezitare şi, în timp ce tovarăşul său îşi pregătea culcuşul pentru noapte, adormi chiar acolo, pe mal, în locul în care

revenise la viaţă. Ursuleţul îl văzu şi mormăi nemulţumit, apoi îl trase încetişor până în culcuşul lui încă neterminat; se aşeză în pragul acestuia, de-a curmezişul pantei care ducea la malul apei, şi se culcă.

*

A doua zi, după prânz, bizamul deschise în sfârşit ochii. Se simţea încă obosit şi confuz. Se întinse şi se scutură de câteva ori, apoi porni cu un mers nesigur către vizuină.

“Hei, bizamule, te-ai trezit?” se auzi de undeva din spatele lui vocea veselă a ursuleţului. “Ce zici… plecăm odată sau ai ceva mai bun de făcut pe ziua de azi?…”

Bizamul realiză într-o fulgerare că nu mai avea, de fapt, nimic de făcut în locul acela. Nici azi, nici mâine, poate chiar niciodată. Privi la vizuina cea nouă, apoi la cele două vizuini mai vechi şi familiare, la cotitura pârâului cu malul său noroios pe o parte şi plin de pietre mărunte pe cealaltă. Era o zi înnorată şi frunzele pălite uşor de apropierea toamnei nu mai aveau deja nici o strălucire. Bizamul descoperi că tot acest peisaj îi apărea dintr-odată străin şi de neînţeles. "Plecăm acum!” zise el scurt şi o luă la picior către ursuleţ, grăbind pasul.

*

Un an mai târziu, bizamul avea deja propria lui familie. Mai întâi era perechea lui, fiica bizamului văduv pe care i-l prezentase bunul ursuleţ, apoi bizamul văduv însuşi, care devenise în scurt timp cel mai bun prieten al

său şi, în fine, cei doi pui simpatici care se născuseră în familia lor la sfârşitul primăverii. Bizamul nu-şi mai putea închipui viaţa fără ei. Fie că muncea, fie că se îngrijea să aducă ceva de-ale gurii, micuţii erau mai tot timpul lângă el, fascinaţi şi incitaţi, în acelaşi timp, de multele cunoştinţe şi talente ale tatălui lor. Acest ataşament exagerat al lor era, de altfel, şi un subiect frecvent de discuţii între bizam şi soţia sa care vedea în aceste escapade timpurii ale micutilor, cauza posibilă a unor primejdii fatale. Din fericire, până acum tatăl şi bunicul lor reuşiseră să-i protejeze foarte eficient de toate pericolele care pândeau pe pământ sau în aer, iar puii putuseră să înveţe astfel o seamă de lucruri foarte importante, pe care nici unele animale care aveau de două ori vârsta lor nu apucaseră să le cunoască încă.

În seara aceea de toamnă timpurie, tatăl şi puii întârziaseră totuşi cam mult prin pădure... Mama bizam, îngrijorată, îl trimise pe tatăl său în căutarea lor. Acesta îi auzi de la distanţă pe pui, căci ei, în ciuda tuturor avertizărilor tatălui lor, aveau momente în care nu se puteau abţine să nu chicotească şi să nu vorbească tare unul cu altul. “Copii!” strigă el, speriat că s-ar putea ca aceştia să fi rămas singuri şi fără protecţie. “Copii, veniţi repede la mine!”…

“Bunicul! A venit bunicul!…” începură să strige încântaţi puii şi se repeziră de-a latul unei poiene, în căutarea acestuia. Bătrânul bizam porni şi el să alerge în întâmpinarea lor, ţipând din toate puterile: “Copii, aşteptaţi-mă!… Nu mai strigaţi după nimeni!… Staţi pe loc, copii!…”

Era însă prea târziu. Un fâlfâit puternic de aripi străbătu poiana şi tatăl puilor descoperi cu groază silueta întunecată a unei bufniţe care se apropia, planând deasupra poienii. Nici un alt zgomot nu se mai auzea. Pe neaşteptate, bizamul zvâcni de la pământ şi se aruncă înaintea bufniţei. Saltul lui curajos o surprinse destul de tare, iar ea ezită şi apoi se întoarse brusc din zbor, pentru a ateriza pe creanga unui copac din marginea poienii. Văzând de la distanţă întoarcerea prădătorului, bunicul îi chemă degrabă, cu o fluierătură înfundată, pe cei doi pui de care îl mai despărţeau acum doar zece paşi; înspăimântaţi, aceştia alergară tăcuţi către el şi, în numai câteva clipe, tustrei erau ghemuiţi unii în alţii, sub rădăcina unui trunchi uscat. Bizamul, deşi observase manevra bunicului, continuă să o urmărească pe bufniţă, cu mârâituri furioase. Când bufniţa întoarse însă ochii săi reci către bizam, acesta simţi dintr-o dată că îl părăsesc puterile. Se găsea acum la baza copacului în care se aşezase ea şi simţea cum vechea lui teamă din copilărie începe din nou să-i crească în suflet. Dar şi de data aceasta, în el era o putere mai mare care se împotrivi spaimei şi o învinse, cu mare rapiditate. Pentru câteva momente, cei doi se priviră sfidător unul pe celălalt.

“Deci asta e familia ta, bizamule!…” spuse într-un târziu, cu dispreţ, bufniţa. “Un tată curajos, dar cam necugetat, se pare…”

“Atunci ia-l pe acesta, dacă eşti în stare, vicleano!… De data asta trebuie să termini mai întâi cu tatăl, înainte ca să ajungi la pui!” striga bizamul puternic, iar vocea, ca şi întregul lui trup, vibrau de încordare.

“Hei, hei… să nu exagerăm, prietene!…” zise, pe neaşteptate, dar cu aceaşi voce ironică, bufniţa. “Chiar nu mă recunoşti?…” Bizamul o recunoscuse foarte bine şi ştia că între ei nu era, de fapt, nici un fel de prietenie. “Doar ştii că eu n-am nimic cu tine!…” continuă ea, mimând amabilitatea. “Ba chiar din contră, eu vreau sa te ajut. Iar acum, crede-mă, toată această nouă familie a ta nu-ţi mai foloseşte la nimic… Crede-mă, ea numai te incomodează!…”

“Ce spui, creatură infamă?!… Aveam impresia că bufniţele au un dram de înţelepciune în plus faţă de alte animale. Acum văd că m-am înşelat, căci în ce te priveşte, şi un pui de şoarece are mai multă minte decât tine!…” se repezi bizamul furios. Înălţă apoi şi mai mult vocea: “Cum poţi să-ţi imaginezi fie şi pentru o clipă că…”

“Vidra s-a întors.” îl întrerupse calmă bufniţa. “De două zile s-a întors în locul vechilor voastre vizuini. E foarte tristă şi întreabă pe toţi cei pe care-i întâlneşte de tine…”

*

Mama bizam era atât de fericită că familia ei s-a întors teafără acasă, încât nu adresă nici cel mai mic reproş soţului său. Îi chemă pe toţi la masă şi apoi se strădui timp de mai mult de o oră să-i adoarmă pe micuţii care nu mai conteneau să-şi povestească unul altuia marile fapte de vitejie ale tatălui lor. Bunicul încercă să schimbe câteva vorbe cu bizamul, dar îşi dădu repede seama că acesta era prea ostenit ca să mai aiba chef de vreo discuţie. Important era că pe el nu-l blama nimeni

pentru toate cele întâmplate şi important mai era că nu se întâmplase nimic rău, până la urmă... Bunicul îl mângâie încetişor pe cap pe prietenul său, apoi oftă uşurat şi se duse şi el la culcare.

Când mama bizam reuşi să se desprindă, în sfârşit, de cei doi micuţi, se apropie şi ea de soţul său, însă acesta se ghemui mai tare pe loc, prefăcându-se adormit. Ea îl privi puţin şi, văzându-l nemişcat, se lipi de el şi îl îmbrăţişă uşurel, apoi se culcă mulţumită, alături.

Bizamul se relaxă imediat, dar, cu toate că nu putea deloc să doarmă, nu deschise ochii. Nu avea nevoie sa vadă nimic în afară, de vreme ce visul acela minunat pe care-l crezuse de atâta timp pierdut, începuse să curgă din nou în el, fără oprire.

*

Vidra părea mai fericită ca niciodată. Bizamul terminase în sfârşit vizuina cea nouă şi se apucase din nou să facă amenajarile necesare pentru viitoarea crescătorie de peşti. În fiecare seară îi povestea cum o să arate această crescătorie şi cum va fi cărarea adăpostită care va lega de ea noua vizuină a vidrei. Niciodată nu vorbea despre familia lui din cealaltă parte a pădurii, deşi nu o dată simţise o nevoie amarnică să-i împărtăşească remuşcările şi amintirile şi dorul care încă îl lega de ea, şi mai ales de cei doi micuţi de care nu mai ştia nimic de atâtea zile. Îi era prea teamă că, destăinuindu-se astfel, ar fi pierdut-o pe vidra lui dragă, încă o dată. Şi apoi, nici ea nu-i povestea nimic despre viaţa ei din perioada în care

fuseseră despărţiţi. Atunci, la ce bun să amestece lucrurile?

Într-una din serile acelea calde de vară, vidra se hotărâ totuşi să vorbească… De fapt, avea o pereche a ei în familia de dincolo de sat… Soţul său ştia de această mare prietenie a ei cu bizamul şi fusese de acord să o lase să-l viziteze şi să-şi petreacă vreo câteva zile în compania acestuia. Iată însă că trecuseră mai bine de trei săptămâni de când era aici!… Era sigură că toată familia se îngrijora deja foarte tare pentru ea. Trebuia neapărat, neapărat să se întoarcă, dar, din fericire, de data asta ei puteau să facă totuşi ceva, încât să nu se mai despartă… Se gândise foarte bine şi îşi dăduse seama că bizamul ar fi putut veni cu ea, şi-ar fi putut construi o vizuină confortabilă în preajma familiei şi şi-ar fi putut face cu uşurinţă, mulţi alţi prieteni printre membrii acesteia. În orice caz, mai mult ca sigur că ar fi fost mai liniştit şi mai protejat acolo, decât în pădurea aceasta.

“Protejat?!…” exclamă disperat bizamul şi apoi izbucni în lacrimi. Ştia foarte bine că nu el trebuia să fie protejat, ci mult mai degrabă acei bieţi pui ai săi pe care îi părăsise fără un cuvânt, de trei săptămâni. Şi soţia lui care fusese atât de bună cu el şi de grijulie cu puii lor, şi tatăl ei bătrân, care după despărţirea de vidră îi devenise cel mai bun prieten, trebuiau să fie mai degrabă protejaţi decât el!…

“De ce nu mi-ai spus de la început că o să pleci din nou?” o întrebă el pe vidra, cu o voce sfârşită. Şi ea începuse să plângă încetişor.

“Nici eu nu am fost sigură că o să plec, la început…” şopti ea, chinuită. “Când te-am revăzut, când

ne-am întâlnit din nou în aceste locuri ale noastre, n-am mai fost deloc sigură că voi izbuti să plec înapoi…”

“Şi atunci, de ce te-ai răzgândit acum?” întrebă descumpănit bizamul. “Cu ce ţi-am greşit de vrei să mă părăseşti iară?…”

“Tu n-ai greşit, niciodată n-ai greşit faţă de mine…” îi spuse vidra cu gingăşie. “Dar aici, în pădurea asta, tu mă ai pe mine, iar eu pe tine şi asta e totul… Dincolo sunt însă mulţi cei care mă iubesc, care se bazează pe mine... Înţelegi? Eu nu vreau să-i supăr astfel, nu vreau să-i rănesc… Şi apoi, dacă tu te întorci cu mine, mi se pare că toată lumea are de câştigat din asta!…”

Bizamul tăcea încruntat.

“Nu vrei să vii cu mine, nu-i aşa?…” îl întrebă cu glas şovăitor vidra. El nu-i răspunse. “Te implor, nu mă pune să fac o alegere!…” exclamă ea îndurerată.

“Ai ales deja.” se auzi deodată vocea nefiresc de rece a bizamului. “Tu ai făcut alegerea cea bună… Eu sunt cel care a greşit, dar măcar acum… o sa încerc să îţi urmez exemplul!…”

Vidra deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise la loc. Abia mai reuşea să respire. “Şi tu ai o familie aici?…” întrebă ea, cu mare greutate.

“Şi eu am o pereche a mea…” răspunse bizamul fără să o privească. “Şi doi pui mici… şi un prieten foarte apropiat…”

Vidra se apropie de el şi îl strânse încetişor cu lăbuţele sale moi. Îmbrăţişarea ei era diferită de toate celelalte de care putea bizamul să-şi amintească. Nici una

nu fusese mai blândă, mai tristă şi mai plină de iubire ca aceasta.

*

Ajuns pe colina dincolo de care se vedea vizuina familiei sale, bizamul privi cu atenţie către ea. În lumina crudă a zorilor voalul subţire de ceaţă nu lăsa să se vadă decât vag siluetele celor care erau aşezaţi în iarbă. Bizamul coborî panta cu inima strânsă, fără să facă nici un zgomot. De-abia când apăru din spatele vizuinii, îl observară mama bizam, tatăl ei şi unul dintre pui. Nici unul din ei nu avu însă puterea să spună nimic.

Bizamul se duse mai întâi la micuţ şi îl îmbrăţişă. "Unde-i fratele tău?" îl întrebă apoi cu nerăbdare. Puiul îl privea nemişcat, fără să spună nici un cuvânt. "Unde e fratele tău?..." mai întrebă el o dată, nervos, simţind cum o undă rece de teamă i se strecoară în suflet.

Puiul ridică ochii către mama sa, iar bunicul bizam de asemenea. Mama îl fixă pe soţul ei cu o privire îngheţată şi apoi fugi brusc în vizuină. Bunicul avea ochii plini de lacrimi.

Bizamul avu deodată senzaţia că dacă această scenă s-ar fi prelungit cu câteva clipe, ar fi explodat de durere. Cu gesturi mecanice, se trase greoi în spatele vizuinii, apoi se întinse pe jos, ca mort. Acum nemişcarea nu-l mai speria, nu-l mai făcea să fugă... Era sigur că, în sfârşit, nimic nu-l mai poate atinge când, deodată, simţi un trup cald şi mic, ghemuit lângă el. Vru să se ridice şi să-l îmbrăţişeze, dar nu avu putere pentru asta. Puiul îi

surprinse însă tresărirea şi îşi strecură o lăbuţă în jurul grumazului părintelui său, apoi îşi lipi capul de al lui.

“Nu eşti tu vinovat, tată… El a fost foarte bolnav şi Marele Spirit l-a luat dintre noi, ca să-l scutească de suferinţă şi ca să se poată bucura mai bine de el. Noi toţi am înţeles asta… Ne este însă tare dor de el… Şi să ştii… tot timpul ne-a fost dor de tine. În fiecare zi!… În fiecare zi ne-am rugat să te întorci sănătos acasă.” Vocea subţirică şi firavă a puiului tremura de emoţie. “Te rog, tată, să nu ne mai laşi singuri!…”

Bizamul, mişcat parcă de o neaşteptată scânteie electrică, întoarse imediat capul spre el şi îl privi cu o nesfârşită recunoştinţă. “Niciodată, micuţul meu drag! Niciodată!…”

VEVERIŢELE

Puiul de veveriţă se aşeză abătut într-un colţ al vizuinii şi începu să vorbească singur.

“Marele enervant!.... Prin urmare eu sunt marele enervant... cel care supără pe toată lumea... tot timpul!... Şi eu care nu vroiam decât să mă înţeleagă şi pe mine cineva!... Dar cine oare să se obosească să mă

înţeleagă?… Fratele meu care nu se gândeşte decât la distracţie? Tata care are mereu preocupări atât de importante, că nu-i mai rămâne timp nici să discute cu mama, darămite cu noi?

Mama, da… Speram ca măcar mama cea minunată să fie aceea care să mă înţeleagă… Ce folos însă?! Nici ea nu mă poate înţelege... De fapt, iată că eu sunt, în continuare, singurul care mă înţeleg. Ei toţi spun că sunt nebun pentru că vorbesc singur... Şi ce să fac?… Ce să fac dacă doar eu pot să vorbesc cu mine?…" Puiul se opri pentru câteva clipe, căci disperarea ameninţa să-l sufoce. Două lacrimi mari se prelinseră din ochii lui, până în vârful boticului. Oftă cu jale şi începu din nou. „Mama cea minunată e de părere că părinţii sunt responsabili în faţa Marelui Spirit pentru creşterea unor pui buni... iar dacă ei nu sunt destul de vrednici şi ascultători, părinţii sunt îndreptăţiţi să folosească tot felul de pedepse pentru a-i constrânge. Prin constrângere vor deci părinţii să facă pe puii lor mai buni?... Deci dacă eu mă port ca un pui bun doar de teama unei pedepse, se cheamă că sunt cu adevărat bun?..." Puiul oftă încă o dată. „Eu cred că nu... şi mai cred că mama cea minunată ar trebui să mă facă mai întâi să înţeleg... nu să mă pedepsească..."

*

Cei doi părinţi ai puiului de veveriţă erau foarte supăraţi. Pentru a doua oară în numai câteva zile, purtarea nechibzuită a puiului lor mai mare punea în pericol viaţa fratelui său. Acesta din urmă se născuse cu un mic defect la una din labele din spate, din pricina căruia aceasta era mai subţire şi mai lipsită de forţă decât

cealaltă. Din cauză că se deplasa cu mai multă dificultate în copac, el fusese întotdeauna păzit sau ajutat de unul din membrii familiei sale. Dacă părinţii se îndepărtau de vizuină, grija puiului mai slab cădea în sarcina fratelui cel mare. El se bucura întotdeauna de această responsabilitate care îi îngăduia să joace rolul unei veveriţe mature şi înţelepte faţă de fratele lui... dar din păcate, nu reuşea niciodată să se achite de ea fără nici o greşeală. Important era însă ca mama şi tata să nu afle de aceste mici probleme pe care lipsa lor de atenţie şi marea lor năstruşnicie le făceau inevitabile. Chiar dacă părinţii observau la un moment dat că micuţul avea o julitură nouă pe nas sau că şchiopăta mai tare cu piciorul cel slab sau că plânsese de curând, nici unul dintre pui nu scotea o vorbă despre lucrurile petrecute în timpul absenţei lor. Amândoi intuiau foarte bine că o dezvăluire clară a imprudenţelor pe care fratele mai mare le îngăduia de fiecare dată, ar fi însemnat sfârşitul tuturor distracţiilor de care ei se puteau bucura numai atunci când erau singuri, departe de supravegherea severă a părinţilor.

*

Cu câteva zile în urmă însă, tatăl se întorsese acasă la scurtă vreme după ce îşi luase rămas bun de la puii săi; mama lipsea dinaintea lui, căci se dusese să strângă fructe într-un aluniş din apropiere. Bănuielile părinţilor erau, fireşte, mai vechi, dar până acum, nici unul nu se gândise să supravegheze micuţii, pe ascuns.

De data aceasta, după un scurt timp în care puii se sfătuiră, adică mai degrabă, puiul cel mare păru să-l instruiască în detaliu pe fratele său, cei doi săriră

într-unul din cei mai înalţi copaci din vecinătate, urcară degrabă până în vârful acestuia şi începură să-şi dea drumul din creangă în creangă, folosind, pe rând, când labele din faţă, când cele din spate, la fiecare nouă săritură. Pentru că amândoi săreau foarte aproape unul de celălalt, copacul se mişca puţin la fiecare nouă atingere şi nici una din scurtele lor aterizări nu avea o precizie prea mare. Tatăl îi privi pentru câteva clipe îngrozit din vizuină, apoi sări pe pământ şi, din câteva salturi repezi, ajunse la rădăcina copacului în care puii îşi făceau exerciţiul acrobatic. Nu apucă totuşi să facă nici o altă mişcare, căci puiul mai mare ateriză în iarbă, la doi paşi de el. Îl observase deja pe tatăl său şi acum încerca să se ascundă cât mai rapid de el, după trunchiul copacului, când acesta îl opri cu un chiţăit scurt. Câteva clipe mai târziu, ateriză şi cel de-al doilea pui. În concentrarea maximă a coborârii, el nici nu-l văzuse, nici nu-l auzise pe tatăl său, aşa că era peste măsură de entuziasmat şi de vesel. Cum puse lăbuţele pe pământ, strigă din toate puterile: „Repede, frate... acum!... Încă o dată!...”

*

Următoarele două zile părinţii nu mai plecară decât cu schimbul de lângă puii lor. Fratele mai mare îşi acceptase resemnat pedeapsa, dar celălalt era din ce în ce mai revoltat. Niciodată nu se mai simţise atât de slab şi neputincios ca acum. Nu avea voie nici măcar să schimbe câteva vorbe cu fratele lui, fără ca mama sau tata să fie de faţă. În zorii celei de-a treia zile, puiul cel mic se trezi primul şi se strecură uşurel, afară din vizuină. Fratele său,

care dormea lângă el, îi simţi primul lipsa şi, înspăimântat, se grăbi să iasă în căutarea lui. Cum scoase capul din vizuină şi privi în jos, pe lângă trunchiul copacului, simţi însă deodată că rămâne fără suflare. Chiar lângă rădăcina copacului, încremenit şi lipit cu tot spatele de scoarţa acestuia, fratele lui mai mic privea neajutorat în ochii unui şarpe mare de tufiş, care se afla la doar câţiva paşi înaintea sa. Fără să mai judece, puiul de veveriţă îşi dădu şi el drumul pe lângă copac. Nimeri între fratele lui şi şarpele, care începuse deja să-şi încordeze puternic întreg corpul. Fără să mai întârzie nici un moment, puiul cel mare făcu un salt uriaş în dreapta şi începu să chiţăie puternic, nu doar ca să atragă atenţia şarpelui, ci şi a părinţilor săi, care, după cum socotea el, ar fi avut încă timp să-l salveze pe fratele lui, ce părea să fi încremenit pentru totdeauna, lipit de rădăcina copacului.

Şarpele începu să se întoarcă foarte uşor către el, când un ţipăt scurt îl opri brusc, pe loc. Tatăl veveriţă îl apucase pe micuţul său de lângă copac şi acum urca cu o viteza uimitoare spre vizuină, ţinându-l tare cu dinţii de ceafă. Profitând de această distragere, mama sări în spatele puiului mare şi îl împinse pe acesta cu forţă spre cel mai apropiat copac din dreapta sa. El fugi cu paşi scurţi şi extrem de iuţi până la acesta şi se căţără imediat pe scoarţă. Şarpele zvâcni brusc cu partea din faţă spre el, însă neputând să-l ajungă, se întoarse cu o unduire uluitor de rapidă către locul în care aterizase mama veveriţă. Acolo însă, nu mai era deja nimeni...

*

Bineînţeles, şi pentru această întâmplare teribilă ce pusese în pericol viaţa a cel puţin trei din membrii familiei, tot puiul cel mare fu găsit vinovat. La început, nici el şi nici fratele lui nu comentară în nici un fel decizia părinţilor de a-i interzice ieşirea din vizuină, pe tot timpul zilei. În vreme ce părinţii discutau de zor în faţa vizuinii despre cele mai nimerite pedepse care ar putea să-l îndrepte pe iresponsabil o dată pentru totdeauna, fratele lui tăcea chitic, uitându-se pe rând de la unul la altul, cu cea mai inocentă dintre mutrele sale. Puiul cel mare, în schimb, se ghemuise într-un colţ ceva mai adânc al vizuinii şi începuse, din nou, să vorbească singur.

Părinţii observară destul de repede ce se întâmplă în vizuină şi începură să vorbească despre asta, pe un ton ameninţător. „Ţi-am mai spus… eu cred că puiul ăsta nu e prea normal...”zise mai întâi tatăl, iritat. „Nu se poate ca la vârsta lui să mai vorbească singur, aşa ca un pui mic!”

„O altă obrăznicie!…”adaugă înfuriată mama. „Ştie că-l auzim şi face asta special ca să ne enerveze în continuare. Doar asta e plăcerea lui cea mai mare, nu-i aşa?… Eu cred că trebuie să găsim o pedeapsă prin care să sfârşim odată cu acest obicei stupid al lui!”

„Putem să nu-i dăm de mâncare la prânz…” sugeră tatăl preocupat, cu o voce puţin nesigură. „De la maică-mea ştiu că chestia asta cu mâncarea merge întotdeauna la pui…”

„Tată, nu putem totuşi să nu-i dăm de mâncare…” îl contrazise mama îngrijorată. „Cu toate problemele lui, dacă nici nu mănâncă, s-ar putea să se îmbolnavească. Eu

cred că cel mai bine am face dacă am prelungi pedeapsa asta cu statul în casă şi mâine. O să-i spunem că până nu termină cu obrăzniciile, n-are decât să-şi piardă timpul acolo…”

Puiul cel mic, ca de obicei, nu avea nici o părere; cu isteţimea lui deosebită, îşi dădea seama foarte bine că a atrage atenţia părinţilor asupra sa, însemna să se expună, la rândul lui, unei eventuale pedepse. Prin urmare, tăcea chitic, dar în sinea lui era încă o dată surprins că nici unul din ei nu se gândea în asemenea împrejurări, că ar fi fost interesant să intre în vizuină şi să asculte lucrurile pe care fratele lui ţinea atât de mult să le vorbească cu sine însuşi.

*

Puiul cel mare primi de mâncare, însă aceasta împreună cu asigurarea că, pentru obrăznicia sa de a vorbi singur, ziua următoare şi-o va petrece tot în vizuină, iar la orice altă greşeală a sa, pedeapsa va fi, cu siguranţă, prelungită.

Acesta era planul părinţilor. Deloc întâmplător însă, planul său era acum cu totul altul…

Peste noapte, în vreme ce părinţii şi fratele dormeau somnul lor cel mai adânc, puiul de veveriţă se strecură afară din cuibul cald al familiei sale. Urcă ceva mai sus în copac şi privi cu atenţie în jur. Niciodată nu se plimbase în timpul nopţii, dar la lumina puternică a lunii, vedea foarte bine vârfurile şi crengile de sus ale tuturor arborilor din zonă. Ştia bine unde vroia să ajungă, aşa că

îşi făcu rapid traseul în minte şi apoi sări, cu o mişcare sigură, în bradul cel mai apropiat.

*

Puiul de şobolan dormea iepureşte într-una din celulele strâmte pe care şi le amenajase într-o galerie părăsită de cârtiţă. Când puiul de veveriţă îl strigă încetişor, el sări imediat din locul său de odihnă şi făcu câţiva paşi repezi de-a lungul galeriei, în direcţia opusă celei din care venea zgomotul. De-abia apoi se opri câteva clipe, complet trezit din amorţeala plăcută a somnului, şi întrebă temător, în şoaptă: „Tu eşti… prietene?”

„Eu sunt, eu sunt…” răspunse blând puiul de veveriţă. „Sper că nu te-am speriat prea tare…”

„Nu-i asta, ci mai degrabă surpriza!… Ce-i cu tine aici, singur, în miez de noapte?… Ăsta nu-i timp de plimbare pentru unul ca tine! Ai înnebunit sau ce…”

„Am fugit de acasă, prietene….” îl întrerupse, trist, puiul de veveriţă. „Îi supăram tot timpul pe ai mei şi ei s-au hotărât să mă pedepsească ţinându-mă închis în vizuină. Orice am încercat în ultima vreme ca să le fiu pe plac, nu a facut nici o diferenţă între noi. Aşa că m-am hotărât să îi scutesc de o povară nedorită şi am plecat…”

Puiul de şobolan se apropie mai tare de prietenul său şi spuse pe un ton resemnat: „Părinţii ăştia… parcă poţi să te aştepţi la ceva bun de la părinţi?… Şi totuşi, ştii… am fost puţin invidios pe tine. Faţă de ai mei, am crezut că ai tăi sunt nişte tipi nemaipomeniţi. În fond, tu n-ai fost bătut, nici n-ai răbdat de foame, ba chiar ai

apucat uneori să schimbi câteva vorbe sau să te joci puţin cu ei… Dar vezi tu?… Vezi că nici unii nu sunt cu adevărat altfel?… Cu toţii se consideră teribil de deştepţi, pricepuţi la toate şi, pe deasupra, cât se poate de corecţi! De la înălţimea superiorităţii lor, desigur că nu-şi pot privi copiii, decât ca pe nişte fiinţe ratate!… Niciodată nu suntem destul de buni pentru ei… asta este!…" enunţă el pe un ton triumfal. În fond, această concluzie mai veche a sa, îl obsedase atat de tare cu o vreme în urmă, încât ajunsese să-i schimbe cu totul viaţa.

„Nu ştiu…" bâigui încurcat puiul de veveriţă. „Eu nu m-am gândit până acum chiar aşa… E-adevărat că părinţii fac uneori pe grozavii şi, de multe ori, chiar pe stăpânii cu noi… dar ştii, ei trebuie să ne educe cumva… trebuie să ne înveţe cum să ne purtăm în pădure, cu animalele de toate neamurile şi în familie, cu cei ai noştri…"

„Dar naiv mai eşti, prietene!…" spuse dispreţuitor puiul de şobolan. „Crezi că fără predicile lor importante, chiar nu se poate supravieţui pe lumea asta?… Uită-te bine la mine! De două luni am fugit din familia mea şi nu mi s-a-ntâmplat să regret nici pentru o clipă hotărârea pe care am luat-o… Înţelegi, nici măcar când mi-a fost groaznic de foame sau când am crezut că-mi văd moartea în faţă!… Iar acum, iată-mă!… Eu zic că sunt cu mult mai descurcăreţ şi mai puternic decât alţi pui de vârsta mea, care s-au resemnat să rămână cu orice preţ în familiile lor!…"

„Cred că, cel puţin în ce te priveşte… ai mare dreptate prietene…" zise adânc impresionat, puiul de veveriţă. „Tocmai de aceea am şi venit la tine. E clar că

nici eu nu mai puteam rămâne prea multă vreme lângă ai mei. Te-ai supăra dacă aş sta câteva zile în preajma ta, până mă hotărăsc încotro s-o apuc?”

„Da… m-aş supăra teribil, ce să-ţi spun?...”râse prietenos puiul de şobolan. „Chiar dacă acum trăiesc de unul singur, nici eu nu am intenţia să rămân aşa până la sfârşitul vieţii!… N-ai decât să stai pe-aici cât vrei, dar te previn că părinţii tăi or să ajungă destul de repede la noi. Şi atunci va trebui fie să te ascunzi de ei, fie să îţi continui cât mai grabnic drumul…”

*

Dimineaţa devreme, mama veveriţă se trezi prima şi imediat observă lipsa puiului mai mare. Fără să mai aştepte o clipă, îl trezi pe soţul său şi ieşiră împreună, pe nesimţite, din vizuină. Căutară amândoi în tot copacul, apoi săriră, pe rând, în toţi cei care se învecinau cu acesta şi nu lăsară nici cel mai mic cotlon necercetat. Când sfârşiră, cuprinşi de panică, începură să strige după puiul lor cu chiţăituri ascuţite. Acestea nu avură însă nici un alt efect, în afara faptului că îl treziră pe puiul cel mic, iar acesta, speriat, se repezi afară din vizuină şi, neputându-i vedea pe părinţii săi, începu să plângă.

Auzindu-l, mama se întoarse îngrijorată la vizuină şi îl luă în braţe. Tatăl apăru imediat şi el; era nervos şi respira greu. Văzându-l pe micuţ lipit de mama sa, se linişti puţin şi îi spuse acesteia: „Rămâi aici cu el. Eu o să plec în căutarea celuilalt. Nu se poate să fi ajuns prea departe…”

„Îl hrănesc repede şi apoi, vin şi eu…” adăugă mama disperată.

„Dar ştii că nici el nu e cuminte!…” se împotrivi soţul său. „Nu cred că ar trebui să fie lăsat singur…”

„N-o să fie singur… am eu grijă!” spuse precipitat mama. „O să vorbesc cu unul din tinerii de la şcoala bufniţei… Pentru câteva seminţe de-ale noastre, mulţi dintre ei ar fi încântaţi să-l supravegheze…”

„Oh, pentru Marele Spirit, de ce nu ţi-a venit mai demult ideea asta!…” exclamă tatăl surprins. „Puiul nostru n-ar mai fi fost pedepsit atât de rău şi nici nu i-ar mai fi trecut prin cap să fugă de-acasă!”…

„De ce nu ţi-a venit ţie ideea, înaintea mea?” îi întoarse ea întrebarea, iritată.

„Nu eu sunt mama!” ţipă tatăl furios. „Cred că am destule pe cap, ca să nu fie cazul să te aştepţi să îmi vină mie toate ideile!… Nu îngrijirea puiului trebuie să fie preocuparea cea mai importantă a unei mame?…”

„Vrei să zici că nu sunt o mamă bună?… Că nu mi-am făcut datoria şi că din cauza mea s-a întâmplat asta?!” exclamă ea în culmea supărării.

„Nu din cauza ta, dar dacă erai şi tu un pic mai atentă…” spuse tatăl, încercând să o mai calmeze.

„Mai atentă la ce?… De-abia acum îmi spui că trebuia să fiu mai atentă?!…”

„Mai atentă la ce spun eu, poftim!…” răbufni el încă o dată. „Dacă mă ascultai şi nu-i mai dădeai ieri de

mâncare, acum ar fi fost aici şi ne-ar fi rugat din tot sufletul să-i dăm ceva. Şi ar fi făcut orice pentru asta…”

„Spune-mi... te-ai gândit vreo clipă că puiul tău e poate diferit de tine însuţi…?”pară ea rănită. „Că poate nu e un animal atât de obsedat de mâncare, încât să facă orice în schimbul ei, aşa ca…”

„Aşa ca mine, nu?!… Sunt un prost exemplu pentru puii mei, asta vrei să spui, nu-i aşa?!...” ţipă înfuriat de-a binelea tatăl.

„Tată, mamă… vă rog, nu vă mai certaţi atât…” interveni micuţul care, pentru prima oară în viaţa lui, îndrăznea să întrerupă o discuţie a părinţilor. Amândoi coborâră privirile îngrijoraţi, către puiul dintre ei, de care uitaseră cu totul. „Nu e vorba de voi doi aici, ci de noi: de fratele meu şi de mine... Nu cred că v-aţi găsit cel mai bun moment ca să vă acuzaţi unul pe altul! Şi apoi…” apăsă micuţul pe cuvinte, în timp ce o sclipire trufaşă i se strecură în privire, „…nu o să chemaţi pe nimeni să mă supravegheze… Nu vreau! Dacă stă cineva cu mine până se întoarce fratele meu, o să ţip şi o să fac atâta scandal, încât o să alertez toată pădurea. Şi atunci, cu siguranţă o să vă fie mult mai greu să-l găsiţi…”

Părinţii se priviră unul pe celălalt uluiţi, apoi se întoarseră ameninţători către pui. Mama se răsti prima la el: „Ştii ce înseamnă asta, nu?!”

„Vrei să vezi şi tu cum te simţi atunci când…” se repezi la el şi tatăl.

„Când ce?… Când mă pedepsiţi şi pe mine?…” le aruncă puiul sfidător şi le întoarse amândurora spatele.

*

Puţin înainte de apusul soarelui, mama veveriţă se întoarse epuizată la puiul său cel mic.

Nu atât drumul pe care îl făcuse timp de aproape jumătate de zi, nici toate acele discuţii cu animalele pe care le întâlnise, cât grija copleşitoare pentru soarta fiecăruia dintre micuţii, săi o făcuse să simtă, în repetate rânduri, că-şi pierde minţile. „Unul pierdut şi unul abandonat!" Aceste cuvinte îi răsunau, fără încetare în minte şi, totuşi, nu putea găsi nici o rezolvare care să împace lucrurile. Când observă însă, la un moment dat, că soarele era foarte aproape de orizont, ceva în interiorul ei se frânse şi, în ciuda durerii, mintea i se limpezi şi hotărî să se întoarcă acasă.

Puiul cel mic o aştepta cuminte, chiar la intrarea in vizuină. Înăuntru era curat, iar pe stratul gros de muşchi din interior, aştepta o grămăjoară considerabilă de alune şi ghinde proaspăt culese. Mamei veveriţă nu-i era foame, dar această primire neaşteptată o emoţionă peste măsură. Îl îmbrăţişă cu multă căldură pe puiul cel mic şi, în timp ce încă îl mai ţinea la piept, un fior o cutremură brusc şi lacrimile îi umeziră ochii.

„Nu mai plânge, mamă…" şopti puiul, încercând să pară cât mai hotărât cu putinţă. „Ai văzut că eu sunt cel în care poţi să ai încredere!…" Veveriţa mamă îşi ascunse capul cu duioşie, în blăniţa moale a puiului.

„Ascultă-mă, mamă!…" începu din nou puiul şi glasul lui subţirel prinse mai multă putere. „Orice s-ar întâmpla, să nu uiţi că eu o să te aştept totdeauna. Pe mine nu e nevoie să mă pedepseşti, pentru că eu nu

vreau decât să fiu cuminte şi să te fac să fii mândră de mine…”

Seara începuse deja să se lase, blândă, peste pădure, iar mama şi puiul se retraseră în vizuină şi adormiră curând, îmbrăţişaţi.

*

Poate că nici tatăl veveriţă nu ar fi lipsit de-acasă prea mult după căderea întunericului, dar, din nefericire pentru el, tot scotocind printr-un tufiş des de măceşe de la marginea unei poiene, nimerise cu o labă într-o capcană veche pentru iepuri. Deşi nu se afla la o distanţă prea mare de vizuina familiei sale, nu îndrăznea să strige după nimeni. Nu se ştia cine ar fi răspuns mai curând unui asemenea apel nocturn şi oricum, nu vroia s-o pună în pericol pe soţia sa. Nici nu se zbătu, căci îi era foarte clar că prin propriile sale puteri, n-ar fi avut cum să se elibereze. Rămase neclintit şi după un timp, jalea îi copleşi sufletul. Piciorul îi amorţise de durere, dar acum se simţea de parcă nu acesta, ci pieptul întreg îi fusese prins în capcană. Nu era încă pregătit să-şi găsească sfârşitul şi nu se simţea în vreun fel vinovat de tot ce se întâmplase. De ce oare trebuia el să plătească acum pentru nesăbuinţa altora?!

Puii ăştia neastâmpăraţi, ei erau cauza tuturor necazurilor!... Sau, mai degrabă, mama lor... care nu fusese în stare să-i educe corect până acum!… Şi ce-o să se întâmple cu ei când or să descopere că au rămas fără tată?… Reflecţiile sale amare fură întrerupte de un foşnet uşor de frunze, venind de la câţiva paşi din spate. Tatăl

veveriţă îngheţă de spaimă. Un timp destul de îndelungat nu se întâmplă însă nimic, aşa că, încetul cu încetul, el reuşi să-şi stăpânească puţin teama şi să privească înapoi. Doar câteva ramuri subţiri erau între el şi întunericul pătrunzător al poienii. Nu teama, ci un sentiment îngrozitor, pe care nu-l mai încercase niciodată, o stare de singurătate şi neputinţă totală se înstăpâni acum în inima sa.

Pe când era pui foarte mic, obişnuia să se roage la Marele Spirit atunci când părinţii lui îl lăsau singur. Îşi amintea că atunci când se ruga la el, se simţea aproape la fel de protejat ca şi atunci când părinţii îi erau prin preajmă.

Soţia lui încă mai credea că Marele Spirit există şi că el este protectorul tuturor fiinţelor vii, chiar şi al oamenilor… Poate că n-ar strica deloc în momentele acestea să se roage puţin, se gândi el disperat. „Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!…" şopti de câteva ori la rând tatăl veveriţă, fără convingere, şi apoi aşteptă într-o stare de mare confuzie, vreme de câteva clipe. Bineînţeles, că nu răspunde, îşi spuse el, supărat. Cine a mai auzit să răspundă vreodată cuiva Marele Spirit?… Ori nu există deloc, ori dacă totuşi există, e clar că nu e unul căruia să îi pese!...

Ciudat însă, cu toate îndoielile sale, acum nu se mai simţea chiar atât de singur. O firavă speranţă începu din nou să-i încolţească în suflet. „Chiar dacă sunt un prost şi mă îndoiesc de tine, nu mă lăsa, Mare Spirit!…" şopti el emoţionat, ca şi când s-ar fi adresat pentru prima dată unui necunoscut. „Ajută-mă să scap de aici! Trebuie să mă întorc la familia mea… Trebuie să…"

Pentru prima dată de când fusese prins în capcană, gândul tatălui fugi la puiul pierdut. Ce făcea el acum? Unde era?… Dacă mai era încă în viaţă, ce avea să-l aştepte mâine... pe el, un pui singur şi amărât, rătăcind prin marea pădure?… Câteva lacrimi repezi îi umeziră ochii. Trebuia să îl salveze cu orice preţ pe micuţul acesta!

„Mare Spirit!...”, se rugă el deodată cu o adevărată voinţă şi încredere, „Lasă-mă pe mine să mor aici, dar salvează-l în schimb pe puiul nostru!... Dă-i gândul cel bun, ca el să se întoarcă degrabă şi teafăr acasă!”

*

Puiul de şobolan îl scutură nervos pe puiul de veveriţă care dormea adânc în mijlocul galeriei. „Trezeşte-te prietene!... Am găsit o veveriţă mare, prinsă într-o capcană de-a oamenilor!… E încă vie, să ne grăbim!…”

Puiul de veveriţă deschise nişte ochi mari, uimit, apoi începu să tremure. Celălalt nu spusese că ar putea fi cineva din familia sa, dar el avea o groaznică presimţire că era vorba de unul dintre părinţii lui. Se repezi dupa şobolan şi, la numai câteva sute de paşi distanţă, descoperi tufişul în care şobolanul se strecură cu mare grijă, fără zgomot. Deodată, ceva ca un zid nevăzut îl împiedică să-l urmeze. Rămase locului, ca ţintuit el însuşi într-o capcană nevăzută, fără să gândească. Pe neaşteptate, prietenul lui ieşi din tufiş şi îi făcu semn. „Cred că şi-a pierdut cunoştinţa, dar trăieşte… Vino cu mine. Trebuie să ne gândim la ceva!…”

Cu paşi automaţi, puiul de veveriţă intră după el, dar dând cu ochii de tatăl lui, îşi reveni într-o clipă. Sări îngrijorat lângă el şi îi cuprinse capul între labele lui micuţe.

„Tată, sunt eu, puiul tău!…" şopti el strângându-l cu duioşie. „Nu te lăsa, tată!… Eu şi prietenul meu o să te scoatem de-aicea!..."

Tatăl veveriţă deschise încet ochii şi spuse zâmbind: „Marele Spirit mi-a dăruit un vis frumos înainte de moarte…"

„Nu-i nici un vis, tată!" strigă tare puiul, iar şobolanul îi dădu un ghiont scurt pentru imprudenţă. Puiul de veveriţă nici nu băgă însă de seamă. „Suntem aici ca să te ajutăm să scapi din capcană şi-apoi…"

Tatăl îl privi uluit pe puiul său, apoi pe prietenul acestuia, apoi din nou pe el. O grimasă de durere îi străbătu dintr-o dată figura, dar nu rosti nici un cuvânt. Părea să aştepte neapărat o urmare.

„Şi apoi… să mergem împreună acasă!…" adăugă grăbit puiul de veveriţă.

*

Şobolanul era mulţumit că tatăl veveriţă nu se zbătuse în capcană. Altminteri, ar fi reuşit până la venirea lor să îşi rupă piciorul. Dar cum ar fi putut să desfacă ei doi, cu slabele lor puteri, acest obiect oribil al oamenilor... încă nu putea să-şi dea seama. Se uită la prietenul său şi observă că şi el era la fel de dezorientat. Poate dacă ar fi muncit la asta amândouă familiile lor, ar fi avut o şansă.

Da, ar fi fost gata chiar şi să-i roage pe-ai lui să-i ajute, dacă asta ar fi salvat viaţa acestui animal străin… Însă aşa ceva oricum nu s-ar fi putut petrece pentru nimic în lume, în timpul nopţii. Poate dacă l-ar fi întâlnit pe ursul acela de treabă care ajuta animalele rănite, se gândi cu speranţă şobolanul!… Pentru el n-ar fi fost nici un pericol să iasă noaptea şi să facă orice şi-ar fi pus în minte să facă. Ştia oare cineva unde se găsea vizuina lui?… Vorbi cu cele două veveriţe, dar nici una nu ştia absolut nimic despre asta.

*

„Tată, ţi-e foame, poţi să mănânci?…" întrebă la un moment dat puiul pe părintelui său, mai mult ca să spulbere atmosfera de disperare care ameninţa să pună stăpânire pe toţi. Desigur că tatălui îi era teribil de foame, dar din cauza durerii, se îndoia că o să izbutească să mănânce.

„Mă duc să aduc o alună pentru tine?" insistă micuţul, care simţea că trebuie să facă neapărat ceva pentru tatăl său. Acesta îl refuză cu blândeţe. „Stai cu mine, puiul meu… îmi e mult mai bine cu tine alături…"

Puiul de şobolan însă, nu-şi mai găsea locul. „O piatră!..." exclamă el înfrigurat. „Avem nevoie de o piatră mai subţire la capăt ca să deschidem capcana…" Înainte ca ceilalţi doi să poată reacţiona în vreun fel, se repezi pe drumul de întoarcere către galeria sa. Acolo era protejat şi nu se putea să nu găsească o piatră potrivită…

Cu mult mai curând decât se aştepta puiul de veveriţă, prietenul său se întoarse. Avea cu el două pietre

înguste, pe care le trânti lângă capcană, cu un aer victorios. „Acum să vedem ce suntem în stare, prietene!… Eu zic să încercăm să împingem pietrele, cu grijă, pe lângă piciorul tatălui tău...”

*

Un sfert de ceas mai târziu, tatăl veveriţă era liber. Toţi trei munciseră cu înfrigurare. Lăbuţele lor îndemanatice învârtiseră pietrele pe toate părţile, înainte de a găsi marginea cea mai îngustă a uneia din ele, apoi o fixaseră cu grijă în deschizătura îngustă a capcanei, pe lângă piciorul tatălui veveriţă şi, în sfârşit, o împinseseră înăuntru cu toata puterea. Imediat după ce prizonierul reuşi să-şi tragă afară piciorul, puii îşi luară lăbuţele de pe piatră, iar clapa capcanei alunecă pe suprafaţa lucioasă a acesteia şi se închise la loc. Cu toţii priviră pentru o clipă la ea, speriaţi, dar apoi începură să râdă fericiţi şi se îmbrăţişară. Puiul de şobolan, care se liniştise primul, îşi aminti de prudenţă şi le făcu semn să tacă.

„Să mergem acasă, tată!” spuse puiul de veveriţă în şoaptă.

„Mi-e foarte greu să merg acum, dragul meu!…” îi răspunse părintele său, puţin întristat. „Din păcate, va trebui să rămân aici până dimineaţă, pentru că altminteri nu aş face decât să atrag atenţia asupra mea, iar în plus, te-aş pune şi pe tine într-un mare pericol.”

„Nu asta contează, tată!… Dacă tu nu poţi sau nu vrei să mergem acum, asta e de ajuns pentru mine...” Micuţul îl mai îmbrăţişă încă o dată, mulţumit.

„Eu vă las atunci, prieteni…” interveni, tot în şoaptă, puiul de şobolan. „Nu cred că mai aveţi nevoie de mine şi-apoi, sunt destul de obosit. E timpul să mă întorc acasă … Ar fi bine totuşi să nu mai vorbiţi nimic până mâine dimineaţă.”

„N-o să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, pui drag!...” spuse încet, dar plin de căldură tatăl veveriţă. „Aş fi fericit să te pot ajuta şi eu cu ceva vreodată...”

„Mai bine stai şi tu cu noi în noaptea asta!” se rugă de el puiul de veveriţă.

„Stai neapărat!” insistă şi tatăl său. „Chiar tu ne-ai făcut atenţi la primejdiile din jurul nostru...”

„Asta e adevărat, dar n-are nici un rost să încurcăm lucrurile...” răspunse puiul de şobolan, măgulit, dar şi mai mult deranjat că un alt animal adult încearcă să îi dicteze lui ce să facă. „Eu am viaţa mea, voi o aveţi pe a voastră…” adăugă el, străduindu-se să-şi ia un aer indiferent. După o scurtă ezitare, continuă pe un ton mai scăzut: „Şi oricum, eu trebuie să mă mai gândesc puţin la anumite lucruri…”

Cele două veveriţe îl priviră cu drag şi apoi îşi zâmbiră. Puiul de şobolan, care nu ţinea să mai audă nici alte rugăminţi, nici vorbele obişnuite de rămas bun, le întoarse spatele şi părăsi grăbit tufişul de măceşe. Nu apucă să facă însă mai mult de douăzeci de paşi, că o bufniţă mare, apărută parcă de nicăieri, îl prinse în gheare şi dispăru cu el în întunericul poienii.

*

În zorii zilei următoare, mama veveriţă se trezi cu inima grea. Înainte chiar de a deschide ochii îşi aminti de pierderea ei şi, înnebunită, sări în picioare şi se repezi afară din vizuină. Pierduţi!… Îi pierduse deci pe amândoi... pentru totdeauna!… Lacrimile îi umplură ochii şi se sprijini cu o jumătate de trup de scoarţa copacului pentru că, deşi stătea neclintită şi cu toate labele bine prinse de creangă, avu senzaţia că o să se prăbuşească.

Stătu aşa o vreme, apoi, simţind că şi-a mai revenit puţin, sări pe o creangă mai jos. În acelaşi timp, puiul cel mic scoase tremurând boticul din vizuină. „Mamă… de ce ai plecat de lângă mine?" scânci el, nemulţumit.

„Am ieşit puţin să mă uit după ai noştri…"răspunse mama răguşită, întorcându-se imediat la vizuină. „Mă gândeam că poate şi-au petrecut noaptea pe undeva şi acum, dimineaţa, or sa se întoarcă acasă împreună…"

„Mamă…" spuse puiul pe un ton jalnic. „Sper că n-ai de gând să mă părăseşti şi tu!… Ei ştiu unde suntem şi dacă vor, n-au decât să se întoarcă acasă. Dar dacă pleci şi tu... eu rămân singur şi nu o să pot supravieţui!…"

„Mama, mama!…" se auziră deodată două glasuri vesele în apropiere. La numai câţiva copaci mai încolo, două siluete plăpânde se mişcau cu paşi mărunţi şi neregulaţi prin iarbă; erau atât de lipite una de cealaltă, încât în primul moment, mamei veveriţă şi puiului cel mic li se păru că formau o singură fiinţă.

Dând un ţipăt scurt, mama se aruncă din copac şi alergă, cu salturi mari, către noii veniţi. Puiul cel mic, care rămăsese încremenit atunci când auzise vocile, o petrecu din privire până ce ajunse la tatăl şi la fratele lui, trase un oftat adânc şi se retrase la loc, în vizuină. Pentru o scurtă vreme, în el se dădu o luptă ciudată şi aprigă... Când însă fratele său îl strigă cu bucurie de la rădăcina copacului lor, puiul cel mic se destinse brusc şi zâmbi. Abia acum îşi dăduse seama că îi lipsise cu adevărat glasul acela. Se repezi şi strânse degrabă câteva alune de sub pătura de muşchi uscat din vizuină, apoi ieşi imediat afară.

URSUL ŞI LUPUL

Cu mare abilitate, lupul sări, încercând să-l prindă din două salturi fulgerătoare pe pisoiul cenuşiu care se îndepărtase mult de ceilalti doi fraţi ai săi. Pe neaşteptate însă, crengile uscate peste care aterizase, se frânseră sub el şi se pomeni într-o groapă rotundă, de înălţimea sa. Îşi reveni imediat, evaluând norocul pe care-l avea totuşi pentru că groapa era atât de puţin adâncă. Se hotărâ deci să sară afară şi să-şi urmărească din nou prada, care nu avusese cum să se îndepărteze prea mult în câteva

momente Nu apucă însă nici măcar să-şi încordeze muşchii picioarelor, că o lovitură uluitoare îl doborâ brutal la pământ, ca pe un buştean neînsufleţit...

În clipa următoare, ursul se aruncă asupra lui, imobilizându-l cu masa întregului său corp mătăhălos. Lupului i se păru că trupul îi era strivit, os cu os, de apăsarea necruţătoare... Scânci înghiţind aerul şi îşi eliberă udul ca un pui îngrozit. În marginea câmpului său vizual, percepea slab imaginea capului enorm al ursului care mârâia, cu toţi colţii dezgoliţi deasupra gâtului său. Socoti fulgerător că nu mai era nici o şansă pentru el... acesta urma să-i fie, cu siguranţă, sfârşitul.

Nici nu mai respira de teamă când, deodată, sesiză în apropierea sa, un fâşâit slab. Trase cu disperare aer în piept şi privi înaintea sa, observând cu stupoare forma delicată a pisoiului cenuşiu care sărise pesemne singur în groapă şi acum fornăia uşurel în timp ce se îndrepta cu paşi timizi, legănaţi, către el... Sau către urs, cu siguranţă către urs, realiză lupul cu îngrijorare. Din păcate, asta nu părea să-l ajute cu nimic pe lup, ba chiar din contră, căci apariţia micuţului imprudent putea să-i declanşeze ursului impulsul de a-şi neutraliza duşmanul, rapid şi pentru totdeauna.

Într-adevăr, mârâitul ursului încetă dintr-o dată. În clipa următoare, cu aceaşi rapiditate incredibilă pentru un animal atât de greoi şi parcă fără nici cea mai mică umbră a unui efort, ursul sări afară din groapă. Când lupul deschise neîncrezător ochii, nu mai era nici o altă fiinţă în preajmă. Nu îi venea să creadă că scăpase... O vreme care i se păru nesfârşită, încă mai aşteptă izbitura nimicitoare a ursului, apoi se ridică ameţit şi cu mare încetineală. Tot

trupul îi tremura frenetic, dar ca prin minune, nu simţea nici cea mai mică durere.

*

Ursul urcă pieptiş râpa care se căsca cincizeci de paşi mai jos de vizuină. Ţinea pisoiul cu laba stângă, presat de pieptul său aspru, ceea ce nu-l împiedica să urce cu o viteză uluitoare. Ajunse la vizuină şi îl împinse delicat pe micuţ înăuntru, apoi se întoarse, aproape că îşi dădu drumul pe spate în râpă, şi culese de la marginea sa, dintr-un stejar tânăr, un al doilea pisoi, în întregime alb.

Dar unde dispăruse micuţul tărcat?... Căută agitat în tufişurile din împrejurimi, îl chemă cu mormăitul acela domol la care toţi se obişnuiseră să răspundă... Tărcatul nu părea să mai fie însă în zonă.

Cu pisoiul agăţat de blana lui deasă, ursul se căţără într-un fag bătrân şi simguratic de pe un povârniş din apropiere şi cercetă împrejurimile. Nu ştia dacă ar fi reuşit să zărească un animal atât de mic, dar dacă un prădător s-ar fi aflat în mişcare pe o rază de câteva sute de paşi, privirea sa agilă n-ar fi avut cum să-l scape...

Totuşi nimic... Ursul coborî cu grijă de dragul puiului din braţe, deşi deznădejdea îl ameţise şi îi înmuiase toate articulaţiile.

Nu mai reuşi să urce prin râpă. Ocoli doar pe drumul ştiut şi în scurt timp ajunse la vizuină. Înaintea acesteia, o nouă teamă îi străbătu creierul ca o lamă rece de cuţit. Vârâ iute capul înăuntru şi îşi încordă privirea.

Era acolo... micuţul cenuşiu era acolo şi dormea liniştit, ghemuit într-un colţ al culcuşului. Împinse încetişor pisoiul alb lângă celălalt, apoi oftă şi se întoarse pe loc în dreptul intrării în vizuină.

*

Ursul era considerat nebun de către multe din animalele pădurii. El considera că printre acestea se aflau şi câţiva prieteni ai săi de pe vremea când era pui, cei doi fraţi şi mama lui. Chiar şi mama lui îl dispreţuia... Animalele mici aveau însă încredere în el şi îl plăceau – când aveau nevoie de protecţie şi sprijin îl căutau aproape întotdeauna, deşi apoi cele mai multe îşi vedeau de viaţa lor, fără să îl mai viziteze vreodată. Oricum, era un lucru ştiut în pădure că ursul avea o bucurie ciudată să ocrotească animale neajutorate.

Când era mic de tot, nu se deosebise prin nimic de fraţii săi – un ursuleţ vesel, mâncăcios şi mereu pus pe şotii. Începuse deja să se deprindă un pic cu vânătoarea când, într-o dimineaţă caldă de vară, se trezise în chiotele şi mormăiturile bucuroase ale fraţilor săi. Curios, scosese capul din vizuină şi zăbovise puţin în contemplarea marii agitaţii a ursuleţilor, care descoperiseră un muşuroi proaspăt de gândăcei roşii, la nici cincisprezece paşi de vizuină. Cei doi păreau acum, după toate semnele, hotărâţi să strivească gândăceii până la ultimul. Pesemne era chiar un fel de concurs între ei!... Ursuleţul fugi entuziasmat spre locul cu pricina, dornic să participe şi el la distracţie. Când ajunse lângă fraţii săi şi tocmai se pregătea să sară după creaturile acelea micuţe, care începuseră deja să se împrăştie în toate direcţiile, ochii îi

căzură asupra unui gândăcel care tocmai se pregătea să urce pe piciorul său. Era parcă mai mic decât ceilalţi şi ursuleţul fu uimit de ceea ce i s-a părut a fi încrederea nemaipomenită pe care acesta şi-o punea în el; se urcase deja pe laba lui şi şedea liniştit de parcă nimic nu i se mai putea întâmpla în locul acela...

“Au, au!... strigă deodată ursuleţul.... “Mi-a intrat un ghimpe în lăbuţă!... se văicări el cu un glas exagerat de jalnic, iar cei doi fraţi ai săi, mai răutăcioşi, începură să râdă de el, căci după părerea lor, încă o dată se dovedea mai sensibil chiar decât un pui de iepure... Nici unul nu se apropie de el să vadă ce se întâmplase, fapt asupra căruia ursuleţul nu avusese nici cea mai mică îndoială. Imediat ce fraţii săi se întoarseră să-şi continue joaca favorită, el începu să se retragă încetişor, târând cu grijă piciorul pe care şedea în continuare, fără nici o grijă, gândăcelul. Aşa merse aproape 40 de paşi până într-un loc în care tufişurile crescuseră atât de înalte şi dese, încât până şi un urs mare ca mama sa ar fi putut să se ascundă între ele.

Acolo se opri, după ce se asigură foarte bine că nici unul din fraţii lui nu se uită după el, şi împinse cu mare blândeţe gîndăcelul pe una din frunzele mai mari de la baza tufişurilor. “Ai grijă la urşi şi la păsări, mititelule”... spuse ursuleţul protejatului său, cu toată seriozitatea. Îl privea concentrat, încercând neapărat să-şi amintească ceva important. “Pădurea asta e plină de pericole pentru un pui fără experienţă ca tine!”.... adăugă el în sfârşit, uşurat, citînd cu exactitate vorbele mamei sale.

O lună mai tărziu, ursuleţul descoperise chiar la doi paşi de vizuina lor un pui de porumbel căzut din cuib. Din fericire, cei doi fraţi ai săi se jucau, din nou, numai ei doi, la o distanţă de vreo zece copaci de vizuină, iar mama încă mai moţăia înăuntru. Înfrigurat, ursuleţul se aruncă în direcţia porumbelului, îl prinse în palme cu mare grijă şi, presându-l uşurel de pieptul său, se sui cu el în cel mai apropiat copac tânăr. Apoi se întoarse degrabă în vizuină şi se prefăcu adormit.

În ziua aceea, plecară cu toţii să prindă nişte peşte la râu, iar când se întoarseră acasă, la amiază, cei doi fraţi fugiră înainte spre vizuină, întrecându-se între ei. Ursuleţul rămase lângă mama sa, dar ea se arătă nemulţumită că el nu participa la joaca fraţilor săi. “Du-te şi tu după ei!” îl îndemnă ea, fără să-şi ascundă dezamăgirea. “Tot timpul laşi pe altul să fie înaintea ta!...”

“Sunt cam obosit, mama...” spuse ursuleţul senin, “şi apoi... îmi place mai tare să merg şi să vorbesc cu tine, decât să mă joc cu ei… ştii asta!...” Continuară aşadar drumul împreună, iar când ajunseră în apropierea vizuinii, mama observă că cei doi ursuleţi erau angrenaţi într-o luptă corp la corp, care părea să fi devenit ceva mai mult decat o simplă joacă de pui. Amândoi mârâiau şi îşi arătau colţii ameninţători. “Terminaţi odată sau vă arăt eu imediat amândurora ce se întâmplă cu bătăuşii în familia asta!...” mormăi mama, teribil de supărată. Cei doi se desprinseră cu greu şi ursuleţul care îi privea curios, lipit de trupul mamei sale, desluşi o formă mică, albă, care tremura uşor, sub lăbuţa fratelui său cel mai mare. Prinseseră porumbelul!... Mama îl văzuse şi ea, aşa că acum mai mult ca sigur urma împărţeala frăţească a

pradei. Într-o fulgerare, ursuleţul îşi dădu seama că pentru micul său prieten era prea târziu, chiar dacă printr-o minune, ar mai fi reuşit să-l smulgă din ghearele familiei sale. “Mi-e foarte sete, mamă...” spuse el rugător. “Lasă-mă să mă duc repede până la pârâu… E atât de aproape, că dacă strig, nu se poate să nu mă auzi!...”

“Ciudat mai eşti...” comentă mama nedumerită. “De-abia ne-am întors de la râu şi ţie ţi-e sete... În fine, du-te acum, dar să nu te prind că ajungi din nou la râu sau în orice altă parte decât la pârâu, că stricăm toate socotelile!...”

“Mamă, ştii doar că sunt un urs serios!...” declară pe un ton uşor iritat micuţul, prefăcându-se jignit de presupunerile ursoaicei.

“Adevărat că tu te-ai cam ţinut de cuvânt... spre deosebire de fraţii tăi!...” zise mama gânditoare. “Du-te atunci şi să te-ntorci cât mai repede!...”

Ursuleţul se-ntoarse iute pe călcâie şi o luă precipitat pe cărarea care ducea la pârâu.

“Îţi păstrăm şi ţie un pic din prada fraţilor tăi?” mai întrebă mama în urma lui.

“Am mâncat de ajuns pe ziua de azi. Să împartă între ei şi ce mi s-ar fi cuvenit mie!...” strigă tare ursuleţul, întorcând încă o dată capul spre ea. Nu-i păsa că avea ochii plini de lacrimi, căci de la distanţa aceea, nici unul din membrii familiei sale nu mai putea să-şi dea seama de asta.

După întâmplarea cu porumbelul, ursuleţul începu să se ferească să mai mănânce carne. Doar peştele mai era pe gustul lui şi pentru că mama şi fraţii săi începură să-l dispreţuiască şi mai tare pentru aceste mofturi de nemaiauzit ale sale, deveni în scurt timp, un pescar neîntrecut. Avea o viteză atât de mare, încât foarte rar se întâmpla ca un peşte să scape labei sale agile. Cu o mişcare scurtă şi foarte puternică îl azvârlea pe mal, apoi fugea după el, îl prindea din nou şi îl lovea puternic cu capul de pietrele de pe mal. Ştia că până şi peştii sufereau înainte de a muri şi nu avea de gând să le prelungească cu nici o clipă în plus agonia. Bineînţeles, nu avea nici o plăcere când pescuia, dar îşi dădea foarte clar seama că dacă ar fi renunţat şi la obiceiul acesta, nu ar fi reuşit să supravieţuiască. În plus, el pescuia întotdeauna şi pentru fraţii şi mama lui, şi nu doar pentru că ţinea cu adevărat la ei şi dorea să le facă o bucurie, dar şi pentru că îşi dădea seama că peştii aceştia înlocuiau multe alte animale nevinovate ale pădurii, pe care ai lui le-ar fi vânat fără milă, dacă ar fi fost înfometaţi.

Din păcate însă, nici măcar aşa ursuleţul nu izbuti să dobândească afecţiunea familiei sale. Fraţii lui îl priveau de sus pentru ca era mult mai slab decât ei, dormea foarte puţin, iar timpul câştigat îl petrecea, în general, căutând fructe de pădure şi rădăcini comestibile. Nu se juca niciodată cu ei, iar ei erau foarte convinşi că asta din cauză că ar fi fost prea periculos pentru el să ia parte la trântele lor pline de forţă.

Dacă fraţii săi îl dispreţuiau, mama sa, în schimb, se temea pentru el… şi se temea de el, în aceaşi măsură. Pentru cei doi, ursuleţul era încă un personaj puţin misterios, pe care nu reuşeau să-l cuprindă complet cu

minţile lor practice, însă mama îşi dăduse seama foarte bine care era jocul aparte al celui mai mic dintre puii sai. Ea observase în câteva rânduri, în timp ce se prefăcea adormită, cum ursuleţul îndepărta de vizuina lor toate animalele mici care se dovedeau destul de imprudente încât să-şi facă de lucru prin vecinătate. Văzuse foarte clar că de fiecare dată când ea sau ceilalţi doi pui ai săi prindeau totuşi ceva, ursuleţul îşi găsea neapărat ceva important de făcut în altă parte. Degeaba îi spunea ea mereu că viaţa în pădure e destul de tristă şi de aspră, încât orice complicare a ei să fie total lipsită de sens… Ursuleţul continua să se poarte de parcă cineva anume, cu mult mai puternic şi mai important decât ea, îi dicta într-una să se opună obiceiurilor familiei sale.

În cele din urmă, mama reuşi să înţeleagă că acest pui al ei nu era nici ciudat, nici misterios, ci, pur şi simplu, diferit. Era atât de diferit de ei toţi, încât felul său de a fi ameninţa într-un mod îngrozitor întregul stil de viaţă al neamului său. Şi asta pentru că, din punctul lui de vedere, orice prăpădit de animal al pădurii era la fel de important ca şi membrii familiei sale, ba poate şi mai important decât aceştia!... Chiar propria lui viaţă părea sa nu conteze prea mult pentru el, căci îşi permitea să şi-o rişte fără ezitare, de dragul unor creaturi inferioare. Mama realiză că dacă ceilalţi doi pui ai săi ar fi gândit despre ursuleţ aşa cum ajunsese să gândească ea însăşi, dispreţul lor s-ar fi transformat imediat în ură şi atunci nu ar fi ezitat să îl provoace la luptă şi să-l ucidă. De aceea, cu toate că dintre cei trei pui ai săi, el fusese întotdeauna cel mai plăpând, se hotărâ să-l alunge cât mai repede din familie.

Ursuleţul acceptă fără nici o împotrivire decizia mamei sale. Şi lui îi trecuse prin cap de mai multe ori să plece de acasă, deşi era încă foarte ataşat de familia sa. Vedea însă foarte clar că locul lui nu era printre ei. Într-un fel, îşi dorea totuşi să fie asemenea lor, căci i se părea că zilele lor erau senine şi grijile lor puţine. Cum ar fi putut fi altfel când mila şi durerea pentru suferinţa altuia nu le încercau niciodată sufletele?... El, în schimb, suferea pentru alţii în fiecare zi şi pe măsură ce creştea în experienţă şi în cunoaştere, îşi dădea seama că nu va trăi niciodată în pace. Dar aşa îi era dat să fie, îşi spunea mereu ursuleţulcu resemnare... Văzuse că dacă se forţa să fie ca ei, se simţea teribil de rău după aceea, aşa că se hotărâse să nu se mai chinuie şi el singur.

*

Pe neaşteptate însă, la puţin timp după despărţirea de familie, această tristeţe profundă a ursuleţului începu să dea înapoi în faţa unor sentimente noi, îmbucurătoare. Acum era deplin liber să ajute sau chiar să salveze unele animale mici care-i ieşeau în cale, iar câteva dintre acestea se împrieteneau cu el şi îl căutau din când în când ca să mai vorbească cu el sau ca să îi ceară ajutorul pentru vreunul din membrii familiei lor.

Mai mult decât toate atenţiile care i se acordau, faptul că le putea fi atât de util prietenilor săi, umplea inima ursuleţului de o mare bucurie. În vremea aceea, cel mai important eveniment din viaţa sa fu prietenia cu un pui de căprioară a cărui mamă murise, ucisă de o boală necruţătoare. Puiul rămăsese o zi întreagă lângă corpul mamei sale, până când un lup tânăr, atras de miros,

reuşise să îi descopere. Sperând să o trezească măcar acum pe biata sa mamă, puiul de caprioară începu să o împingă cu botul şi să ţipe ascuţit, dar încercările sale disperate nu făcură decât să-l incite şi mai tare pe prădător, care îl ţintui lacom cu privirea şi se încordă, pregătindu-se să sară. Ursuleţul era însă în spatele său, încă de la primele ţipete ale puiului. De fapt, îl pândise pe micuţ de câteva ore bune, căci înţelegând ce se întâmplase, se hotărâse să-l ia sub protecţia lui. Nu făcuse deocamdată nimic, numai pentru că se temuse că la prima sa încercare de apropiere, puiul ar fi fugit înspăimântat în pădure. Iar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, mai devreme sau mai târziu, sfârşitul său ar fi fost sigur… Acum însă ursuleţul nu mai avea timp de pierdut. Începu să mormăie furios, ceea ce îl făcu pe lup să se întoarcă imediat către el, surprins. Părul i se ridicase în coamă şi din privirea sa confuză se vedea că micul urs chiar reuşise un pic să-l sperie. Profitând de ezitarea lupului, ursuleţul începu să se deplaseze în cerc, cu paşi hotărâţi, mârâind şi arătându-şi colţii, în continuare. Când ajunse între lup şi corpul căprioarei moarte, o luă cu mişcări lente, dar hotărâte, în spate. Lupul se apropia şi el încet, pas cu pas, căci îndârjirea puiului de urs îl făcea încă nesigur de forţele sale. Toată lumea ştia că urşii, chiar şi cei mai tineri, aveau nişte furii îngrozitoare, dacă vreun animal îndrăznea să-i rănească. Atunci se purtau ca nişte nebuni şi, în cazul în care adversarul nu avea înţelepciunea să fugă, era lucru rar să scape numai cu câteva zgârieturi neînsemnate.

Prin urmare, lupul deveni brusc foarte prudent, iar ursuleţul, sesizând momentul său de teamă, se adresă în şoaptă puiului de caprioară. “Vino cu mine, micuţule!...

Nu mai ai ce face pentru mama ta!...” Puiul simţi din vocea lui că poate să aibă încredere. Dacă ar fi fugit, cu siguranţă că lupul ar fi reuşit să îl prindă, iar ursul acesta cumsecade nu s-ar fi putut ţine după ei ca să îl apere.

Dintr-un salt, puiul de căprioară fu lângă urs, iar lupul întărâtat sări şi el, apropiindu-se la numai câţiva paşi de cei doi. Câteva clipe se priviră în ochi, fără să se mişte, apoi ursul începu să se retragă încetişor, mârâind fără încetare. Puiul, lipit de el, îi urma fiecare pas. Lupul mârâia şi el, din ce în ce mai iritat, însă adversarului său îi era clar de-acum că acesta era numai protestul furios al învinsului. Prădătorul avea să se mulţumească doar cu trupul neînsufleţit al căprioarei.

*

Ursul şi puiul de căprioară rămaseră nedespărţiţi până la vremea când acesta din urmă, devenit adult, se hotarâ să plece în căutarea unei perechi. Ursul crescuse şi el foarte mult şi se îngrăşase, astfel încât acum era atât de voinic că nici unul din cei câţiva semeni de-ai lui care locuiau în această pădure, inclusiv cei doi fraţi ai săi, n-ar fi îndrăznit să-l provoace la luptă. Toţi ştiau însă care erau preocuparile sale favorite şi de aceea nu numai că nu se temeau de el, dar îl şi batjocoreau în orice ocazie, numindu-l “nebunul pădurii”.

Niciodată însă oprobriul semenilor săi nu fu atât de puternic ca atunci când ei aflară că ursul se hotărâse să adopte şase pisoi pe care îi descoperise într-o dimineaţă răcoroasă de primavară, abandonaţi într-un coş de nuiele, la marginea pădurii...

*

Timp de cinci săptamani, ursul reuşi să hrănească şi să păzească foarte bine pe toţi micuţii săi protejaţi. Mai vechii săi prieteni erau puţin geloşi pe noii veniţi care reuşiseră să-l acapareze aproape cu totul pe bunul lor urs. Numai o dată pe zi, când se ducea să pescuiască, se mai îndepărta el de pisoi, dar nu înainte de a-i muta pe toţi într-o crăpătură aflată sub o stâncă îngustă şi lungă, aflată la câţiva paşi de vizuina sa. Nici unul din vânătorii pădurii nu ar fi putut pătrunde într-un spaţiu atât de strâmt ca să-i atace, cu excepţia jderului cel iute, însă el îl respecta mult pe urs de când acesta salvase pe unul din puii săi, care căzuse de pe o creangă în apa cea mare. N-ar fi făcut nimic ca să îl supere, chiar dacă asta ar fi însemnat să sufere de foame şi el, şi întreaga lui familie.

Prin urmare, ascunzătoarea din stâncă era un loc cât se poate de sigur pentru pisoi. După ce îi muta pe toţi acolo, ursul mai zăbovea o vreme în vecinătate, ca să se asigure că micuţii stau linistiţi. Dacă erau puşi pe joacă şi explorare, ursul renunţa să mai plece şi le supraveghea răbdător năzdrăvăniile, până când oboseau; atunci îi lua, pe rând, şi îi punea din nou în crăpătură. După o altă scurtă aşteptare, când se convingea că puii au adormit, ursul o lua repede la picior către râu. Nu totdeauna ajungea însă în timpul cel mai scurt la locul de pescuit. Uneori, câte unul din prietenii lui mai vechi i se nimerea în cale şi atunci trebuia neapărat să-l oprească pentru a mai schimba o vorbă cu el, de obicei, ca să se mai plângă de vreun duşman sau chiar de unul dintre membrii familiei sale. Ursul asculta de fiecare dată cu răbdare şi nu îi trebuiau mai mult de câteva glume ca să-l înveselească până şi pe cel mai supărat dintre amicii săi. Întotdeauna

era invitat să facă o vizită familiei, iar el promitea mereu că o s-o facă neapărat, cât mai curând cu putinţă. Apoi se scuza pentru graba lui şi pleca, aproape alergând, spre râu.

*

În ziua aceea, câteva păsări tinere din şcoala bufniţei, care îl cunoşteau foarte bine, îl zăriră grăbind pe cărare.

“Nebunul, nebunul!... Doborâţi nebunul!” strigară ele entuziasmate, trecând in raiduri dese pe deasupra ursului şi azvârlind către el cu pietricele, rămurele, ghinde şi chiar muguri de brad. Cei patru prieteni nu făceau asta niciodată când era cu pisoii, pentru că se temeau că ursul s-ar fi supărat dacă glumele lor cam exagerate i-ar fi afectat în vreun fel pe micuţi. Când reuşeau să-l prindă de unul singur, îl supuneau însă aproape întotdeauna unui astfel de atac aerian, al cărui efect era, întotdeauna, acelaşi.

Ursul, prefăcându-se rănit amarnic, se zdruncina puternic la fiecare atingere şi se apleca mult, când pe o parte, când pe alta, pentru ca după ce încasa ultima lovitură, aceea “mortală”, să se răstoarne într-o poziţie caraghioasă, cu capul înfipt în pământ, între labele din faţă şi cu dosul imens, înălţat spre cer ca o culme rotundă de deal. În clipa următoare, păsările se repezeau cu toatele asupra sa şi îl gâdilau la încheieturi cu ciocurile şi cu gheruţele, astfel încât foarte repede năstruşnicul, nemaiputând suporta, începea să râdă şi se răsturna

fericit pe spate, iar păsările se delectau ţopăind în voie pe pieptul şi pe burta lui...

*

De data aceasta, spre marea bucurie a zburătoarelor, jocul lor dură destul de mult. Când ursul reuşi în sfârşit să scape de tachinările şi de ghiduşiile lor şi se ridică greoi de la pământ cu gândul să-şi continue drumul, o stare ciudată de teamă puse stăpânire pe el. Se repezi înapoi spre vizuină, iar păsările, îngrijorate de reacţia lui neaşteptată, zburara cu toatele pe urmele sale.

Din fericire, toţi micuţii dormeau liniştiţi în ascunzătoarea lor, aşa că ursul zâmbi uşurat prietenilor săi şi se plesni scurt cu laba peste cap. Tare prost mai era să se sperie aşa singur! Se retrase de lângă ascunzătoare şi când ajunse la vreo douăzeci de paşi distanţă, le făcu semn păsărilor să se apropie în linişte. “Staţi puţin aici cu micuţii, dragele mele!...” le rugă el timid. “Trebuie să mă duc să pescuiesc şi mi-e teamă că am întârziat prea mult şi că până mă întorc eu, or să se trezească şi or sa înceapă să se zbenguie afară din ascunzătoare...”

“Nu-ţi face griji, prietene!” îl încurajă sturzul, care era şeful grupului de tinere păsări. “Dacă se trezesc şi ies din ascunzătoare, îţi dăm noi imediat de ştire!...”

Ursul nu apucase să prindă decât un peşte mititel, că o zarvă grozavă venind dinspre mal, îi atrase atenţia. Toţi cei patru prieteni înaripaţi strigau către el, fiecare pe

vocea lui, astfel încât ursul se gândi că nici cea mai atentă ureche nu ar fi putut desluşi vreun mesaj în acea gălăgie lipsită de noimă. Mai întâi îi veni să râdă, dar o clipă mai târziu, simţi că îngheaţă. Cu mare greutate reuşi să se adune şi atunci strigă tare şi răguşit către cei patru:

"Tăceţi!...Tăceţi odată!..." Cu toţii amuţiră ca şi când o vrajă nevăzută i-ar fi împietrit dintr-o dată. "Acum, spune-mi sturzule... ce s-a întâmplat?"

"Micuţii..." se bâlbâi sturzul, "…micuţii au ieşit din ascunzătoare, iar noi le-am spus că trebuie să stea acolo cuminţi şi să te aştepte... Cred că s-au speriat de vocile noastre... Nu ne-ai spus că sunt atât de fricoşi..."

"Unde sunt?" întrebă ursul cu o voce sumbră.

"Nu mai ştim..." îngăimă sturzul, pierdut. "După ce au ieşit din ascunzătoare şi noi am coborât pe pământ ca să încercăm să vorbim cu ei, au fugit care-ncotro!..."

*

Ursul se lăsă la pământ fulgerător şi examină atent ascunzătoarea pisoilor. Într-adevăr, nu mai era nici suflare acolo. Respiră adânc şi îşi încordă muşchii spatelui. Simţea că îşi pierde minţile, dar încerca din răsputeri sa se controleze. Vizuina!... Înainte de toate, vizuina!... Se repezi înauntru şi înainte chiar de a putea vedea, un tremur uşor îi atrase atenţia. Era ceva acolo!... Ochii i se obişnuiră imediat cu întunericul şi desluşi clar că patru dintre pui erau acolo... Îi mângâie uşor pe capetele mici ca să îi calmeze, iar micuţii începură imediat să se frece de laba lui aspră şi să toarcă, fericiţi. "Ceilalţi!..."

răsună brusc o voce speriată în mintea ursului. Trebuia să îi caute cât mai curând şi pe ceilalţi!... Se trase afară din vizuină, mergând înapoi cu prudenţă. Puiul cenuşiu, preferatul său, se luă după el şi încercă să iasă din vizuină, dar ursul îl mârâi supărat, arătându-şi colţii. Pisoiul ezită o clipă, apoi fugi speriat înăuntru. Niciodată, de când îi adoptase, ursul nu se mai arătase atât de sever faţă de micuţii lui. Nici lui nu îi venea să creadă că poate să fie atât de crud. Atât de crud încât i se părea că nu el, ci un altul, străin, îl mişca dinăuntru în momentele acelea… Luă degrabă din faţa ascunzătorii peştele pe care îl adusese de la râu şi îl aruncă înăuntru. Apoi nu mai zăbovi nici o clipă şi fugi să caute pe cei doi pisoi rătăciţi.

*

Vestea pierderii pisoilor circulă rapid printre prietenii ursului. Din păcate însă, aşa cum se întâmplă întotdeauna în asemenea situaţii, ea nu ajunse doar la urechile celor care ar fi putut fi de ajutor.

Lupul cel tânăr o află printre primii... iar el era considerat de animalele padurii, după oamenii cu puşcă bineînţeles, cel mai rău prădător cu putinţă. Se rătăcise de mic de haita sa şi trebuise să supravieţuiască vânând singur. Puţini lupi tineri reuşeau să supravieţuiască de unii singuri, dar el unul, reuşise. Nu-l interesa câtuşi de puţin ce gândeau celelalte animale, nu avea timp pentru asta. Îl interesa numai ceea ce putea fi mâncat… or, tot ce ştia el mai sigur era că pădurea ascundea nenumărate creaturi care puteau fi mâncate. Ştia de pe acum gustul tuturor soiurilor de fiinţe care populau pădurea – omorâse tot ce se putea omorâ şi îşi făcuse partea din

multe trupuri pe care boala, natura, sau alte animale de pradă le doborâseră.

Secretul nesfârşitei sale lăcomii, care îl mâna în permanenţă, nu era însă foamea, ci ura... Lupul ura cumplit toate animalele mici sau mari care-şi puteau găsi cu uşurinţă hrana, fără să fie nevoite să alerge până la epuizare şi să-şi folosească muşchii, dinţii şi ghearele ca să ucidă. Şi mai mult decât pe oricare din acestea, îi ura pe urşi, pentru că ei nu se temeau de el şi puteau să-l învingă oricând într-o luptă cinstită. Şi încă mai mult decât pe toţi urşii, îl ura pe un urs mare şi ciudat supranumit "nebunul", care, pe când era încă pui, reuşise să-l umilească, făcându-l să scape un căprior pe care îl încolţise lângă trupul fără viaţă al mamei sale.

Aceşti pui prăpădiţi de pisică erau deci protejaţii nebunului... iar acum ei se ascundeau, cu siguranţă, pe undeva, nu prea departe de vizuina acestuia. De ce nu şi-ar fi încercat norocul?...

*

Pentru toţi prietenii ursului, cei doi pui pierduţi erau, fără nici o îndoială, morţi şi asta încă de multă vreme. Pentru el însă, ei erau încă prin pădure, doar ca erau foarte speriaţi şi se ascundeau cea mai mare parte a timpului; poate chiar se sălbăticiseră şi de aceea, renunţaseră să mai încerce să se întoarcă acasă. După câteva săptămâni de căutări, ursul nu-şi recunoştea decât o singură temere: vara se apropia de sfârşit şi dacă nu îi găsea mai repede pe micuţi, vremurile umede şi reci care aveau să urmeze, le-ar fi putut fi fatale.

În perioada aceea de mari frământări, o nouă grijă apăru pe neaşteptate în viaţa ursului. Unul dintre puii rămaşi lângă el, un motănel portocaliu foarte jucăuş şi alintat se îmbolnăvi grav şi refuză să mai mănânce. Ursul îi făcu un culcuş moale de frunze şi muşchi într-un colţ al vizuinii, iar pisoiul se aşeză singur acolo. Dormea aproape tot timpul, iar când se trezea, mieuna slab către părintele său adoptiv, care nu întârzia să-l mângâie, să-l alinte şi să încerce să-l hrănească cu peşte mestecat cu răbdare de el însuşi.

După trei zile de când se mutase în culcuşul acela confortabil, puiul de pisică se stinse liniştit, fără ca vreunul din fraţii lui să-şi dea seama, în timp ce ursul se dusese la râu ca să pescuiască.

*

În sufletul ursului nu se ostoise încă arsura acestei noi pierderi, când doi arici simpatici, prieteni mai noi ai săi, îi făcură o vizită ca să-l prevină că lupul cel tânăr, dădea tot mai des târcoale vizuinii sale. După întâlnirea cu aricii, într-o singură după-amiază, ursul săpă trei gropi mari în lutul moale, amestecat cu pietre sfărâmicioase, care acoperea coasta abruptă a dealului, la câţiva zeci de paşi mai jos de vizuină şi de ascunzătoarea puilor. Le acoperi apoi cu multe crengi şi frunze uscate şi îşi petrecu seara vorbind cu pisoii şi făcând tot felul de planuri pentru cazul în care lupul ar fi reuşit să-i surprindă singuri. Acum erau destul de mari ca să se poată căţăra cu uşurinţă în copaci, iar urmărindu-i, erau destul şanse ca lupul să cadă într-una dintre capcane. De îndată ce se puneau la adăpost, micuţii trebuiau să miaune cât puteau

de tare, iar ursul auzindu-i, urma să apară rapid şi să aplice lupului o corecţie atât de straşnică, încât el să nu mai aibă niciodată curajul să se apropie de vreunul din protejaţii săi. Iar de data aceasta, când se gândea la protejaţi, ursul nu îi avea în vedere numai pe micuţii săi de acum, ci pe oricare din creaturile neajutorate pe care Marele Spirit le adusese vreodata în calea lui.

*

După înfruntarea cu lupul, ursul îşi trase puţin sufletul la intrarea în vizuina sa şi apoi plecă din nou în căutarea pisoiului tărcat. Se mai întoarse doar la căderea nopţii ca să aducă nişte peşte celor doi micuţi care, înspăimântaţi, nu mai ieşiseră deloc din vizuină. Apoi plecă din nou, nădăjduind ca în liniştea nopţii, mormăiturile lui puternice sa fie auzite în toată pădurea. Pisicile aveau simţuri minunate cu care se puteau orienta pe timp de noapte şi ursul nu avea nici o îndoială că micuţul pierdut ar fi reuşit să ajungă la el. În timp ce orbecăia adulmecând în întuneric, mormăiturile sale treziră într-adevăr pe toţi cei ce dormeau în pădure, iar câţiva dintre prietenii săi care avură mai mult curaj, veniră după el şi încercară să îl încurajeze. Din păcate însă, nici unul din ei nu aflase nimic despre pisoiul pierdut. O umbră de disperare începu să se lase încet peste inima ursului. Trebuia să mai treacă pe acasă şi să vadă dacă cei doi micuţi pe care-i lăsase în vizuină dormeau liniştiţi. Nu se ştia ce se mai putea întâmpla cu ei, dar un lucru îi era clar acum: tot ce era mai rău li se putea întâmpla dacă el nu le era permanent în preajmă!...

Când ajunse la vizuină, o siluetă înaltă şi zveltă îi atrase atenţia între copacii din spatele acesteia.

“Ursule!...” se auzi chemarea şoptită a unei voci cunoscute.

“Căprioara mea!...” spuse ursul şi o căldură plăcută îi invadă sufletul. Prin urmare, venise şi ea să-l vadă… Vroia, desigur, să îl ajute.

“Ştiu ce s-a întâmplat…” şopti ea pe un ton ciudat. “Dragul, bunul meu… am fost cu prietenele mele la pârâu să bem apă şi l-am văzut pe puiul tău…”

Ursul îşi simţea bătăile nebuneşti ale inimii. “Unde l-ai văzut, căprioara mea?... Nu mă lăsa să aştept, te implor…”

“Este… lângă stejarul acela strâmb de lângă cotul cel mare al pârâului…” spuse ea şi în voce i se simţea aceaşi ezitare neobişnuită. Parcă nici n-ar fi vrut să-i spună sau parcă îi părea rău că o facuse.

Ursul era însă prea fericit ca să mai dea atenţie unor amănunte. Se răsuci fulgerator pe călcâie şi o luă la goană mai straşnic decât dacă ar fi fugit pentru propria lui viaţă.

“Bunul meu…” se auzi glasul slab al căprioarei din urmă, dar ursul nu mai putea deja s-o audă.

*

Puiul tărcat şedea liniştit pe o parte, la rădăcina stejarului noduros care se înălţa la numai doi paşi de

malul pârâului, acolo unde acesta se lărgea la cotitură şi apele lui repezi începeau să se mai domolească.

Ursul se apropie încet de el ca să nu-l sperie, mormăind uşor. Pisoiul părea să doarmă foarte profund, căci nu schiţă nici cel mai mic gest că l-ar fi auzit. “Straşnic de obosit este micuţul meu!…” gândi ursul şi, întinzându-se spre pisoi, simţi un miros ciudat, livid, de umezeală care venea dinspre el. “S-a udat, deh, imprudent ca întotdeauna…” îşi spuse el îngrijorat. Îl atinse încet cu laba ca să-l trezească, dar micuţul nici nu se clinti. Ursul îl împinse atunci ceva mai tare din spate, ridicându-l puţin de la pământ. Când îi dădu însă drumul, corpul pisoiului se prăbuşi inert. Cuprins de o presimţire oribilă, ursul plecă tremurând capul său mare către petecul acela de blăniţă udă şi îl atinse pentru o clipă, cu nasul.

Această singură atingere îl înfioră, dintr-o dată, până în străfundul fiinţei. Sări doi paşi înapoi, fără să respire, şi privi îngrozit către trupul nemişcat al micuţului. Noaptea îi pătrunsese în inimă, iar acum simţea că se sufocă de durere. Deodată însă, o voce tainică se auzi în sufletul său chinuit şi, cu un mare efort, ursul reuşi să o înţeleagă. Dacă mai rămânea acolo, ar fi înnebunit cu siguranţă!...

Luându-şi cu greutate ochii de la forma aceea mică şi întunecată, care-i era încă nespus de dragă, ursul se întoarse încet şi o luă cu paşi împiedicaţi spre casă. Intră în vizuină şi se ghemui cu spatele la cei doi pisoi, care se lipiră de el, bucuroşi. El, în schimb, se simţea îngheţat până în măduva oaselor şi atingerea lor, care până acum era pentru el cel mai plăcut lucru din lume, nu îi produse nici cea mai mică bucurie. Îi era doar milă de ei,

de micuţii aceştia plăpânzi care îi erau încă alături... Cum să-i protejeze mai bine?!… Cum să-i păzească mai bine decât pe toţi ceilalţi sărmani, pentru care nu reuşise să fie un bun tată?

În câteva clipe, inima i se umplu de durerea tuturor rănilor şi chinurilor şi morţilor posibile ale acelor fiinţe nevinovate. Încă o dată, întunericul îl ameţi şi îl făcu să respire cu o imensă greutate. Micuţii lui erau incapabili să supravieţuiască fără sprijin în această pădure sălbatică, iar el, la rândul lui, era atât de singur... atât de prost şi de neînţeles şi de singur!

*

Când toamna începu să se cunoască foarte bine din aerul rece al serilor şi al dimineţilor, în pădure apăru un om care ducea o puşcă şi era însoţit de un copil. Se plimbau pe cărările umbroase, discutând şi aplecându-se din când în când, ca să cerceteze unele urme. Pădurea era neobişnuit de tăcută căci vestea acestei vizite se răspândise fulgerător printre animale şi, bineînţeles, nimeni nu se putea aştepta la ceva bun de la asta. Cei mai mulţi se ascundeau în vizuinile sau cuiburile lor, cuprinşi de o mare teamă. Ursul era printre puţinii care nu se înspăimântau foarte tare de aceste incursiuni ale oamenilor, pentru că din cate ştia el de la mama lui şi din câte trăise el însuşi până atunci, nu se pomenise niciodată ca vreun urs sa fie vânat în pădure. Dar asta nu însemna că nu era şi peste măsura de îngrijorat, căci îşi dădea seama foarte bine că mulţi dintre prietenii lui ar fi putut cădea pradă gloanţelor necruţătoare ale omului. Numai înaintea vânătorului nu se băga “nebunul pădurii” când

venea vorba să-şi apere un prieten. Fiinţa umană îi inspira un respect ciudat şi, oricât de rău îi părea după aceea, nu simţea niciodată în el destulă putere pentru o confruntare.

De data aceasta, ursul se afla la o distanţă de treizeci de paşi de vizuina sa, în spatele unor tufişuri de alun, împreună cu pisoiul cenuşiu, care era atât de alintat încât părea să nu aibă nici o altă dorinţă mai mare decât aceea de a se cuibări în braţele bunului său părinte. Fratele său alb, mai jucăuş din fire şi mai independent, îşi făcea de lucru pe crengile de jos ale unui fag bătrân care se afla în vecinătatea vizuinii. Ursul, care din când în când se înălţa pe labele dinapoi şi privea printre ramurile de alun, băgă de seamă că cei doi oameni deviaseră de la cărarea pe care o ţinuseră până atunci şi o luaseră de-a curmezişul poienii, exact către vizuina sa. Temându-se că micuţul alb era prea expus în copacul din preajma vizuinii, ursul începu să îl cheme cu un mormăit foarte scăzut, pe care era sigur că urechile slabe ale oamenilor nu l-ar fi putut prinde. Surprinzător însă, în acelaşi timp în care el încerca să-i atragă atenţia puiului, dinspre omul mai mic care-l însoţea pe vânător se auzi un sunet ciudat, prelung, nemaiauzit vreodată de urs, care părea să se asemene, la rândul lui, cu o chemare. Pisoiul cenuşiu de lângă el deveni brusc atent, iar ursul îl luă repede în braţe, ca să nu se sperie şi să fugă. Apoi îşi întoarse privirea către puiul din copac şi observă cu satisfacţie că acesta se pregătea să coboare. Se răsuci înapoi şi socoti că dacă pisoiul ajungea repede la ei, chiar dacă oamenii ar fi venit drept către tufişurile de alun, aveau încă destul timp pentru a fugi prin râpă şi a se ascunde apoi în desişul sălbatic de la baza dealului. Cu siguranţă că nepriceputele

fiinţe umane nu s-ar fi încumetat sa meargă pe urmele lor!... Ursul zâmbi satisfăcut şi întoarse privirea către vizuină. Zgomotul acela şuierat al puiului de om încetase. Totuşi, micuţul alb nu apăruse încă. Îngrijorat, ursul se ridică din nou în picioare şi se aplecă înainte printre ramuri. Privi mai întâi copacul din care coborase pisoiul, apoi, la numai câţiva paşi distanţă de acesta pe vânătorul care se oprise şi se uita cu atenţie la fiul său. Băiatul era cu spatele la urs şi părea să ţină ceva în braţe. Ursul începu deodată să tremure puternic şi presă fără să vrea pe micuţul cenuşiu mai tare de pieptul său. Acesta dădu un scâncet uşor, dar ursul era prea îngrozit ca să mai bage de seamă. Copilul ridicase mâinile către tatăl său şi ursul putu să vadă, cu toata claritatea, că „obiectul" care îi era oferit vânătorului era chiar puiul său alb! Nemişcat, poate rănit sau, în cel mai bun caz, numai paralizat de teamă!... gândi înnebunit ursul. Dacă nu ar fi fost lângă el pisoiul cenuşiu, n-ar fi ezitat nici un moment să sară înaintea oamenilor şi să încerce să-i sperie, pentru a-l salva pe bietul său micuţ... Dar aşa!... Oamenii vorbeau de zor între ei şi copilul luase din nou pisoiul în braţe. Ce rău îi părea ursului că, asemenea tuturor vietăţilor pădurii, nu reuşea să desluşească nici măcar un singur cuvânt din limba complicată a oamenilor!... Pe neaşteptate însă, discuţia celor doi încetă, iar ei se întoarseră şi o luară înapoi, pe aceaşi cale care îi adusese, din nefericire, la copacul în care se aflase pisoiul alb. Atunci ursul ştiu imediat ce avea de făcut!... Luă pe micuţul său cenuşiu şi îl duse cu grijă până la vizuină, apoi îl lăsă acolo şi îl rugă să nu iasă afară pentru nimic în lume înainte de a avea o veste din partea sa. Oamenii nu erau la mai mult de o sută de paşi distanţă înaintea lui, când ursul începu să facă ceea ce nici un animal matur şi întreg la minte nu

făcuse vreodată, de când primul om cu puşcă călcase în această pădure... adică să îi urmărească. După un sfert de oră de mers, oamenii ajunseră la cărare, iar ursul se hotarâ fără ezitare să urmeze acelaşi drum, deşi asta era foarte riscant pentru el. Dar numai aşa ar fi reuşit să-i ajungă repede şi aproape fără zgomot, ca să-i ia prin surprindere. Erau numai vreo treizeci de paşi între ei, când ursul observă că micuţul său se căţărase pe umărul puiului de om şi îl privea. Îi făcu semn cu laba şi pisoiul îl urmări cu atenţie. Nici o îndoială că îl vedea şi totuşi... De ce nu fugea odată spre el?... Era pe deplin liber... omul cel mic nu îl ţinea şi nici măcar nu părea să fie prea atent la el. Din câteva salturi ar fi putut fi în braţele tatălui urs... Desigur însă... realiză, într-o fulgerare ursul... asta ar fi însemnat să atragă atenţia răpitorilor săi asupra lui! Or micuţul său inteligent nici măcar nu mieuna de teamă să nu îl dea de gol!

Ursul mai făcu câţiva paşi în urma oamenilor, după care se opri un pic şi apoi se ascunse, cu gesturi largi, după un tufiş mare din marginea cărării. De acolo, întinse gâtul grijuliu şi privi atent spre cărare. Oamenii mergeau netulburaţi mai departe, însă pisoiul nu se vedea nicăieri... Ochii ursului cercetară nerăbdători împrejurimile, după care reveniră la cărare, la oameni şi... Nu putea fi adevărat...! Pe umărul copilului, puiul lui alb se vedea, în continuare, ca o mică pată strălucitoare. Deci nu plecase după el!... Ursul ieşi din nou pe cărare şi mai făcu câţiva paşi iuţi, dar nesiguri, înainte de a se opri.

Cei doi oameni nu vroiau răului micuţului său, de asta era acum sigur. Iar dacă acesta îi alesese pe ei drept protectori, el nu avea nici un drept să se împotrivească. Ochii i se umplură de lacrimi. Fusese un părinte prea

prost pentru ceilalţi pui ai săi, ca să mai aibă vreun drept în ce-l privea pe acesta!... Şi, oricum, un om cumsecade era întotdeauna, un protector mai bun decât cel mai grijuliu animal. Nu putea fi altfel de vreme ce fiinţele umane ştiau întotdeauna mai bine decât animalele, ce să facă pentru a fi cei mai puternici...

*

Lupul ieşise de pe cărare şi alerga printre copaci ca un smintit. Îl văzuseră, deja!... Vânătorii îl văzuseră şi câteva gloanţe din puştile lor fuseseră cât pe ce să pună capăt cursei sale disperate. Trecu fulgerător pe lângă o vizuină cunoscută, îndreptându-se către o râpă foarte abruptă, când deodată, vocea puternică a ursului îl făcu să se oprească.

„Ascunde-te acolo!..." spuse el şi lupul întoarse imediat capul spre stânga, către un tufiş des de alun, de după care, la doar o aruncătură de băţ de el, ursul îi arătă ceva chiar în direcţia din care venise. „Vizuina!..." spuse repede ursul. „Fugi înăuntru!... Nimeni n-o sa te caute într-o vizuină de urs!..."

„Asta e încă una din capcanele tale, nebunule?..." mârâi la el neîncrezător lupul.

„Capcanele mele sunt mai jos, precum ştii, şi dacă o iei prin râpă se poate foarte bine să te mai întâlneşti încă o dată cu una din ele. Iar dacă n-o iei prin râpă, eşti oricum pierdut... De-aici, de sus poţi fi văzut în orice altă direcţie!..." Ursul îşi dădu seama că nu avea nici un alt argument de care să se poată folosi pentru a-l convinge pe lup, dar, spre surprinderea sa, acesta se hotărâ fără

întârziere. Odată ce îl văzu în vizuină, ursul se ascunse în spatele tufişului. Ştia foarte bine, încă de data trecută, care era traseul pe care trebuia să-l urmeze împreună cu micuţul său, care îi era, ca de obicei, alături.

Cei doi bărbaţi ajunseră în dreptul vizuinii ursului şi unul dintre ei îi atrase atenţia celuilalt către aceasta. Cu puşca pregătită, vânătorul se apropie cu paşi măsuraţi de proaspăta ascunzătoare a lupului. Ursul era încă în spatele tufişurilor de alun şi, observând mişcarea periculoasă a noilor veniţi, îl puse jos pe micuţ. „Stai aici şi nu ieşi până când nu-ţi spun eu!" îi şopti el repede. Dintr-o săritură fu în faţa tufişului şi începu să mormăie furios şi să îşi agite de zor labele. Acum era mai încrezător cu oamenii şi spera să-i facă să înţeleagă că nu făcea altceva decât să-şi protejeze vizuina. Şi oricum, nu se pomenise niciodată ca un urs să fie vânat în această pădure...

Oamenii întoarseră capetele amândoi, surprinşi şi speriaţi de apariţia ameninţătoare a ursului, apoi începură să se mişte înapoi, cu precauţie. Cel care era mai aproape de vizuină strigă ceva către celălalt, iar răspunsul scurt al acestuia îl făcu pe primul să schimbe direcţia şi să se îndrepte, cu aceaşi grijă, către el. Amândoi ţineau armele ridicate. Ursul, bucuros că reuşise să le determine retragerea, se întoarse către tufişul în spatele căruia era ascuns micuţul său.

În clipa următoare, un foc de armă sfâşie liniştea adâncă a pădurii. Apoi încă unul... Ursul căzu moale pe spate. Nu mai apucă să vadă că, speriat de zgomotul împuşcăturilor, pisoiul cenuşiu o zbughise din aluniş şi se ascunsese în vizuină. Deschise însă larg ochii şi privi

pentru ultima oară cerul. Nu era disperat, aşa cum erau în ultimele lor clipe toate animalele care cunoscuseră suferinţa numai când fuseseră ele rănite, ci numai curios... Cum se făcea că nu simţea nici o durere? Ce oare avea să mai urmeze?...

În câteva clipe, lumina zilei se stinse cu totul, dar, în locul acesteia, o altă lumină, cu mult mai caldă şi mai puternică, de o pace fără sfârşit îi umplu, pe neaşteptate, sufletul. Nu un gând, ci o simţire mai presus de orice gând că este bine aşa cum este cu el acum şi cu pisoiul pe care-l lăsa în urma lui şi cu toate animalele din pădure şi chiar cu aceşti doi oameni care veniseră aici printre ei, urmând propriile lor alegeri...

*

Vânătorii se apropiară şi împinseră cu brutalitate corpul ursului cu paturile puştilor, apoi schimbară câteva vorbe şi plecară. Din vizuină, ochii şi urechile atente ale lupului urmăriseră tot ce se întâmplase. Pentru că stătea neclintit, micuţul cenuşiu nu îl observase de cum intrase înăuntru, însă mirosul lui greu îi atrase rapid atenţia şi apoi, imediat, privirile lor se încrucişară. Micuţul se zbârli tot de groază şi începu să mârâie din ce în ce mai tare. Lupul puse repede o labă din faţă peste el şi-l imobiliză, lăsându-l aproape fără respiraţie. Nu era cazul ca această creatură slabă şi fără minte să îi dea de gol pe amândoi!

Mult după ce nu mai auzi paşii oamenilor, lupul vorbi răguşit, însă calm, micuţului pe care încă îl mai ţinea la pământ, cu laba sa de fier. „Nu mai e nimeni pentru tine aici, pisoiule!... Vânătorii or să se întoarcă, asta e

sigur. Vino cu mine!... Nu îţi promit o viaţă mai bună decât cea pe care ai dus-o până acum, dar îţi promit că o să am grijă de tine ca de propriul meu pui...” Pisoiul cenuşiu tăcea încă, înspăimântat. Lupul îl eliberă, iar el se refugie în colţul opus al vizuinii şi se ghemui la pământ, dar nu fugi.

„Părintele tău şi-a dat viaţa pentru mine, puiule...” spuse lupul cu mare gravitate. „Pentru mine, duşmanul lui... înţelegi?! De aceea, de-acum înainte, eu nu mă voi mai atinge de nici unul dintre prietenii ursului, iar tu îmi vei fi...”

„Eu nu vreau decât să-l mai văd încă o dată pe tata...” se auzi deodată glasul subţirel şi firav al pisoiului. „Dacă el... nu mai e, aşa cum spui tu... aici nu mai rămâne nimic pentru mine."

Lupul îl aprobă în tăcere şi se ridică încet de la pământ. Pe de-o parte, îi era teamă că nu-l va putea înţelege pe acest micuţ, aşa cum nu-l putuse înţelege nici pe părintele său adoptiv, însă pe de alta, simţea cum o bucurie ciudată, până atunci necunoscută, începea să i se înfiripe în inimă. Era convins că singurătatea lui se sfărşise. Din ziua aceea, înaintea sa se întindea, misterioasă şi plină de promisiuni magice, o nouă viaţă.

CERBUL

Cerbul era foarte tânăr, însă văzuse mai multe decât putea să recunoască înaintea oricărui animal. Dintre toţi cei pe care apucase până acum să îi cunoască în pădure, nici unul nu era atât de lipsit de prejudecăţi şi de temeri, încât să mai fi putut avea încredere în el, dacă i-ar fi aflat toate secretele.

La câteva luni după ce plecase din curtea oamenilor care îl salvaseră când era un orfan neajutorat, cerbul mâncase din greşeală nişte tulpiniţe otrăvite, care aproape reuşiseră să-l ucidă. Îşi revenise cu greu, după două zile în care zăcuse ca mort, păzit cu credinţă şi răbdare de câteva animale necunoscute, care dispăruseră din preajma sa, înainte ca el să se trezească.

Rămăsese totuşi cu un dar ciudat de pe urma acestei experienţe neobişnuite. O dată la câteva zile, atunci când deschidea ochii dimineaţa, putea să vadă sufletele unor animale care plecaseră deja de pe lumea aceasta. Vorbise în mai multe rânduri cu un vulpoi bătrân şi înţelept, care îi răspundea cu o mare bunătate la toate întrebările şi care îi mărturisise că deşi multe animale pe care le iubise în timpul vieţii sale mai erau încă în pădure, numai cu el îi fusese permis să vorbească. Cel mai adesea însă, cerbul avea parte doar de nişte viziuni fantomatice, pe care, în mod surprinzător, şi le amintea apoi mai bine decât dacă ar fi fost întâmplări reale, din propria sa viaţă. Într-o dimineaţă văzuse un câine masiv, întunecat, care gonea înnebunit pe malul unui râu şi apoi dispărea brusc la marginea unei poiene. În alte ocazii, fusese deosebit de impresionat, contemplând imaginea unui jder foarte slab, ce se zvârcolea cuprins parcă de friguri, pe o piatră mare şi netedă, înconjurată de o necuprinsă pustietate sau observând o pasăre răpitoare care se prăbuşea de la mare înălţime undeva, după nişte culmi foarte abrupte. Cu timpul însă, viziunile acestea neclare dispărură şi cerbul putu, în schimb, să vadă în jurul său, timp de cel mult o oră de la trezirea sa, tot felul de animale şi păsări care muriseră de curând; el învăţă repede să le

deosebească de cele vii, nu doar pentru că acestea nu puteau avea nici o influenţă asupra lucrurilor din jurul lor, ci şi pentru că nu aveau acea piele subţire de lumină, care acoperea corpurile celor vii şi, bineînţeles, după cum putuse observa în anumite momente, propriul său trup.

După toate acestea, cerbul ajunse să ştie câte ceva despre viaţa de dincolo de viaţă a animalelor, însă din păcate, nimic din ce află nu îi dădu prea multe speranţe. Era clar că, oricât de mult suferiseră pe pământ cele mai multe din aceste fiinţe nefericite, suferinţa care le aştepta dincolo era cu mult mai intensă şi, în plus, aproape neîncetată. Deseori ele îi apăreau chinuite de o foame şi de o sete îngrozitoare, pe care nu reuşeau deloc să şi le ostoiască, în ciuda tuturor încercărilor lor disperate şi a faptului că puteau vedea, auzi şi mirosi chiar mai bine decât în fosta lor existenţă. Dacă se aplecau şi încercau să soarbă din apa pârâului, nici o picătură din apa sa nu le recunoştea atingerea; asemenea, nici una din pietrele, plantele sau animalele lumii care încă îi înconjura. Indiferent că unele din creaturile pe care le întâlneau în peregrinările lor le fuseseră prieteni sau familie sau chiar duşmani de moarte, nu reuşeau niciodată să facă pe vreuna din ele să le simtă prezenţa. Iar ei, bieţii, păreau în schimb să sufere de o prostie şi o încăpăţânare incurabile, căci nici pentru un moment nu se opreau din eforturile lor disperate de a-şi continua viaţa după modelul cunoscut. Acesta era singurul lucru care părea să conteze pentru ei, iar când cerbul încercă să le vorbească în câteva rânduri, descoperi surprins că, deşi ei simţeau foarte bine tot ce era viu, ca şi el, atunci când încerca să intre în legătură cu ele, păreau brusc să înceteze să-i mai simtă prezenţa.

Devenea la fel de invizibil pentru ei, cum erau ei înşişi faţă de toate celelalte vietăţi ale pădurii.

Şi totuşi, vulpoiul cel înţelept îl văzuse, îl auzise şi vorbise foarte bine cu el. Cerbul nu prea putea să priceapă cum de existau diferenţe atât de mari între cei care treceau dincolo. Îşi amintea însă că vulpoiul cel înţelept îi spusese în mai multe rânduri că numai viciile firii semenilor săi, toate izvorâte din comoditatea şi egoismul ce ajunseseră să sufoce în sufletele animalelor orice urmă de înţelegere şi compasiune, erau cele care îi îndreptau către această soartă amară…

*

Că aşa stăteau lucrurile, cerbul nu era încă pe deplin convins, dar faptul că unele animale erau foarte rele şi crude, deseori chiar şi în propriile lor familii, îi apărea ca ceva foarte uşor de recunoscut. Cunoştea, de pildă, un iepure bătrân şi bolnav care omorâse fără milă toţi puii care se născuseră în familia unei surori ale sale şi apoi dăduse vina pe un bursuc paşnic, care locuia în vecinătate. Un motan sălbatic aciuat de curând pe lângă vizuina unor vulpi, reuşise să ucidă trei pui de căprioară, nu din foame, ci doar din dorinţa de a demonstra animalelor pădurii marile sale talente de prădător. Câteva păsări tinere îşi alungaseră fraţii din cuib, făcându-i astfel prada sigură a numeroaselor răpitoarelor de pe pământ sau din aer care erau mereu în căutarea unor creaturi neajutorate.

Oh, nu erau deloc puţini cei care greşeau amarnic în viaţa aceasta şi cerbul îşi dădea seama foarte bine că

suferinţa însumată pe care ele o provocau tuturor victimelor lor, nu se compara totuşi, cu suferinţa care îi aştepta apoi pe ei, după trecerea la cealaltă viaţă. De aceea, se hotărâ la un moment dat să vorbească cu câteva dintre animalele în cauză, fără să le pomenească însă nimic despre darul vederii sale neobişnuite, aşa după cum îl povăţuise mereu vulpoiul cel bătrân şi înţelept. Cerbul îşi dădea seama că acest sfat era foarte potrivit, pentru că animalele aveau o bucurie răutăcioasă de a declara nebun şi a batjocori fără încetare pe oricare dintre ele se dovedea a avea un fel de a fi mai deosebit faţă de cei din a căror neam făcea parte. Vulpoiul cel bătrân îi povestise deseori despre înţelepciunea şi bunătatea Marelui Spirit creator şi susţinător al întregii vieţi, al tuturor oamenilor şi animalelor, căruia cu multă pace, bucurie şi recunoştinţă i se supuseseră generaţii întregi de fiinţe în trecut. Aceasta era o învăţătură pe care însă animalele o uitaseră deja de mult timp, iar cerbului i se păru că a-i convinge pe semenii săi de faptul că ei trebuiau să urmeze din nou, exemplul de bunătate al Creatorului lor, era cel mai potrivit lucru pe care îl putea face, pentru ca ei să nu fie afectaţi de o suferinţă nesfârşită după terminarea vieţii acesteia.

*

"Există însă deja o şcoală de înţelepciune în pădure…" spuse graurul gânditor. "O bufniţă e profesor şi toată lumea ştie că autoritatea neştirbită a şcolii provine tocmai din faptul că Însuşi Marele Spirit a fost cel care a dat, la începuturi, o învăţătură pentru neamul bufniţelor…". Graurul era primul prieten pe care cerbul

şi-l făcuse la întoarcerea sa în pădure. “Cine crezi că o să te asculte pe tine?” întrebă el direct şi fără menajamente.

“Mai întâi că învăţătura bufniţelor e numai pentru păsări, prietene…” răspunse cerbul cu multă convingere. “Şi apoi, gândeşte-te, ea este un lucru atât de complicat încât foarte puţini ajung să o stăpânească vreodată cu adevărat… În pădure ne trebuie însă o învăţătură pe care toată lumea să o înţeleagă şi să o aplice. Ideile pe care vreau să le transmit eu animalelor nu cer nici un fel de pregătire. Sunt simple de tot şi oricine se străduieşte să ţină seama de ele în viaţa lui obişnuită, poate înţelege repede că ele sunt şi adevărate.”

“Cu asta nu mi-ai răspuns totuşi la întrebare, dragul meu…” continuă cu blândeţe graurul. “Animalele ascultă de tradiţiile neamului lor, de obiceiurile familiei din care fac parte şi, în cel mai bun caz, de sfaturile bufniţei atunci când toate cele dinainte nu li se par de ajuns. Cine o să te asculte pe tine…?”

“O să mă asculte destui, prietene! O să vezi tu!...” spuse vesel cerbul. “Toţi au nevoie de învăţătura asta. Fără ea nici unul nu poate fi cu adevărat fericit… nici aici, nici în lumea cealaltă!”

“În ce altă lume zici?...” întrebă intrigat graurul.

“În orice altă lume de dincolo de pădurea aceasta!…”răspunse misterios cerbul.

*

“Ştii ceva?... De fapt, n-am nimic împotriva Marelui Spirit, cerbule!...” zise iepurele bătrân şi bolnav.

“El îşi face partea lui, eu o fac pe-a mea. Dar atâta timp cât nu catadicseşte să dea nici un semn de bunăvoinţă către mine, lăsându-mă să sufăr atât de tare, încât nu o dată am ajuns să-mi doresc moartea, nu ştiu deloc zău ce fel de exemplu aş putea lua de la el…!”

*

În schimb, motanul sălbatic părea să aibă o relaţie foarte bună cu Marele Spirit. “Că bine zici, cerbule!… E clar că Marele Spirit merită toată admiraţia din partea mea. De fiecare dată când mă gândesc mai serios la mine, care sunt o creaţie a sa, îmi dau seama că în mine, înţelepciunea şi bunătatea lui au construit cea mai minunată lucrare cu putinţă. Îi sunt recunoscător că m-a făcut şi m-a lăsat să trăiesc în această mare pădure în care atâţia alţii pot să ia oricând exemplu de la mine!…

*

“Cum poţi să spui că învăţătura Marelui Spirit e ceva foarte simplu, cerbule?!” ripostă supărată bufniţa. “Nu uita că vorbeşti cu un Profesor!... Cine oare cunoaşte mai mult decât mine moştenirea de înţelepciune pe care, în timpuri imemoriale, Marele Spirit a lăsat-o, prin neamul bufniţelor, tuturor animalelor din pădure? Oho, o viaţă întreagă de studiu şi tot nu ar putea fi posibil ca minţile noastre, atât de mici, să o cuprindă!… Iar tu vii acum şi ne spui - pasă-mi-te, din partea Marelui Spirit - să fim buni unii cu alţii şi să credem în bunătatea lui nesfârşită, ca şi cum asta ar putea fi pentru cineva o învăţătură!… Păi cine e atât de prost, încât să te asculte şi

să se păcălească singur că prin asta a fost binecuvântat cu învăţătura Marelui Spirit, n-are decât, cerbule!... Din câte ştiu eu, pădurea n-a dus lipsă de proşti niciodată. Dar nu veni să îi cauţi la şcoala mea, căci îţi pierzi timpul!”

*

Cerbul încercă în după amiaza aceea să mai înceapă o conversaţie cu un bursuc şi cu un arici, dar amândoi îl priviră ciudat, apoi se scuzară că au multe treburi de făcut pentru famiile lor şi îi promiseră că o să-l caute ei, cât de curând, ca să vorbească. Întristat, cerbul se hotărâ să se întoarcă la culcuşul său, dar în drum spre acesta zări un bizam care muncea cu hărnicie la o vizuină care promitea să fie atât de mare, încât n-ar fi fost de mirare dacă în ea ar fi putut să încapă chiar şi un urs.

“Oh, ce locuinţă minunată construieşti, bizamule!...” îl lăudă cerbul.

“Vidra o să locuiască aici…” mormăi el înfundat, întorcându-se doar pe jumătate către celălalt. “Sper să fie foarte fericită în casa asta…”

“Dar tu eşti fericit, bizamule?...” îl întrebă cu blândeţe cerbul. Bizamul se opri brusc şi se întoarse greoi către cel care îndrăznise să-i pună o problemă atât de neobişnuită. “Ce întrebare-i asta? Fireşte că sunt fericit… Vreau să spun, atâta timp cât prietena mea cea mai bună e fericită, eu nu mai am nevoie de nimic pentru a fi fericit.”

“Şi chiar nu te mai interesează nimic în afară de asta?” încercă cerbul, descumpănit .

“Vorbeai de fericire, nu-i aşa?... Cu siguranţă că nimic altceva nu mă mai interesează.”

Bizamul părea cât se poate de sincer, aşa că cerbul se scuză pentru deranj, îl salută şi plecă grăbit mai departe. Prima zi în care încercase să transmită animalelor mesajul Marelui spirit, fusese un eşec total. Se simţea năucit. Poate însă că greşise ceva aici. Poate că nu trebuia să discute cu toate creaturile care îi ieşeau în cale, ci pentru început, ar fi fost mai bine să caute doar un anumit animal, unul care să nu fie doar interesat să cunoască o învăţătură a Marelui Spirit, ci să fie şi capabil să o înţeleagă. Pe acesta ar fi putut să îl facă aliatul său şi apoi, cu siguranţă că planul lui ar fi avut alte şanse!...

Cerbul rămase până la urmă la ideea aceasta şi vreme de câteva zile se plimbă prin pădure dând numai bineţe animalelor pe care le întâlnea, dar studiindu-le cu grijă, pe fiecare în parte. Într-o seară, în timp ce se îndrepta spre o poiană cu iarbă dulce, o scenă neobişnuită îi atrase atenţia. În faţa unei vizuine de vulpe, o porumbiţă cenuşie acoperise cu aripile sale pe un seamăn al său care zăcea la pământ; acesta era viu încă, pentru că deschisese ochii şi clipea uşor, tulburat pesemne de vorbele şi atingerea porumbiţei. Cerbul se opri în spatele unui stejar bătrân şi întinse cu grijă gâtul prin frunziş, pentru a privi scena cu mai multă atenţie. În câteva clipe, porumbiţa cenuşie şi imediat după ea, protejatul său îşi luară zborul, iar cerbul nu putu decât să-i urmărească până ce se pierdură dincolo de vârfurile celor mai înalţi brazi. Acum însă ştia cu cine trebuia să vorbească. În plus, ştia şi unde îşi avea casa familia de porumbei, aşa că în dimineaţa următoare grăbi către marginea de pădure în care se afla ferma părăsită. Într-un

frasin bătrân din apropierea acesteia, câţiva porumbei sporovăiau cu mare veselie şi cerbul căută cu atenţie printre ei pe porumbiţa cenuşie. O găsi imediat, căci ea stătea pe una din crengile cele mai de jos ale copacului, oarecum izolată de toţi ceilalţi. Şi ea îl observase şi îl ţintuia cu privirea, un pic îngrijorată.

"Porumbiţă dragă…" începu timid cerbul, "te-am văzut ieri cu prietenul tău în faţa vizuinii vulpii, dar, crede-mă, te caut de mai multe zile. Dacă nu te deranjez foarte tare, aş vrea să vorbesc ceva cu tine… ceva despre Marele Spirit…"

Cum auzi numele acesta, porumbiţa se înălţă din copacul acela şi zbură într-unul aflat la douăzeci de paşi distanţă. Cerbul înlemni, uluit că reuşise să o îndepărteze şi pe ea şi încă de la primele sale cuvinte. Porumbiţa, observându-i ezitarea, strigă imediat după el. "Vino aici, cerbule!… Sunt nerăbdătoare să-ţi ascult cuvintele!…"

În scurt timp, cerbul ajunse să îi povestească porumbiţei întreaga sa viaţă, începând cu momentul acela în care aproape îşi pierduse viaţa din cauza unor tulpiniţe otrăvite. Privirile ei, vorbele cu care îl întâmpinase, întreaga sa ţinută îl făcuseră să creadă, cu toată puterea, că ea chiar ar fi putut să-l înţeleagă. Îi povesti, bineînţeles, şi de încercările sale nereuşite de a-i convinge pe unii din cunoscuţii săi de mesajul Marelui Spirit. Îi mărturisi că nu mai ştie câtuşi de puţin să se apropie de animale şi să vorbească despre acest lucru cu ele.

Când în sfârşit termină, porumbiţa avea lacrimi în ochi, dar acestea nu o împiedicară deloc să vorbească.

“Dragul meu cerb… şi eu caut de ceva timp răspunsul la problema care te frământă pe tine. E însă tare greu să mai faci acum animalele să creadă în Marele Spirit… nici măcar pe cele mai bune dintre ele! Poate doar puii să mai poată fi convinşi, într-un fel… dar părinţii lor care au trăit atâtea griji şi dureri şi pierderi, nu mai reuşesc să aibă încredere în bunătatea şi mila creatorului lor. De prea multe ori în viaţă s-au întrebat cum de se petrec atâtea rele şi suferinţe în pădure, dacă Marele Spirit există şi, pe deasupra, veghează asupra animalelor... fără să poată găsi nici un răspuns la asta…”

Cerbul descoperi brusc că şi el era cu totul dezarmat de întrebarea aceasta. Recunoştea sincer că, în ce-l privea, el nu şi-o pusese, de fapt, niciodată. Când venise în pădure nu credea în nimic altceva decât în prietenie… şi în bunătatea pe care o văzuse de atâtea ori la oamenii care îl crescuseră… Dar nu credea în Marele Spirit şi nu credea că dincolo de viaţa aceasta mai există încă o altă viaţă. Numai faptul că Marele Spirit îi dăruise toate acele experienţe de necrezut îl făcuse să admită adevărul. Cum însă ar fi putut să conceapă lucrurile acestea o iepuroaică, după ce i se uciseseră toţi puii sau un bursuc orfan de amândoi părinţii sau un motan sălbatic care nu se vedea decât pe el însuşi sau un bizam care se pierduse cu totul în iubirea pentru prietena lui?... Desigur că pentru nici unul dintre ei nu putea fi simplu să înţeleagă. Dar, chiar aşa… cum de putea oare Marele Spirit să stea nepăsător în vreme ce lucruri atât de îngrozitoare se întâmplau mereu în pădure?... Întrebarea aceasta îl apăsa atât de tare pe suflet, încât nu se mai putu abţine şi o puse porumbiţei.

“Nimic din tot ce e rău şi nefiresc pentru ordinea naturii nu se întâmplă pentru că o vrea Marele Spirit…”, răspunse porumbiţa, cu o pasiune şi o hotărâre care îl atinseră pe cerb direct în inimă. “Fiecare face ce vrea în pădurea asta, înţelegi?... Nimănui nu i se dictează nimic. Animalele se nasc egoiste şi dornice să supravieţuiască cu orice preţ, dar în lecţiile părinţilor, ale pădurii şi ale propriei lor vieţi, au toate o şansă de a descoperi adevărul acela care ţie, pentru că ai un spirit atât de puternic, ţi-a fost dăruit fără nici un efort.”

“Şi totuşi… unde este bunătatea şi mila Marelui Spirit, porumbiţo?” întrebă cerbul încă nedumerit. “Aici e rău pentru animale şi ele sunt de vină pentru asta. Pe lumea cealaltă la fel. Cum se manifestă atunci bunătatea Marelui Spirit pentru toate aceste creaturi slabe ale sale care trăiesc o vreme aici în greşeală, iar după aceea trăiesc dincolo, într-o greşeală şi mai mare?”

“Oh, cerbule, chiar existenţa lor pe lumea aceasta şi, mai ales, continuarea ei nesfârşită pe lumea cealaltă, în ciuda tuturor greşelilor posibile, este o bunătate neasemuită izvorâtă din iubirea Marelui Spirit. Şi toate ocaziile de recunoaştere a adevărului pe care le crează marele spirit în viaţa de aici sau de dincolo a fiecărui animal, sunt bunătăţi ale Marelui Spirit… Gândeşte-te, tu singur ai spus odată că fericirea fiecăruia depinde de cunoaşterea adevărului şi de urmarea acestuia în propria viaţă… Nu înseamnă asta atunci că răul pe care îl face cineva e, de fapt, un refuz al fericirii pentru care a fost creat?”

Cerbul rămase pe gânduri. Într-adevăr, el nu se gândise că suferinţa de dincolo, ca şi cea de aici nu pot

dura o eternitate. Nici că depinde numai de buna voinţă a animalului suferind, ca tortura lui să ia sfârşit, pentru că Marele Spirit îi dăruieşte într-una, în marea sa milă, o mulţime de ocazii în care să-i fie simplu să înţeleagă şi să se schimbe. Dar de unde ştia oare mica porumbiţă toate aceste lucruri nemaipomenite?

Ridică încă o dată capul spre ea şi spuse cu o uşoară ezitare în glas: “Nu te supăra pe mine, porumbiţo… O întrebare nu vrea să-mi dea pace deloc…”

“Ce temeri poţi avea faţă de mine, dragul meu cerb? Te rog să-mi pui orice întrebare şi o să încerc să-ţi răspund cu plăcere, după puterile mele.”

“Ei bine, atunci…” îşi făcu curaj cerbul. “Dacă nu ţi se pare prea indiscret din partea mea, aş vrea să ştiu cum ai reuşit să afli aceste taine minunate ale Marelui Spirit?...”

Porumbiţa îl privi şi ea, drept în ochi, nu mai puţin uimită. “De fapt, nu cred că le ştiam nici eu, prietene… Acum, când am vorbit cu tine, aceste gânduri mi-au venit pentru prima dată. Un sentiment ciudat m-a făcut să simt că sunt corecte şi ţi le-am spus. Şi ca să-ţi spun sincer, după aceea m-am minunat şi eu de ele…”

De data asta, cerbul chiar nu mai înţelegea nimic. “Dar atunci ce ar trebui să fac eu ca să aduc animalelor această învăţătură a Marelui Spirit?… Îmi poţi spune?”

“N-am nici un gând în legătură cu asta…” spuse cu tristeţe porumbiţa, după o pauză destul de lungă. “Nici în ce mă priveşte n-am descoperit o până acum o cale care să mi se potrivească… Ştiu doar că nu e un lucru foarte

simplu de făcut şi că tu va trebui să cauţi singur, în continuare…"

"Dar dacă sunt totuşi prea prost ca să fac lucrul ăsta?" insistă cerbul, întristându-se deopotrivă.

"Nimeni nu e lăsat să fie prost, dacă se încumetă să facă un asemenea lucru!" răspunse, cu o vioiciune neaşteptată, porumbiţa. Acest gând îi venise pentru prima dată şi era corect şi o uimise.

*

Timp de două săptămâni după discuţia sa cu porumbiţa cenuşie, cerbul încercase să vorbească despre Marele Spirit cu toate animalele care îi ieşiseră în cale, în toate felurile care îi putuseră trece prin minte. Fusese blând, împăciuitor, răbdase să asculte ideile lor ciudate despre viaţă şi Marele Spirit, arătase un interes ieşit din comun pentru problemele şi istoriile lor de familie, dar nu reuşise să le clintească nici măcar cu un pas din părerile atât de clare pe care şi le făcuseră până acuma. La un moment dat îşi pierdu răbdarea şi începu să le ameninţe. Fiecare era liber să facă ce vrea, dar cei care nu ascultau mesajul Marelui Spirit aveau să devină propriile lor victime!… Erau ignoranţi, rătăciţi, nefericiţi şi pentru că le plăcea să fie astfel, îşi pregăteau singuri un sfârşit îngrozitor!

Cuvintele sale mânioase reuşiră să sperie pe câteva din creaturile cele mai firave ale pădurii, care îi făgăduiră să asculte neapărat de noua învăţătură, dar pe cele mai multe nu făcură altceva decât să le îndepărteze de el. Unele animale începură să-l evite din ce în ce mai

tare, iar altele, răutăcioase, îl amenințară că dacă mai continuă să spună atâtea prostii în pădure, o să-şi găsească mai repede decât se aşteaptă, sfârşitul…

Atât indiferenţa cât, mai ales, această ostilitate care îl găsise cu totul nepregătit, făcură ca o mânie aprigă să pună stăpânire pe sufletul cerbului. Ceva trebuia să se schimbe neapărat în această pădure în care atât de mulţi proşti greşeau amarnic prin lenea şi răutatea lor fără margini!... Doar Marele Spirit nu îi revelase adevărul degeaba!... Poate că ar fi fost cel mai bine ca ei să dispară de-aici… Într-adevăr, dacă ar fi ajuns mai repede dincolo, atunci chiar şi suferinţa lor ar fi fost mai mică acolo, căci relele făcute aici ar fi fost mai puţine… În plus, şi alţii care erau încă buni ar fi fost astfel salvaţi, pentru că nu ar mai fi suferit şi nu s-ar mai fi înrăit şi ei din cauza durerii pe care le-o provocau ceilalţi…

“Poate că e de ajuns dacă ucid doar câţiva…” se gândi deodată cerbul. “Asta va atrage, cu siguranţă atenţia tuturora şi le va da un motiv serios ca să se gândească mai mult la Marele Spirit!”

*

Iepurele cel bătrân şi bolnav se întinsese cât era de lung, cu spatele rezemat de un bolovan mare, pe o culme de deal despădurită. Durerile de burtă nu-l mai lăsau acum aproape deloc, nici măcar noaptea, însă după ce stătea o vreme cu partea bolnavă la soare, avea parte totuşi de câteva ore mai liniştite, în care putea să doarmă şi să se hrănească.

Cerbul îi ştia foarte bine obiceiul şi mai ştia că după ce îşi termina siesta, iepurele cobora spre vizuina sa pe o potecă îngustă pe care o făcuse singur, la adăpostul unor tufişuri foarte dese de mure şi zmeură. Acolo nu putea fi văzut de nici un prădător mai mare, dar dacă cineva l-ar fi pândit de dincolo de tufe, nici iepurele nu ar fi avut cum să-l vadă . Nici pe mirosul său, nu se mai putea baza de mult, aşa că cerbul ar fi putut foarte bine să-l aştepte acolo, apoi să se repeadă pe neaşteptate la el şi să îl calce în picioare, înainte ca el să apuce să se dezmeticească. După calculele sale, dacă nu avea inspiraţia să părăsească poteca, iepurele ar fi fost, cu siguranţă, pierdut.

Timp de câteva zile se tot gândise cerbul la planul acesta şi acum era, în sfârşit, hotărât. Ascuns după crengile pline de mure aştepta nervos ca iepurele să se ridice şi să înceapă coborâşul. Privi de nenumărate ori către culmea dealului, apoi o teamă nedesluşită i se insinuă în suflet şi coborâ ochii în jos, de-a lungul cărării. Şi deodată, o mişcare neclară îi atrase atenţia jos de tot, în vale, la vreo sută de paşi de vizuina iepurelui. Printre copaci era greu să desluşească ce animal se deplasa acolo, iar vântul bătea de sus aşa că nu putea câtuşi de puţin să-l recunoască. Părea însă o creatură destul de mare, aşa că cerbul prudent, se hotărâ să nu atragă atenţia asupra sa. Deocamdată, nu-i rămânea decât să urmărească direcţia în care se mişca animalul necunoscut, ca să poată lua o decizie. În scurt timp, acesta se apropie de un luminiş înconjurat de brazi foarte înalţi, iar cerbul îşi dădu seama că dacă mai cobora câţiva paşi dincolo de poteca iepurelui, avea o şansă destul de bună să îl vadă. Cu regret, dar fără să ezite prea mult,

traversă poteca şi, proptindu-se ceva mai jos pe costişa dealului, întinse cu grijă gâtul printre ramurile unui tufiş de zmeură. Luminişul se vedea destul de bine şi nu trebui să aştepte decât câteva clipe până când, de după brazi, îşi făcu apariţia animalul. Era foarte slab, de un cenuşiu murdar şi se mişca repede, dar un pic ţeapăn. Printre picioarele lui, un pui minuscul, alerga cu salturi zvelte. Cerbul îi recunoscu imediat. Erau lupul cel sur şi pisoiul mititel pe care acesta îl adoptase după moartea ursului cel ciudat pe care animalele îl numeau "nebunul pădurii"… Cerbul auzise nu o dată povestea incredibilei schimbări a lupului, dar până acum nu avusese niciodată prilejul să îi verifice adevărul. Acum însă că îi văzuse însă cu proprii săi ochi pe cei doi, nu mai avea nici un motiv să se îndoiască. Cel mai rău dintre animalele pe care le cunoscuse vreodată, devenise un părinte devotat pentru una din cele mai neajutorate creaturi din pădure. De fapt, nu fusese oare lupul salvat de fapta cea bună a ursului… şi chiar de două ori, nu numai o dată?... Gândul acesta îl lovi, deodată, în inimă, ca o piatră ascuţită.

"Dar eu… atunci eu…" începu el să-şi spună, încercând zadarnic să facă puţină lumină în simţirile sale. Fu însă întrerupt pe neaşteptate de o întrebare pe care nu şi-o mai punea singur. Cineva… un alt cineva îl întreba dinlăuntrul său, iar vorbele sale îi răsunară direct în inimă, cu o blândeţe, dar şi cu o hotărâre care îl făcură să se cutremure – "Dar tu… ai fi tu în stare să mori pentru unul mai slab decât tine?"

*

În seara aceea, cerbul se culcă devreme, căci se simţea mai obosit decât dacă ar fi alergat fără încetare toată ziua. Bătălia din sufletul său luase însă sfârşit. În el nu mai era nici o urmă din furia periculoasă care fusese cât pe ce să-l transforme într-un ucigaş. Acum înţelegea foarte clar că slabi înaintea Marelui Spirit nu erau numai cei bolnavi sau neajutoraţi, ci şi aceia care din prostie sau neştiinţă ajungeau să trăiască în afara ordinii fireşti a pădurii. Nu mai avea nici o îndoială că şi aceştia trebuiau ajutaţi, cu toată bunătatea şi grija, ca şi ceilalţi, pentru că absolut toate animalele pădurii - de la cel mai firav, până la cel mai puternic, de la cel mai bun, până la cel mai rău, de la cel mai harnic, până la cel mai leneş - erau destinate să devină, la un moment dat, nişte fiinţe întrutotul demne de creatorul lor.

Spre dimineaţă, somnul său adânc fu întrerupt de un vis foarte clar în care se făcea că ursul acela mare care adoptase pisoii vorbea înaintea unei adunări formate din toate animalele pădurii. Vulpoiul cel înţelept stătea în stânga lui şi privea atent pe toţi cei care îl ascultau pe urs. Cerbul şedea tolănit în iarbă şi privea fascinat pe vorbitor. Nu putea distinge clar nici unul din cuvintele acestuia, dar înţelegea perfect ce spunea el acolo, iar această înţelegere îi dăruia o fericire atât de mare încât îşi dorea să nu mai facă niciodată altceva decât să asculte de vraja acelui animal binecuvântat. Ursul se opri însă destul de repede şi atunci cerbul întoarse privirea în jurul său şi fu surprins să observe că, în afară de porumbiţa cenuşie şi un pui de ciocănitoare necunoscut, care şedeau amândoi pe aceeaşi creangă, într-un copac alăturat, nu mai era nimeni din cei care se aflaseră un pic mai devreme lângă

ei. Ursul dispăruse, de asemenea, iar asta îi provocă o imensă dezamăgire. Totuşi, vulpoiul era încă acolo şi observându-i tristeţea, se apropie de el zâmbind. Când începu să vorbească, cerbul descoperi imediat că îi poate înţelege cu cea mai mare claritate, toate cuvintele.

"Frate drag…" spuse el cu multă căldură, "sunt nespus de bucuros că te-ai întors, în cele din urmă, pe calea cea bună. De-acum înainte n-o să mai ai nevoie de sfatul meu şi nici de vreo altă întărire venită din partea unui animal. Pentru strădania şi credinţa ta, Marele Spirit te va binecuvânta cu nişte daruri deosebite, prin care vei putea să-ţi ajuţi foarte mult semenii de toate neamurile. Deocamdată nu este momentul potrivit pentru a vorbi cu ei despre adevăr… Nu peste mult timp însă, păsările se vor hotărâ să facă o singură şcoală în această pădure, dintr-o şcoală foarte veche şi una foarte nouă. Atunci vor fi mulţi cei care vor fi dispuşi să te asculte."

MOTANUL SĂLBATIC

Motanul sălbatic nu avea prieteni. În preajma lui suporta doar o familie de vulpi cumsecade cu care mai vâna uneori în timpul zilei, dar nici pe acelea un timp prea îndelungat. După ce reuşeau să prindă împreună vreun iepure sau o pasăre mai mare, motanul sălbatic îşi lua cel dintâi partea şi apoi se retrăgea într-un copac înalt, ca să nu mai fie nevoit să comunice cu nimeni. Dacă i se făcea

foame din nou în timpul nopţii, cobora din copac şi, în scurtă vreme, era din nou înapoi cu noua pradă... căci în timpul nopţii, motanul se dovedea totdeauna un vânător invincibil. Totuşi, lâncezeala, şi nicidecum vânătoarea, era îndeletnicirea favorită a motanului.

Dormea mult şi visa mult... În visele sale cele mai obişnuite, animalele pădurii se strângeau roată în jurul copacului în care şedea el şi îl recunoşteau într-o suflare, drept împăratul pădurii... iar cel mai inteligent, cel mai original, cel mai distins dintre animale primea atunci această firească recompensă a meritelor sale, cu o nobleţe plină de modestie... De-abia apoi motanul se cobora binevoitor din copac, deplin conştient că avea multe să-i înveţe pe aceşti supuşi de treabă ai săi. Îi privea cu atenţie pe fiecare în parte, simţindu-i pe toţi ca pe nişte copii neajutoraţi care aşteaptă mereu învăţătura şi pilda părintelui lor. În această stare minunată în care mintea sa clocotea de elanul a nenumărate idei măreţe izvorâte din profunda sa înţelepciune şi bunătate, motanul deschidea gura ca să îi împărtăşească pe toţi de magia de necuprins a fiinţei sale, însă exact atunci visul se sfârşea invariabil, lăsându-i cel mai amar gust cu putinţă...

*

Din păcate, realitatea era cu totul alta şi motanul sălbatic era, într-adevăr, destul de lucid ca s-o recunoască. Puţinele animalele care îl cunoşteau mai bine, îl considerau într-adevăr inteligent, imprevizibil, priceput ca nimeni altul în arta vânătorii... însă deopotrivă ciudat şi rece, prea mândru pentru ca o apropiere să fie posibilă. Deşi vânau împreună de multe zile, cei trei pui

de vulpe şi mama lor nu reuşiseră să se împrietenească cu el. Mama vulpe ştia că cei mici îl admirau în secret pentru cruzimea şi mândria lui - şi asta o îngrijora din ce în ce mai tare. Certurile dintre ei erau tot mai dese, pentru că fiecare vroia să fie asemenea felinei sălbatice – un conducător de necontestat. Când vulpea nu era prin preajmă, se luptau uneori între ei cu cruzime şi ea descoperise la ei, în ultima vreme, tot felul de mici cicatrice care marcau aceste dispute care nu mai semănau deloc a joacă de pui. De câteva ori se luaseră la harţă chiar în faţa mamei şi ea trebuise să sară între ei şi să-i amenințe cu toată furia ca să-i despartă. Totuşi, înainte de a-l cunoaşte pe motanul sălbatic, cei trei pui erau foarte ascultători şi prietenoşi. Cine sau ce altceva putuse să îi schimbe atât de mult într-un timp atât de scurt?... Mama vulpe îşi amintea uneori de prima lor vânătoare cu motanul sălbatic. Acesta îi provocase să atace un pui de cerb rătăcit şi după ce vulpile reuşiseră să-i ţină calea, sărise direct în capul puiului şi îi sfâşiase gâtul cu ghearele.

Puii, teribil de impresionaţi, nu îndrăzniseră să se apropie atunci când motanul începuse deja să mănânce. Aceasta le observase reţinerea şi le vorbise cu trufie: „Hei, sclavilor... de ce vă e teamă să vă apropiaţi?... M-aţi ajutat, deci ar fi nedemn din partea mea să nu vă recunosc meritul. Apropiaţi-vă, vreau să împart cu voi prada de astăzi..."

Apoi, mama vulpe se gândi la ariciul acela ciudat, pe care ea încercase să-l doboare timp de câteva zile prin toate mijloacele pline de şiretenie şi secret ale speciei sale. Îl stropise cu udul său pentru a-i desface încleştarea ţepoasă aşa cum făcuse şi cu alţii din neamul său, însă

acesta nici nu se clintise. Îl rostogolise încetul cu încetul până în pârâu, dar apa era scăzută în luna aceea călduroasă de vară şi ariciul, neacoperit cu totul de apă, nu ieşise nici de această dată din acoperirea sa imbatabilă. După vreo două ceasuri, vulpea renunţase la aşteptare şi, răspunzând chemărilor îngrijorate ale puilor săi, se întoarse la vizuină. În zilele următoare îl căutase cu multă răbdare pe ariciul cel enervant şi îl mai găsise încă în trei rânduri, dar toate încercările sale de a-l păcăli se dovediră la fel de zadarnice. Ultima dată, când tocmai se pregătea să se retragă, motanul sălbatic se apropiase cu paşi neauziţi şi se aşezase liniştit lângă ariciul ghemuit. Apoi, calm, începuse să-i vorbească. Mama vulpe nu ştia ce-i spusese pisica duşmanului, dar ar fi dat orice ca să poată afla, de vreme ce efectul acestor vorbe fu că ariciul îşi scoase pe neaşteptate nasul cel lung din blana lui îngrozitoare şi îl privi pe cel de lângă el cu atenţie, fără să mai ia câtuşi de puţin în seamă prezenţa apropiată a vulpii. În mod şi mai uimitor, discuţia dintre cei doi se prelungi peste măsură, iar vulpea umilită se hotărâ să plece în căutarea puilor. Era sigură că motanul se aliase cu ariciul numai pentru că acesta se dovedise mai rezistent şi mai inteligent decât ea.

După aceea, cei doi începuseră să se întâlnească tot mai des, până când nu mai era zi în care să nu-şi facă de lucru împreună. O vreme, vulpea îl tot pândise pe arici, căci nu-şi putea lua gândul de la ruşinoasa ei înfrângere. Nespus de mult ar fi vrut să-l prindă o dată descoperit şi să termine cu el... Ce răzbunare ar fi fost atunci împotriva pisicii celei mândre care nu înceta să o umilească şi care transformase puii ei cei buni şi ascultători în nişte mici monştrii după asemănarea sa!... Totuşi nu îndrăznise să

rişte pentru că îşi dădea seama că dacă ariciul ar fi rămas în viaţă după atacul acesta, prietenul său ar fi putut prinde de veste şi atunci puii ei ar fi fost în pericol. Avusese destul timp să observe că motanul sălbatic nu cunoştea îndurarea; mânia sa atunci când era rănit nu putea fi potolită până când vrăjmaşul sau măcar unul din puii acestuia nu-şi pierdea viaţa.

Ar fi fost atât de bine, dacă ar fi reuşit cumva să-l îndepărteze de familia sa!... E drept că vânătoarea n-ar mai fi fost atât de uşoară şi nici micuţii n-ar fi trecut prea uşor peste despărţire, dar era sigură că eliberarea lor de influenţa cea rea era cu mult mai importantă decât aceste mici neajunsuri.

*

Motanul sălbatic era fascinat de înţelepciunea ariciului cel ciudat. El, care se mişca atât de lent de parcă ar fi fost tot timpul bolnav, el care fără platoşa lui de ţepi ar fi fost victima sa sigură, era de fapt un animal capabil să prindă şoareci, ca şi el, să guste din ouăle păsărilor, ca şi el, şi, lucru aproape de neînchipuit, să ucidă şerpi veninoşi de care fugeau toate celelalte vietăţi ale pădurii, începând cu puiul plăpând de vrabie şi terminând cu ursul cel uriaş...

Poveştile ariciului nu erau însă despre faptele sale eroice şi nici măcar despre faptele mai neobişnuite ale altor animale cunoscute. Ariciul vorbea despre obiceiurile şi firea creaturilor din pădure, despre felul în care se legau unele de altele vieţile acestora, despre legătura fiecărui soi de fiinţă cu ierburile, cu animalele prietene

sau cele duşmane şi chiar mai mult, despre legătura dintre albine şi flori, dintre copaci şi vreme, dintre cursurile de apă şi vizuinele animalelor... Ariciul părea să ştie lucruri importante despre oricare din vietăţile şi plantele din pădure. Atunci când el vorbea despre pădure, motanul păşea parcă într-o lume nouă şi tainică, în care culorile şi mişcările peisajului erau date de sensuri adânci, de atracţii şi respingeri ale celor din care erau construite fiinţele... şi această lume diferită, dar prin toate legată de ceea ce ştia chiar el din realităţile experienţelor sale, îi fermeca mintea şi îi bucura inima.

Din păcate, exista însă şi un neajuns major în această relaţie a motanului sălbatic cu ariciul. Minunata lume de idei şi înţelesuri în care trăia ariciul, nu putea fi accesibilă motanului decât atunci când acesta îi povestea. Atunci când el rămânea singur, oricât se străduia să-şi amintească lucrurile povestite de prietenul său ori simţirile pe care sufletul lui le avusese atunci când ascultase acele lucruri... nu putea decât să-şi amintească de faptul că se fusese nemaipomenit de fericit auzind povestirile acelea. Toate ideile şi imaginile erau însă pierdute şi, prin urmare, el nu mai putea atinge nici pe departe acea minunată stare a sufletului în care şi-ar fi dorit să trăiască la nesfârşit... Nemulţumirea lui dura, bineînţeles, până la viitoarea întâlnire cu ariciul, pe care în scurt timp ajunsese să îl caute şi de trei-patru ori pe zi.

Noroc că ariciul era un individ foarte binevoitor din fire... În plus, neavând experienţa unei prietenii puternice şi trăind obişnuit cu indiferenţa animalelor pădurii, preţuise mult la început relaţia deosebită pe care o avea cu motanul sălbatic. Încetul cu încetul însă, insistenţele motanului de a se întâlni în fiecare zi şi, mai

ales, uimirile sale, mereu aceleaşi, ajunseseră să îl cam irite. Ştia că motanul era un animal inteligent, care greu ar fi putut fi păcălit sau ignorat de vreun alt animal... dar nu putea să-şi explice cum de avea o memorie atât de slabă pentru ideile sale... Era bucuros că avea un ascultător atât de bun, însă dependenţa motanului de el nu i se părea deloc sănătoasă. Poate că făcuse un lucru rău apropiindu-se prea mult de un animal atât de diferit. Vedea acum că motanul încerca din răsputeri să părăsească lumea în care trăise şi pentru care era destinat, pentru a se bucura de o alta, străină, în care nu putea rezista nici o clipă fără suportul şi bunăvoinţa unei alte fiinţe.

De aceea, ariciul începu să se gândească la o soluţie prin care motanul să se întoarcă în lumea lui ori măcar să simtă mai rar nevoia povestirilor sale. Îşi aminti că în partea de răsărit a pădurii trăia o altă pisică, ceva mai mică, care se afla de mult timp sub protecţia unui lup singuratic. Motanul sălbatic chiar o întâlnise la un moment dat, însă asocierea ei cu lupul îl determinase să o ocolească.

*

Mama vulpe nici n-ar fi putut spera că problema familiei sale s-ar fi putut rezolva atât de repede... şi încă fără cea mai mică implicare din partea sa!... De ceva vreme, motanul sălbatic se împrietenise cu o pisică cenuşie şi ajunsese să îşi petreacă cea mai mare parte a timpului cu aceasta. Din când în când, cei doi se întâlneau şi cu ariciul acela misterios, faţă de care vulpea nu mai avea acum nici un resentiment, căci tocmai el fusese cel

care îl adusese pe motanul sălbatic în calea pisicii şi, discutând răbdător cu amândoi, îi făcuse, încetul cu încetul, să se apropie. Ştia toate acestea pentru că îl urmărise mereu, cu mare atenţie, pe motanul sălbatic, din dorinţa de a-l îndepărta cât mai grabnic de puii săi.

Acum animalul cel mândru nu se mai alătura aproape deloc familiei, dar pisica cea nouă, care părea cu adevărat cumsecade, vâna uneori cu puii de vulpe şi apoi, le lăsa lor întreaga pradă. Aceste gesturi, împreună cu modestia şi naturaleţea caracterului său îi câştigaseră nu doar respectul, ci şi afecţiunea tuturor celor patru vulpi.

*

Motanul sălbatic se bucura acum de o viaţă mult mai plăcută şi mai interesantă decât pe vremea când singurele fiinţe din preajma lui erau vulpile. Tovarăşa sa era plină de vioiciune şi de tandreţe. Nu doar când vânau împreună, ci şi când vâna singură, pisica cenuşie avea grijă ca prietenul ei să se bucure de partea cea mai bună a prăzii. Se obişnuiseră să doarmă împreună într-o vizuină veche de sub pământ a vulpilor pe care acestea o oferiseră în dar pisicii cenuşii. În scurt timp, motanul sălbatic descoperi cu uimire şi bucurie că prietena sa avea o plăcere deosebită să-l spele şi să-l alinte ca pe un pui, de fiecare dată când se retrăgeau în vizuina lor. Culcarea, şi nu mai puţin, trezirea, deveniră imediat pentru el cele mai plăcute momente ale zilei. De fapt, nici măcar ca pui motanul sălbatic nu cunoscuse prea multă mângâiere... Mama sa fusese o fiinţă activă şi aspră, pentru care singurul gest de afecţiune care avea sens în relaţia lor, era

acela de a-i aduce o dată sau de două ori pe zi câteva bucăţi din prada vânată.

Dar motanul sălbatic nu vroia să se mai gândească deloc la trecut. În această perioadă fericită a vieţii sale păreau să i se fi deschis porţile unor noi visuri, cu mult mai minunate decât tot ce putuse el până atunci să atingă în imaginaţie. Căci până atunci nu ştiuse ce înseamnă nici prietenia, nici cunoaşterea. Pesemne că fusese tare naiv imaginându-şi că puterile şi cunoştinţele sale mai vechi ar fi putut fi de ajuns pentru a fi conducătorul animalelor din pădure. Dar acum… când se vedea demn de iubirea celui mai bun animal şi a celui mai înţelept, pe deasupra... de-abia acum era pregătit. Simţea clar că în el era mai mult decât oricând înainte.

*

Când puiul cel mai mic al vulpii se pierdu în pădure, pisica cenuşie se îngriji de ceilalţi doi fraţi, în vreme ce mama lor îl căută fără încetare pe bietul micuţ, timp de trei zile. Ariciul vorbi cu toate cunoştinţele lui, rugându-le să îi dea de veste dacă îl întâlnesc sau dacă află ceva despre el. Numai Motanul sălbatic nu socoti că ar putea să fie de ajutor familiei de vulpi. Prietenii lui deja făcuseră tot ce se putea face, ba chiar reuşiseră să exagereze cu dovezile lor de devotament. Era tare nemulţumit că ajunsese să primească atât de puţină atenţie. Pisica cenuşie nu mai vâna şi nici nu mai dormea cu el, ci cu puii de vulpe. Chiar şi în puţinele momente pe care le petreceau împreună, parcă era alt animal. Nu vorbea decât despre vulpi, despre zvonurile cu care venea mereu ariciul, despre planuri de căutare, ba chiar încerca

să-i găsească şi lui tot felul de treburi de făcut în această aventură care nu-l interesa câtuşi de puţin. Cât despre arici... dezamăgirea îi era încă şi mai mare. Se vedeau de câteva ori pe zi şi totuşi nu reuşea deloc să mai discute cu el. La orice întrebare a motanului, ariciul mormăia monosilabic, apoi îi întorcea spatele nepoliticos, parcă mereu grăbit să scape de prezenţa lui supărătoare. Iată deci că nu se putea plânge nici unuia dintre prietenii săi, pentru că pe nimeni nu mai părea să-l intereseze persoana lui. Poate ar fi fost mai bine să nu se apropie deloc de ariciul cel ciudat... Înainte de a-l cunoaşte pe vicleanul acesta, singurătatea nu i se păruse niciodată dureroasă.

*

În dimineaţa întoarcerii mamei vulpi şi a puiului rătăcit, pisica cenuşie tocmai încerca încă o dată să îl convingă pe prietenul ei să pornească şi el în căutarea micuţului. Când observă apariţia celor doi, pisica cenuşie înlemni pentru o clipă, apoi sări imediat înaintea lor şi începu să-i mângâie şi să-i alinte cu mare bucurie. Puiul de vulpe era foarte speriat şi se feri un pic la început, dar apoi, recunoscând-o pe buna lor prietenă se dezlipi de maică-sa şi îşi propti capul în pieptul ei ca un căţeluş. Mama vulpe îi chemă degrabă şi pe ceilalţi, iar micuţii, care încă dormeau, deschiseră brusc ochii şi se repeziră cu scâncete jalnice către ea. Ariciul dormita într-un tufiş din apropierea vizuinii pisicilor şi se trezi, la rândul lui, nedumerit din cauza zgomotelor. Se întinse uşurel pe loc şi apoi scoase botul prudent printre frunze, dar se trezi

nas în nas cu puiul rătăcit care îl auzise şi-i sărise în întâmpinare.

În toată această fericită agitaţie, nici unul dintre protagonişti nu băgase de seamă absenţa motanului sălbatic. El însă îi privea pe toţi din copac şi nu bucuria, ci furia îi cuprindea tot mai tare inima... Aşadar nici unuia nu-i păsa şi de el!... Nici unul măcar nu-i simţea lipsa! Nu i-ar fi trebuit decât o privire şi ar fi coborât imediat ca să îi salute pe noii veniţi... Dar nu! Era clar acum că nu se gândea nimeni la el. Motanul sălbatic sări pe creanga unui copac învecinat, apoi coborâ într-un tufiş din preajma acestuia, îndepărtându-se pe nesimţite de locul acela care îi devenise insuportabil.

După ce mama vulpe povesti pe îndelete toate aventurile recuperării şi după ce puiul cel mic născoci o poveste plină de primejdii şi de lupte eroice pe care doar fraţii lui o crezură, pisica cenuşie se făcu nevăzută. Mama vulpe zâmbi doar pentru ea, căci ştia că buna ei prietenă fugise ca să vâneze pentru toată lumea.

*

Pe la amiază, nu doar pisica cenuşie se întoarse cu prada, ci şi tovarăşul ei sălbatic. Acesta prinsese trei peşti mărişori, pe care îi adusese pe rând şi cu destulă greutate de la pârâu. Îi salutase pe toţi odată, inclusiv pe noii veniţi, cu politeţe, dar şi cu o vizibilă răceală, lucru care nu o surprinse câtuşi de puţin pe mama vulpe, dar care îl uimi puţin pe prietenul arici. El simţea că se întâmpla ceva cu prietenul său, deşi nu găsea nici un motiv pentru această schimbare.

Puţin mai înainte apăruse şi pisica cenuşie şi după ce mâncară cu toţii, Motanul sălbatic îi anunţă că e obosit şi are chef să lenevească în copac pentru o vreme... Pisica cenuşie nu spuse nimic, dar după încă vreo jumătate de oră de discuţii cu vulpile şi cu ariciul, se retrase şi ea în copac, lângă prietenul ei, care se prefăcea că doarme. Când pisica se lipi de el, motanul sălbatic se foi nervos şi îi spuse printre dinţi: „Credeam că o să dormi în continuare cu noua ta familie... doar nu ai nici o obligaţie faţă de o cunoştinţă oarecare, nu-i aşa?...”

Pisica cenuşie oftă şi îl întrebă cu răbdare, ca pe un pui: „De ce te-ai supărat acum pe mine?... Nu s-a petrecut azi lucrul la care atât de mult am sperat cu toţii?... Nu te-ai bucurat şi tu că mama vulpe a reuşit să-l găsească, teafăr şi nevătămat, pe micuţ?...”

Motanul sălbatic privi pe lângă ea şi îi răspunse foarte serios. „Ca să-ţi spun drept... mie îmi era indiferent, dacă îl găsea ori ba. Puiul ăla nu era prietenul meu, ca de altfel nici unul din familia lui. Şi-apoi, s-au văzut destui pui mai tineri decât el care să supravieţuiască în pădure. Chiar eu am fost unul dintre aceştia... Totuşi, m-aş fi putut bucura de întâmplare pentru că ea te-a făcut atât de fericită... dar când am văzut că preţul acestei fericirii egoiste a fost că eu n-am mai existat pentru tine...”

Pisicii cenuşii nu îi venea să creadă că aceste cuvinte erau spuse de prietenul său. Pentru câteva momente avu o senzaţie de întuneric şi nu putu gândi, de parcă ar fi primit o lovitură puternică, drept în moalele capului... Apoi trase aer în piept şi izbucni cu o forţă care o uimi şi pe ea: „Egoistă!... Sunt egoistă pentru că aşa

spune unul care trăieşte ca şi când n-ar există nimic mai important în pădurea asta decât incredibila sa persoană!!... Suntem pisici amândouă, e adevărat... dar nu te pot înţelege!... Îţi spun că mă simt mult mai apropiată de oricare dintre aceste vulpi, decât de tine!...” Pisica tăcu pentru cateva clipe. Părea să aştepte răspunsul motanului, dar acesta privea în continuare cu răceală, pe lângă ea, fără să dea câtuşi de puţin impresia că are ceva de spus. Pisica trase adânc aer in piept şi continuă. „Şi pentru că nu pot sta alături de o fiinţă pe care n-o înţeleg şi care nu mă înţelege... o să mă întorc chiar mâine la bunul meu tată lup! El e singurul animal căruia îi pasă cu adevărat de mine... Ştiu prea bine că suferă mult... Atunci când eu am renunţat la el, a renunţat şi el la fericirea lui, de dragul fericirii mele. Dar oricum, tu n-ai putea înţelege aşa ceva niciodată...”

Pisica cenuşie se întoarse pe loc, coborâ de pe creangă şi se ascunse în vizuinea cea veche a vulpilor. Motanul sălbatic vru să vină mai întâi după ea, apoi se răzgândi, căci nu se simţea prin nimic vinovat şi nici nu vroia să facă un gest care ar fi putut fi interpretat drept o recunoaştere a greşelilor sale închipuite...

Scurt timp după aceea adormi şi, pentru că era tare ostenit, dormi până a doua zi dimineaţă. Când se trezi, gândul îi fugi imediat la prietena lui şi în câteva clipe fu în pragul vechii vizuini. Păşi înăuntru cu mare grijă, ţinându-si respiraţia. Vizuina era însă goală.

Nu apucă să iasă afară că ariciul i se postă înainte. „Nu are nici un rost să o cauţi aici”, mormăi el iritat. „În timp ce tu dormeai şi-a luat rămas bun de la vulpi şi de la mine. A zis că pleacă la tatăl lup, pentru că nu l-a mai

văzut de multă vreme, dar că o să se întoarcă de oricâte ori îi vom da de ştire că avem nevoie de ea."

„Şi eu?..." ţipă uluit motanul sălbatic, fără să mai ia câtuşi de puţin în seamă supărarea ariciului. „Nu a lăsat vreun mesaj, cât de mic, şi pentru mine?..."

„Nimic", spuse hotărât ariciul.

Motanul sălbatic îi evită privirea. Tremura din toate încheieturile şi îi venea să pună o mie de întrebări bunului său prieten... Numai el mai putea să-l ajute să afle, să ştie... să înţeleagă.... Nicicând nu îşi dorise atât de tare să înţeleagă un lucru ca în acele momente... Deodată însă, înţepeni ca lovit de un trăznet. Ştia acum că n-o să-l mai întrebe nimic, oricât de arzătoare îi era dorinţa... Ariciul era un animal tare inteligent, iar motanul era sigur că puţin mai lipsea până când el avea să-l descopere în toată splendoarea slăbiciunii sale... Căci secretul cel mai bine păzit al motanului era o teamă atât de cumplită, atât de nebunească, încât acesta nu vroia să o recunoască nici măcar faţă de sine însuşi.

Într-adevăr… motanul sălbatic, cel mai crud şi mai mândru animal din întreaga pădure, era în realitate, cel mai fricos dintre toate. Fiecare vietate se temea de ceva anume... de un lucru care putea fi numit, privit, evitat sau chiar combătut într-un fel sau altul. Motanul însă, se temea de ceva nevăzut şi neauzit, dar imens şi omniprezent... iar cele mai curajoase acţiuni ale sale şi chiar visurile sale de glorie, nu erau, de fapt, decât încercările cele mai disperate de a scăpa de această teamă îngrozitoare. El nu fugea de nimeni anume, dar fugea neîncetat de această frică.

Cât timp prea buna pisică cenuşie îi fusese alături, motanul sălbatic uitase cu totul de ea. Acum, nebunia îngheţată se întorsese cu brutalitate în inima sa, parcă mai puternică decât niciodată.

Motanul ridică ochii către arici şi acesta desluşi în ei o strălucire rece, stranie, pe care nu o cunoştea.

„N-are decât să stea cu lupul ăla bătrân şi prost, dacă de asta are nevoie!" spuse el cu dispreţ. „Oricum, începuse să mă plictisească..."

*

O jumătate de an mai târziu, la începutul primăverii, cei trei pui se despărţiră de mama lor şi se risipiră care încotro prin pădure. Miresmele proaspete aduse de vânt şi cântecul plin de vioiciune al păsărelelor treziseră în ei un neastâmpăr ciudat pe care nu puteau încă să-l înţeleagă. Mama vulpe îşi dădea însă foarte bine seama că acesta era marele semn de prag al maturităţii şi că nu avea să-şi mai vadă copiii decât după ce ei îşi vor fi găsit perechile alături de care să poată întemeia propriile lor familii. Iar dacă locul întâlnirilor ar fi fost prea îndepărtat sau dacă Marele Spirit ar fi avut alte planuri cu dragii ei... poate niciodată.

Dar în acele zile însorite, nici chiar înţeleptul arici nu-şi mai găsea locul... şi numai faptul că nu-i venea deloc să-şi părăsească prietenii îl mai ţinea legat de acea parte a pădurii în care nu descoperise până atunci nici măcar o urmă a trecerii unui alt seamăn de-al lui. Dacă se gândea mai bine, numai motanul sălbatic îl împiedica să plece... pentru că mama vulpe l-ar fi aprobat fără să ceară nici o

explicaţie şi s-ar fi bucurat pentru el, ca şi pentru ea însăşi. Motanul era însă asemenea unui pui răsfăţat... dependent, egoist, incapabil să accepte înfrângerea.

Totuşi, în după amiaza aceea în care îl surprinse pe motanul sălbatic atacând un pui de arici singuratic, care dormea imprudent într-un cuib de frunze uscate, ariciul cel înţelept nu putu să mai aibă nici o înţelegere pentru prietenul său. Îl strigase de mai multe ori cu toată puterea glasului său firav, dar motanul părea să fie orb şi surd la orice era străin de obiectul preocupării sale. Ariciul ştia însă foarte bine că fusese auzit şi că tot ce se întâmpla înaintea lui era rodul unei alegeri deliberate. Deja micuţul nu mai avea nici o şansă de scăpare pentru că dibacele vânător reuşise să-l prindă cu ghearele de grumaz, iar apoi îl ridicase în aer, inert, paralizat de frică. Ariciul realiză gravitatea momentului şi se repezi disperat asupra motanului, muşcându-l uşor de una din labele din spate. În aceaşi clipă motanul scăpă prada şi se întoarse fulgerător asupra atacatorului, lovindu-l cu ghearele sale puternice peste bot. Reflex, ariciul se strânse ca o minge şi abia atunci motanul se linişti brusc. Speriat de fapta sa, se dădu câţiva paşi înapoi.

Auzind că se îndepărtează, ariciul îşi scoase încet botul însângerat din blană şi întrebă cu un glas îngheţat: „Chiar n-a contat pentru tine că era unul din neamul meu, nu-i aşa?...” Motanul tăcu descumpănit, coborând privirea. „Chiar nu ţi-a păsat deloc?...” strigă, de data aceasta pe un ton plin de dojană, ariciul. Nu se aştepta la nici un răspuns şi ştia deja că, deşi era cel mai rău lucru pe care i-l făcuse vreodată prietenul său, avea să-l ierte la fel de uşor ca întotdeauna.

„Şi... de ce mi-ar fi păsat, mă rog?!” se-aprinse însă deodată motanul. „Tu chiar crezi că îmi pasă de vreunul din neamurile de sclavi din pădurea asta blestemată?... Nu ţi-e destul că te găsesc îndeajuns de deosebit, încât să te accept în preajma mea ca prieten?!...”

„Ba da…”răspunse cu o voce stinsă ariciul. „Mi-e foarte de ajuns, prietene...”

În inima sa nu mai era loc nici de revoltă, nici de mânie, căci durerea era acum cu mult mai mare decât aceea care îl săgetase atunci când simţise pe pielea lui ghearele necruţătoare ale motanului.

Privi în pământ câteva clipe, apoi se ridică greoi şi porni cu paşi măsuraţi către pârâu. Motanul iritat plecă şi el către vizuina vulpii şi se căţără în locul lui preferat din stejarul cel scorburos.

*

Două zile mai târziu era tot acolo. Nu coborâse nici măcar o dată, cu toate că vulpea îl chemase de nenumărate ori... cu rugăminţi, cu ameninţări, cu toate vicleşugurile pe care le putuse născoci mintea sa plină de isteţime... În dimineaţa celei de-a treia zi, vulpea se trezi şi privi imediat către ramura pe care, după cum se aştepta, se afla, treaz şi neclintit, motanul. Îl chemă de câteva ori prieteneşte, apoi, mânioasă, strigă către el. „Am înţeles că puţin îţi pasă de mine, ciudatule!... Acum că l-ai făcut să plece şi pe prietenul arici, te-ai hotărât că e cel mai bine să fii singur... Ei bine, n-ai decât!... De data asta, nici eu n-o să mă mai întorc aicea!”

Motanul sălbatic vru să spună ceva, dar ca în multe alte ocazii, nu putu găsi nici măcar cel mai simplu cuvânt care să se potrivească în situaţia dată. Slăbit şi neputincios, începu să tremure atât de violent, încât brusc se dezechilibră şi căzu la baza copacului. Mama vulpe îi observă prăbuşirea şi se repezi la el, îngrijorată de teama unui accident.

Motanul era deja în picioare, însă rămase după cum căzuse, cu spatele la vulpe. Aceasta îl privi o vreme cu uimire, dar cum el nu spunea şi nu făcea nimic în continuare, se întoarse şi porni hotărâtă la drum. Când ajunse pe o colină aflată la vreo treizeci de paşi distanţă, un geamăt înfundat o făcu să se oprească şi să privească încă o dată în urmă. Motanul era tot acolo, doar că acum se răsucise pe loc şi înălţase ochii spre ea.

Fără să judece deloc, vulpea se trezi chemându-l pe animalul acela mândru şi rece cu scâncetele scurte, tânguitoare, pe care le avea numai pentru puii săi. După ce ea tăcu, el o luă imediat din loc, dar paşii îi erau nesiguri şi mersul nefiresc, căci îşi ţinea capul îndreptat numai către pământ. Totuşi, de data aceasta, nu se opri decât în faţa prietenei sale. Când ridică apoi privirea către ea, bunul animal observă imediat lacrimile din ochii aceia verzi, de neînţeles.

Un fior ciudat îi trecu prin inimă, se învolbură acolo câteva momente, apoi urcă în gând şi astfel, vulpea înţelese pentru întâia oară că sufletele tuturor animalelor din pădure au în ele o parte tainică prin care împărtăşesc asemănări cu mult mai profunde decât toate diferenţele dintre ei... numai că, din păcate, nu este dat nici unuia să

observe acest adevăr minunat, în afara celor mai neobişnuite împrejurări ale destinului.

CÂINELE

Câinele fusese legat de un copac la marginea pădurii şi lăsat să moară. Înainte de asta, de patru ori încercase stăpânul să-l abandoneze pe maidanele oraşului dar, de fiecare dată, el reuşise în mai puţin de o zi să se întoarcă acasă. Nu ştia de ce stăpânul îl tot supunea acestor încercări primejdioase, dar bănuia că ele nu erau altceva decat probe de curaj şi perseverenţă pe care el trebuia neapărat să le depăşească pentru a-i demonstra că mai este încă un câine adevărat…

Accidentul recent îl zdruncinase destul de rău. Îşi pierduse toţi dinţii de pe o jumătate de falcă, nu mai auzea cu o ureche şi, o dată la câteva zile, era cuprins de tremurături atât de puternice încât până şi copilul, care era prietenul lui cel mai bun, fugea de lângă el, ţipând şi plângând de parcă ar fi avut înaintea lui o fiară.

Şi totuşi, era încă un câine adevărat... Îşi amintea totul... făcea tot ce făcuse şi înainte şi, mai ales, îi iubea pe toţi la fel de mult ca înainte. Vedea foarte clar că, de fapt, nu el, ci doar ei se schimbaseră.

Stăpânul nu îl mai mângâia pe ceafă când se întorcea acasă. Copilul începuse parcă să se teamă de el, iar jocurile lor erau acuma monotone şi lipsite de veselie... Numai stăpâna mai avea pentru el o vorbă bună şi un gest de alint, dar şi ea îl privea acum mult mai rar. Când, în sfârşit, îi surprindea privirea, observa uimit că ochii ei erau plini de lacrimi. Fără urmă de îndoială, fiecare din oamenii lui îi părea câinelui cu mult mai afectat de accidentul acela stupid al său, decât el însuşi... iar această suferinţă a lor, îi sporise nevoia de a le fi aproape şi de a le arăta cât de tare îi iubeşte... Dacă ei vroiau să-l verifice cu acele probe ciudate, el era gata să lupte, să se zbată, să se chinuie, să treacă peste orice privaţiuni şi obstacole... numai să-i vadă, ca mai înainte, veseli şi mulţumiţi de el. De aceea nici nu se împotrivea când stăpânul îl urca în maşină şi pleca, din ce în ce mai departe, cu el.

După prima întoarcere acasă, ştia deja clar ce urma să se întâmple la fiecare nouă plimbare cu stăpânul şi de aceea, se îndepărta deliberat de lângă maşină. Apoi, când stăpânul trântea portiera şi pornea motorul, sprinta

din toate puterile şi, cale de vreo sută de paşi, se ţinea îndârjit după maşină. Pe de-o parte, nu vroia să facă asta, căci jocul părea să aibă alte reguli, pe care el era hotărât să le descopere şi să le urmeze... Totuşi, nu se putea abţine. Poate că spera nebuneşte ca măcar o dată să poată urmări maşina până acasă… Sau poate că spera că stăpânul s-ar fi putut opri, înduioşat, hotărât în sfârşit să pună capăt încercărilor. Nu era nici el sigur de gândurile sau sentimentele care îl animau în acele curse teribile... Un singur gând îi era, în toate aceste momente, clar şi sigur: că prin aceste strădanii ale lui, mai devreme sau mai târziu, era cu neputinţă să nu îi convingă pe cei de acasă că era, ca şi înainte, un câine adevărat.

*

În ziua în care stăpânul l-a legat de copac, s-a forţat din răsputeri să se elibereze. Ore în şir a încercat să roadă lanţul cu care era prins, în ciuda durerilor atroce care îi sfâşiau nu doar sărmana lui gură mutilată, ci parcă fiecare celulă a capului. Nu gândea la nimic, nu auzea şi nu vedea nimic în jurul lui. Numai voinţa disperată îl mişca dinăuntru. Noaptea târziu, când epuizarea fizică o făcu să slăbească, îşi pierdu cunoştinţa...

Când se trezi era, din nou, seară. Avea febră şi era ameţit de durere. Totuşi, setea era mai puternică decât durerea... Începu să scâncească timid, îngrijorat, dar nu părea să fie nimeni în apropiere. Deodată, teroarea îi înăbuşi sufletul şi, cu o forţă de neimaginat, câinele slobozi din adâncurile fiinţei sale, cel mai grozav urlet de care gâtlejul său fusese vreodată capabil. Pentru câteva clipe, pădurea întreagă amuţi, pătrunsă de spaima şi

durerea bietului animal... Timp de un sfert de ceas urlă aproape încontinuu, apoi, la fel de neaşteptat cum începuse, sfârşi. Lângă el apăruse o lupoaică tânără, îndrăzneaţă, care îl mirosea cu interes.

*

Stăpânul fusese, încă o dată, cu mult mai inteligent decât câinele. Stăpânul îl înlănţuise, e adevărat, dar îi lăsase la gât zgarda cea veche, din piele, fără ţinte, ştiind că atunci când el se va dovedi prietenos cu animalele pădurii, unul din ele se va alia cu el şi îi va roade legătura, eliberându-l. Doar că el a fost prost şi s-a istovit nebuneşte rozând lanţul, în loc să ceară, de la bun început, ajutorul semenilor lui sălbatici...

Aşa începu să-i explice câinele tinerei lupoaice, după ce bău cu nesaţ din balta rece care oglindea cerul înstelat şi prietenos al nopţii. Ea însă, nu era deloc atinsă de admiraţia câinelui pentru aşa-zisul "stăpân"... "Oamenii nu sunt stăpâni," îi spuse ea hotărâtă, „ci duşmani!... Sunt cei mai mari duşmani ai tuturor animalelor. Orice gest al lor ascunde înşelăciune şi dorinţă de ucidere. Cu siguranţă că ei îşi condamnă până şi câinii după ce aceştia nu mai folosesc lăcomiei sau intereselor groaznice şi de neînchipuit care îi animă..."

Câinele era revoltat la culme!

Crezuse până atunci că el era prost, însă vedea aici, în această lume a sălbăticiunilor, o prostie cu mult mai adâncă şi îngrijorătoare, căci ea izvora din cea mai amarnică necunoaştere cu putinţă... Simţi mai mult decât gândi că nu existau destule idei în mica sa minte (cu mult

mai mică decât a stăpânului) care să îi convingă pe fraţii lui din pădure de măreţia fiinţei umane... de bucuriile fără seamăn şi fără număr pe care le poate dărui unui suflet de animal, legătura sa cu omul. Şi cu toate că vroia cu toată puterea inimii lui să se întoarcă acasă, câinele se hotărî să mai zăbovească încă vreo câteva zile în pădure pentru a încerca să îşi ajute fraţii sălbatici să înţeleagă că trebuie să urmeze exemplul câinilor şi să se alieze cu oamenii.

Într-adevăr... să se întoarcă acasă cu această victorie neaşteptată însemna să-l facă, în sfârşit, pe stăpân mândru de el! Ce rost ar mai fi avut alte încercări din partea stăpânului, de vreme ce ar fi făcut dovada celei mai mari credinţe şi iubiri prin aducerea tuturor animalelor în raza binefăcătoarei sale influenţe?

*

După trei zile, câinele se trezi singur. Lupoaica îl părăsise în timpul nopţii. Plecase să-şi caute haita, pentru că în animalul acesta străin nu putuse găsi nici cea mai mică înţelegere. Era mai bun decât oricare din tovarăşii ei, şi totuşi, cu mult mai prost. Nu spunea decât aceleaşi şi aceleaşi lucruri lipsite de orice semnificaţie. Pe deasupra, o mai vroia şi pe ea înlănţuită pe viaţă, o jucărie în mâinile nemiloase ale oamenilor... Lupoaicei însă îi era foarte clar - decât o astfel de soartă, ar fi acceptat mai degrabă moartea.

*

Câinele o căută mult. Suferi. Nici lui nu-i fusese uşor cu ea, dar nu se aşteptase la o asemenea înfrângere... Cum oare ar fi putut să convingă vreo altă sălbăticiune, când cea mai apropiată de el la trup şi la fire îi întorsese atât de repede spatele? Greşise pesemne undeva şi acum pribegea singuratic apăsat de umbra vinovăţiei sale... Se gândi cu un dor arzător la stăpân, la stăpână şi la copil şi îi imploră să îi dea un gând înţelept care să îndrume mica şi neputincioasa lui minte... Cum făcea oare stăpâna când copilul greşea, când copilul repeta de zeci şi zeci de ori aceaşi greşeală?

Da... stăpâna nu obosea să-i explice cu blândeţe copilului, să-i arate încă o dată şi încă o dată calea cea bună. Cu siguranţă atunci că nici el nu trebuia să procedeze altfel. El trebuia să le explice şi iar să le explice adevărul animalelor pădurii, întocmai ca unor copii ai săi... până când aveau, în sfârşit, să înţeleagă. Mai devreme de asta, nu era cazul să se întoarcă acasă.

*

Ziua următoare, câinele se întâlni cu un bursuc la fel de însingurat ca şi el. Spre deosebire însă de câine, bursucul se simţea foarte bine aşa singur. Nu se ocupa decât de căutarea mâncării, avea o perseverenţă şi o energie pe care le admirau multe animale, dar nimic altceva nu-l mai interesa. Muncea, mânca şi dormea. „Pentru ce oare e făcută viaţa?" zicea bursucul... „Toată lumea ştie că nu exista nici o altă raţiune, dar unii vor să se dea mai interesanţi şi mai deosebiţi decât alţii, de

aceea susţin că au mai descoperit şi alte scopuri. Or de aici vine, de fapt, tot răul de pe lume... animalele nu se mai ţin de treburile lor fireşti şi o iau razna. Iar tu...", spuse el câinelui, „eşti, din păcate, doar unul din nenumăraţii nebuni leneşi care încearcă să mă molipsească şi pe mine…. Dar nici unul înaintea ta şi nici tu, bineînţeles, n-aveţi nici cea mai mică şansă cu un animal serios şi întreg la minte. Înţelegi?… Nici cea mai mică şansă!"

Câinele se hotărâ să îşi înceapă discursul cu o justificare, însă bursucul nu mai ascultă nimic şi se îndepărtă zburlit, mârâind ameninţător.

*

Următorul animal pe care-l întâlni câinele, fu un cerb. Confundându-l mai întâi cu un lup, acesta se încordă pregătindu-se să o rupă la fugă, însă câinele îl strigă cu blândeţe, ca pe un prieten. Cerbul îl privi cu interes, căci era un animal matur şi înţelept, care putea să simtă sufletul animalului dintr-o singură privire şi care se obişnuise de mult să-şi asculte semenii şi să îi ajute atunci când se aflau în suferinţă. Câinele începu imediat să-i povestească viaţa lui minunată de dinainte de accident, în familia stăpânilor şi, spre marea sa uimire, cerbul nici nu plecă, nici nu-l întrerupse, ci îl ascultă cu o nemaipomenită atenţie şi răbdare. Când câinele termină de vorbit, cerbul părea scufundat într-o stare de visare atât de profundă, încât, mult timp după aceea, câinelui îi veni greu să o întrerupă. Apoi îndrăzni, în sfârşit, să-i ceară părerea.

Cerbul îşi drese glasul cu emoţie şi începu, la rândul său, să-şi depene amintirile cele mai îndepărtate. Fusese crescut de oameni când era foarte mic, pentru că mama lui dispăruse din pădure într-o dimineaţă. Nu reuşise să afle ce s-a întâmplat cu ea şi, trei zile mai târziu, când oamenii îl prinseseră, era aproape mort de foame. Mărturisea deschis că a fost fericit în curtea oamenilor... Niciodată în vremea aceea nu i-a mai fost foame. Îi plăceau mângâierile lor, vorbele lor de alint. Se împrietenise chiar şi cu un pui de câine care apăruse în curte câteva zile în urma lui. Când a mai crescut însă, dorul de pădure îl făcea să nu se mai dezlipească de garduri. Oamenii au văzut asta şi, cu multe regrete, l-au eliberat…

Lui niciodată nu i-a părut rău că a ales libertatea. Totuşi, au existat o grămadă de zile mai apoi, în care şi-a dorit să se mai întoarcă măcar o dată, în casa de la marginea pădurii. N-a mai avut însă curajul... Tuturor creaturilor din pădure le era teamă de oameni, toate vorbeau despre grozăviile pe care le făceau oamenii animalelor şi, încetul cu încetul, cerbul s-a lăsat convins că nu era risc mai mare pentru sine şi pentru semenii săi, decât să se nimerească, din nenorocire, în preajma unei fiinţe umane. Era adevărat că oamenii ocroteau uneori puii sălbaticiunilor, dar faţă de animalele mari, nu arătau nici o fărâmă de milă.

Câinele îl întrerupse pe cerb, arătându-i imediat cât de greşită este această legendă a pădurii de vreme ce şi el, şi pisica şi alte animale cunoscute care aveau stăpân erau deja fiinţe mature. Cerbul îl întrebă însă dacă exista şi vreun animal matur venit din pădure care să se afle sub

protecţia unui stăpân, iar câinele, dezamăgit, trebui să recunoască că nu avea cunoştinţă de nici unul asemenea.

„Nimic nu este întâmplător.”, spuse atunci cerbul cu resemnare. „Iată una din lecţiile cele mai importante ale Marelui Spirit... Dacă noi nu ne aflăm lângă om, înseamnă că nu a venit încă vremea potrivită pentru asta. Ori noi, ori ei, ori nici unii din noi nu suntem încă destul de buni pentru o astfel de relaţie...”

Câinele rămase pe gânduri. „Dacă vrei să mai vorbim, prietene, dă de ştire în pădure. Toate animalele mă cunosc, iar eu, fii sigur, o să vin întotdeauna cu bucurie la tine!...”, îi mai spuse cerbul şi apoi o luă, cu pasul său majestuos, spre inima pădurii.

*

Câinele nu prea mai ştia ce să spună animalelor. Ce rămânea de spus, acum când nici măcar el singur nu mai era chiar atât de sigur de adevărul cauzei sale?…

Şi totuşi, ceva în el îi spunea foarte clar că trebuie să creadă şi să se străduiască în continuare. Trebuia să găsească pe cineva până la urmă!... Nu se putea întoarce acasă fără să mai aducă măcar un singur alt slujitor devotat stăpânului!

Chinuit de îndoieli şi temeri, nici nu observă când o vulpe micuţă îi tăie calea. Ea fugea ţinând în gură un şoarece încă viu şi, observându-l în ultima clipă pe câine, se sperie atât de tare încât scăpă şoricelul care se facu imediat nevăzut în frunzişul des de la baza unui copac învecinat. Vulpea se întoarse din drum, dar cum nu avea

curajul să mai dea încă o dată nas în nas cu câinele, se tupilă în spatele unui tufiş din apropiere. Câinele o văzu şi începu să o roage să îl ajute să facă şi el rost de ceva de mâncare, căci nu se hrănise decât cu insecte în ultimele două zile şi simţea de-acum că îl ia leşinul de foame. Vulpea căpătă curaj... poate că ar vâna mai bine împreună cu animalul ăsta străin… si poate că, în sfârşit, ar putea să aibă şi ea un aliat în pădurea asta plină de sălbăticiuni egoiste…

*

Timp de o săptămână, vulpea şi câinele s-au înţeles minunat. El era atât de încântat de inteligenţa şi umorul micuţei sale prietene, încât uită să îi mai vorbească de oameni. De fapt, el se gândea deseori la stăpâni, dar de fiecare dată când ar fi vrut să-i vorbească vulpii despre aceştia, se iveau mereu alte lucruri noi şi interesante de discutat sau de făcut. Simţea că n-ar fi putut să se plictisească niciodată lângă un animal atât de isteţ şi de inventiv.

Într-o seară plăcută de vară, vulpea îl întrebă pe câine cum a ajuns în pădure. Ea era aici de când se născuse, însă pe el nu-l mai văzuse niciodată înainte de întâmplarea aceea cu şoarecele…

Parcă atâta aşteptase câinele!... Începu să-i povestească cu pasiune întreaga lui viaţă, de când îl cumpărase stăpânul de la magazinul de animale şi până la discuţia aceea tulburătoare cu cerbul. Vulpea era uimită şi încântată. Nici că se mai întâmplase vreodată să audă o poveste atât de complicată şi de impresionantă. Acuma

era pe deplin convinsă că prietenul ei nu era deloc un animal ca toate celelalte... Înţelegea că el ajunsese în pădure doar pentru că oamenii se schimbaseră, devenind la fel de răi faţă de el, cum erau faţă de multe din animalele pădurii.

Pentru prima dată de când erau împreună, câinele se arătă însă nemulţumit de vorbele sale. Ce fel de înţelegere era asta?!... Îi explică pe îndelete cum stăpânul se hotărâse să-l întărească, să-l facă să-i demonstreze că este un câine adevărat. Stăpânul se gândea la el nu ca la un obiect bun de păstrat, ci ca la o fiinţă demnă, care avea propriul său drum în viaţă. Nu exista nimic mai emoţionant decât faptul că stăpânul îl iubea atât de mult, încât renunţa de bună voie la el pentru o vreme, pentru ca el să devină mai înţelept şi mai puternic...

Vulpea tăcu mult timp. Câinele era aproape sigur că aceasta era marea sa victorie: în sfârşit reuşise să convingă un animal al pădurii... şi nu pe oricare, ci exact pe cel mai inteligent dintre acestea!

„Am să-ţi arăt ceva…" îi şopti vulpea şi o luă repede la vale, îndreptându-se spre marginea pădurii. Câinele o urmă curios şi dornic de o nouă surpriză. Când se opriră, după o jumătate de oră, vulpea părea confuză. Îl rugă s-o mai aştepte puţin şi se strecură adulmecând cu grijă după un stufăriş des. Reveni foarte repede şi apoi îl conduse pe câine încă vreo cincizeci de paşi, până la un copac foarte bătrân aflat la marginea pârâului. Copacul era împresurat de un lanţ gros, terminat la capăt cu o zgardă groasă de piele. Lângă zgardă, la rădăcina copacului, se aflau un craniu mare de câine şi câteva oseminte îngălbenite...

Vulpea îl fixă cu o atenţie încordată. Câinele se apropie încetişor de copac, apoi se opri cu nasul în pământ şi, pe neaşteptate, o rupse la fugă.

Alergă ca un turbat până i se împăienjeni privirea şi simţi până în gât pulsaţia puternică a stomacului. Prietena lui nu reuşise să-l urmărească... Era, încă o dată, singur. Dar era şi pentru prima dată liber, rupt de oamenii care-l înşelaseră şi încercaseră să-l ucidă, desprins de trecut pentru totdeauna. Simţea cum teama nebunească a sălbăticiunii îi creştea în inimă, dar mânia o ajunse fulgerător din urmă.

Avuseseră deci dreptate... toate animalele, în felul lor special, avuseseră dreptate în ce priveşte pe oameni! Doar el, prostul lumii, trăise în iluzie şi înşelăciune întreaga sa viaţă!... Iar dacă n-ar fi întâlnit pe lupoaică şi, mai târziu, pe vulpea aceasta cumsecade, ar fi gândit în minciună până în ultima lui clipă. Poate că destinul lui era tocmai contrariul celui în care crezuse în aceste ultime zile... Nu animalele sălbatice trebuiau trezite la realitate, ci restul... cohordele nenumărate de vietăţi ignorante care sălăşuiau încă în umbra criminală a omului... Dar cum să întreacă un biet animal cu slaba sa putere de convingere, inteligenţa perfidă a fiinţei umane?

Ar fi fost bine să vorbească cu animalele din pădure, să încerce să le ridice la luptă de partea celor domestice... Dar sălbăticiunile erau egoiste şi prea temătoare de om ca să îşi rişte vieţile pentru o astfel de cauză. Poate că tot ce-i mai rămânea de făcut era să lupte singur... să meargă noaptea în oraş şi să aducă în gospodăriile oamenilor cât mai multe stricăciuni şi

necazuri, căci mutilat cum era, n-ar fi putut să-i ucidă. Un copil ar fi putut doborî, dar nu avea destulă ură încât să ia viaţa unui pui de om. Câinele era sigur că, asemenea tuturor puilor de animale, şi cei ai oamenilor erau, de fapt, cu mult mai buni decât cei care îi născuseră; din pacate însă, pe măsură ce creşteau, nevinovăţia şi căldura din inimile lor se stingeau încetul cu încetul, sufocate de influenţele rele ale celor mari care li se aflau în preajmă…

*

În pădure se vorbea acum despre câine ca despre un mare erou. Nimeni din cei de acum sau din cei de care animalele îşi mai aduceau aminte nu îndrăznise să părăsească de atâtea ori pădurea pentru a fura sau distruge lucruri de-ale oamenilor. Nimeni nu pusese vreodată un preţ atât de mic pe propria viaţă.

Când câinele auzi însă de la vulpe că un om venise să locuiască în pădure, izbucnirea lui mânioasă îl făcu aproape să sară la gatul ei. Cum putea să-i povestească o asemenea grozăvie fără nici o tresărire?… Nu-şi dădea seama ca era începutul sfârşitului pentru toate animalele din pădure?!

Omul avea legea lui, dreptul lui, lăcomia lui fără margini… El nu gândea decât mânat de interesele sale şi nimic nu-l interesa decât în măsura în care putea să-i sporească într-un fel plăcerea ori comoditatea.

Sărmane vietăţi ale pădurii… de-acum nici o scorbură, nici o vizuină, nici măcar cuibul din vârful celui mai înalt copac nu mai erau sigure!… Mai exista însă

poate o şansă. Dacă se ridicau cât mai repede cu toţii şi alungau pe nemernic…

Vulpea nu-l lăsă să continue. „N-o să se ridice nimeni, prietene... Toate animalele care l-au întâlnit spun că acest om este diferit. Doarme noaptea într-o căsuţă făcută din copaci şi ziua umblă cu tot felul de obiecte ciudate prin care priveşte răbdător animalele, dar fără să le faca nici cel mai mic rău. Nu doar că le lasă pe toate în voia lor, dar aduce mereu mâncare pentru cele mai sarmane dintre ele." Ea însăşi se lăsase mângaiată de câteva ori de omul acela şi recunoştea că atingerea sa îi adusese o mare bucurie. Poate că prima idee a cainelui nu era chiar atat de absurdă. Animalele s-ar putea apropia, cu timpul, de asemenea fiinţe umane…

*

Câinele era pe deplin convins că un mare pericol îi păştea pe fraţii lui din pădure. Cu cât lucrurile păreau mai bune între animale şi oameni, cu atât trebuia să fie mai mare înşelăciunea… Totuşi, de data aceasta nu-şi mai arătă pe faţă teama şi furia. O rugă doar pe vulpe să îl conducă la casa străinului, ca să se poată convinge şi el de bunăvoinţa acestuia.

Drumul dură in jur de o oră şi jumătate. Era amiază când au ajuns la căsuţă şi au descoperit că omul stătea întins în mijlocul unui luminiş din apropiere şi privea concentrat printr-unul din aparatele lui către un stejar bătrân, plin de scorburi. Câinele o rugă pe vulpe să se retragă câţiva paşi, explicându-i că nu vroia să fie zărit decât el. Trebuia să se convingă singur, cu propriile lui

simţuri, că nu exista aici nici cel mai mic pericol pentru animale.

Vulpea se dădu puţin înapoi, iar câinele porni târâş către om. Se opri la zece paşi în spatele lui şi îşi adună toate forţele. Era conştient că va trebui să muşte, de data aceasta… Numai lătratul lui furios nu ar fi fost de ajuns să-l alunge. În plus, animalele l-ar fi auzit şi nu era prea sigur de partea cui ar fi sărit într-o astfel de situaţie. Se ghemui încordat câteva clipe… şi se azvârli înainte.

Nu putu însă să muşte. Se trezi lângă piciorul omului şi se trase un pic înapoi, hămăind ca un turbat.

Femeia întoarse imediat capul şi, fără nici o ezitare, întinse mâna uşurel către botul câinelui. Ochii ei negri, surâzători priveau drept în ochii căprui, speriaţi, ai animalului. „Sssst, ssst, baiatule… nu te supăra pe mine, nu îţi vreau răul…" îi şopti ea de câteva ori, cu o voce caldă, profundă.

Pentru câine timpul deja pierise… Toţi muşchii îi erau ca de piatră, iar inima ameninţa să-i spargă pieptul, când ea începu să-i mângaie uşurel vârful botului, apoi maxilarul mutilat, apoi, cu mişcări moi, întreg capul.

Dintr-o dată, câinele se linişti profund. Dacă pădurea ar fi luat foc într-o clipă sau dacă cerul ar fi revărsat deasupra lui o mare întreagă, lui tot nu i-ar mai fi păsat de nimic. Simţi nevoia să se aşeze şi se lipi de corpul acela necunoscut, închizând ochii. O căldură minunată se strânse din sufletul său şi se răspândi imediat, ca o mângâiere şi o recunoaştere tainică, în partea trupului său care se atingea de făptura aceea, pe care câinele o iubea de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna. Femeia

zâmbi, apoi îşi petrecu un braţ peste spatele lui şi îl strânse un pic, cu blândeţe.

„Ce zici băiatule, nu crezi că ai putea să ai mai bine grijă de prietenii tăi împreună cu mine?…”

VULPEA

Îşi amintea că şi tatăl ei fusese bolnav înainte de a muri. În ultimele zile ale vieţii sale, abia dacă băuse câteva înghiţituri de apă. Se retrăsese în vizuină şi gemea încetişor, întorcându-se cu greutate de pe o parte pe alta, în timp ce întreaga lui familie se frământa încercând să-l convingă să iasă din nou la lumină.

Fusese, până în urmă cu câteva luni de zile, cel mai puternic şi mai înţelept vulpoi din neamul său, singurul care avusese curajul să vâneze dincolo de

imensele câmpuri cultivate ale oamenilor, într-o altă pădure. Şi nu doar o dată.

Nu mult însă după ce-a de-a patra aventură îndepărtată, vulpoiului începuseră să îi cadă bucăţi întregi de blană. Îşi revenise destul de curând, dar în schimb, începuse să tuşească din ce în ce mai tare, aproape sufocându-se. Surprinzător, nici această fază nu dură mai mult de câteva săptămâni. Apoi se sfârşi la fel de brusc cum începuse, lăsând locul unor noi şi nebănuite metehne. Lumina începuse să-l deranjeze tot mai tare şi ameţea din ce în ce mai des. Uneori, picioarele din spate i se tăiau brusc şi atunci trebuia neapărat să şadă. Nu după mult timp, nu reuşi să se mai ridice deloc în picioare şi, cu ultimele puteri se târâ pe burtă până la vizuina sa, pe care o construise când începuse boala cea rea şi în care prefera să locuiască singur. Deja nu mai vedea aproape nimic, dar era încă atent la tot ce se întâmpla în jur şi mânca plin de poftă ce îi aruncau înăuntru membrii grijulii ai familiei sale.

În acele momente, toţi ştiau că este tare bolnav, dar totuşi nimeni nu şi-ar fi putut închipui că o să moară. Oricine ar fi putut să moară în clanul vulpilor, căci nu era unul care să nu aibă vreo slăbiciune cunoscută de toţi... dar nu tatăl – eroul, invincibilul, apărătorul şi îndrumătorul întregii familii... El singur ştia că de boala lui se putea muri căci văzuse demult, în tinereţea lui, alte patru vulpi care se prăpădise după o suferinţă identică cu a sa.. Erau mama, tatăl şi cei doi fraţi ai săi... însă nici unul din membrii familiei sale de-acum nu a aflat acest lucru vreodată.

*

După un an de zile, vulpea suferea încă amarnic de dorul tatălui său. Parcă însă niciodată de la dispariţia lui încoace, nu se gândise atât de mult la el ca acum, în aceste zile, în care era ea însăşi bolnavă. Tusea cruntă care o şubrezise mult în ultima vreme începuse să o mai lase, dar simţea uneori o stare de slăbiciune atât de mare în tot corpul, încât nu putea decât să se aşeze şi să aştepte, cu răbdare, ca ameţeala să se risipească. Viaţa ei era în mare pericol din cauza acestor stări de slăbiciune în care orice prădător - chiar unul mai mic decât ea, putea s-o ucidă fără să întâmpine nici măcar o umbră de rezistenţă. Era tentată, de aceea, să se retragă de pe acum în vizuina tatălui său şi să se abandoneze în grija plină de afecţiune a familiei. Dar cum nici părintele ei nu renunţase la luptă cât timp se mai ţinuse pe picioare, vulpea se hotărâ să nu facă nici ea greutăţi nemeritate familiei sale. Ba chiar mai mult... nu doar acum, ci nici mai târziu nu trebuia să ajungă în vreun fel să le fie o povară!

Aşa se face că, într-una din seri, puii, mama lor care îi era soră şi cei doi fraţi mai mici ai săi, întorşi cu toţii la vizuină, aşteptară zadarnic ca vulpea să apară. Până la urmă adormiră îngrijoraţi, însă nădăjduind că va reveni în timpul nopţii, cum se întâmpla căteodată cu fiecare din ei, atunci când vânătoarea pe lumină nu se dovedea prielnică.

Dimineaţa veni şi trecu însă, fără ca ea să fi apărut încă... Nu se arătă nici în restul zilei, nici în noaptea, nici în zilele următoare şi toate căutările disperate ale membrilor familiei fură inutile.

*

Vulpea se trezise în zorii zilei înaintea tuturor. Înfulecase repede câteva resturi rămase de la ospăţul din ajun, aruncase o privire grăbită membrilor familiei sale şi părăsise vizuina.

O luase către apus, iar la ora prânzului, poposise obosită în vârful unui deal dezgolit şi privise cu emoţie în urmă. Pădurea se vedea în depărtare, acoperind câteva culmi mai răsărite, dincolo de marile câmpuri galbene ale oamenilor. Nu cu mult timp în urmă, tatăl său îi povestise nişte aventuri ale sale într-o altă pădure, care se afla dincolo de un lac mare înspre apus. Vulpea nu ştia unde s-ar putea duce, dar era sigură că n-ar fi putut supravieţui mai mult de câteva zile în afara unei păduri, aşa că se hotărâse să încerce să descopere lacul. Nu bănuia că drumul acesta dura o zi întreagă chiar şi pentru un animal cu trupul sănătos. În cazul ei, avea să dureze două. Oricum, avusese noroc încă de la început, pentru că ploile fuseseră abundente în ultimele zile şi peste tot se aflau bălţi cu apă, care îi puteau ostoi setea.

După lăsarea întunericului, sărmana vulpe se opri extenuată. Şi dacă ar mai fi putut merge, tot nu ar fi găsit o raţiune satisfăcătoare pentru asta, de vreme ce pe întuneric ar fi putut foarte uşor să greşească şi să o ia într-o altă direcţie decât cea corectă. Prin urmare, se văzu nevoită să se culce în plin câmp şi adormi cu mare greutate de groaza câinilor pe care oamenii îi mai lăsau uneori liberi, în timpul nopţii.

Fiind însă atât de obosită, dormi buştean pînă aproape de amiaza zilei următoare. Se trezi brusc şi sări fulgerător în picioare, căci primul gând îi fugi la oameni şi

la câinii lor. Porni fără amânare la drum şi merse încet, dar aproape continuu o jumătate de zi. Apoi, foamea care o chinuia amarnic de când se deşteptase, o făcu să se prăbuşească din picioare...

După ce îşi reveni din leşin, privi de jur împrejurul său temătoare şi se târâ cu greutate la umbra unui tufiş apropiat. Imediat îi trecu prin cap gândul plin de amărăciune că plecând de lângă familia sa alesese, fără să-şi dea seama, moartea prin înfometare. Deodată însă, auzi în spatele său un sunet slab de frunze călcate. Într-o clipă, uită deznădejdea şi sări, neliniştită, de pe loc. Privind în direcţia zgomotului observă cu surprindere o broască mare şi greoaie care se îndepărta fără grabă de tufiş. Cu noi puteri, se luă imediat după ea, dar, din păcate, salturile mecanice ale batracianului speriat se dovediră a fi de două ori mai lungi decât ţopăielile ei jalnice. Pe deasupra, după doar câteva încercări nereuşite de a o prinde, broasca dispăru pe neaşteptate în dosul unor buruieni înalte, cu flori urât mirositoare. Vulpea se apropie cu precauţie şi îşi băgă fără zgomot botul printre frunzele cărnoase, în căutarea prăzii sale. Ceea ce văzu însă acolo, o făcu să uite cu totul de aceasta. Înaintea sa se întindea o baltă mlăştinoasă foarte largă, iar dincolo de malul opus se întindea o linie de copaci ce părea a fi liziera unei păduri dese. Vulpea se gândi imediat că lacul pe care îl văzuse tatăl său acum ani de zile nu putea să fie decât această apă mocirloasă şi întunecată. Nu ştia de ce era atât de sigură. Nu doar ceea ce părea a fi o margine de pădure în apropiere, ci şi sentimentul de profundă tristeţe pe care îl trezea în ea mişcarea greoaie şi sumbră a undelor o convinseră că, în mod neaşteptat, chiar reuşise să ajungă în apropierea locului la care visase.

Porni să ocolească mlaştina şi, după ce ajunse în partea cealaltă, descoperi că până la pădure mai avea de străbătut o bucată de pământ destul de întinsă, plină de tufişuri şi mărăcini. Se hotărâ să nu se istovească prea tare, aşa că până la pădure se opri în trei rânduri ca să-şi mai tragă sufletul. Cînd se ridică după ultimul popas, observă în iarbă câteva şopârliţe verzi, firave, care se odihneau unele lângă altele sub razele blânde ale soarelui de după amiază. Aceste creaturi neajutorate, ca şi broasca de dinainte, erau o pradă care, cu doar două luni în urmă, i s-ar fi părut aproape sub demnitatea unui animal din familia sa. Acum iată însă că şi ele păreau să fie prea grozave pentru slabele sale puteri... Le fugări pe toate o dată, mai emoţionată şi mai nepriceputǎ decât un pui de trei luni. Şopârlele dispărură destul de repede sub nişte lespezi late de piatră, iar vulpea, amărâtă şi epuizată se aşeză pe o bucată de muşchi din vecinătate şi îşi lăsă botul pe labele din faţă.

Se gândi din nou, cu nostalgie, la fiecare din membrii familiei sale... bunătatea lor, grija lor pentru ea, adăpostul atât de cald şi de primitor al vizuinii... Deja nu-şi mai amintea cum de se hotărâse să-i părăsească. Pesemne spiritele rele ale pădurii îi luaseră minţile, căci altfel nu ar fi putut ajunge într-o asemenea situaţie disperată... Închise ochii, încercând din răsputeri să se convingă că trăia doar un vis urât. Când îi deschise din nou, un fior rece îi cutremură tot corpul. Nu visase nimic! Foamea avea s-o sfârşească mai repede decât s-ar fi aşteptat în acest ţinut străin şi nici unul dintre ai săi nu avea să mai afle ceva despre ea vreodată!...

Două lacrimi mari îi coborâră încet, de-a lungul botului. Vulpea închise încă o dată ochii şi rămase pe loc, neclintită.

*

Pe seară, o mâncărime ciudată în spate, o făcu să se trezească. Întoarse capul reflex şi când privi înapoi, răsuflarea i se tăie de spaimă. Un cerb imens aplecase capul către ea şi unul din cele mai periculoase coarne al său, acela din dreptul ochiului său drept aproape îi atingea blana. Ca oricare din carnivorele pădurii, vulpea ştia foarte bine că cerbul nu dădea aproape niciodată greş când apuca să se folosească de un asemenea corn; era o armă mai sigură şi mai crudă chiar decât puştile oamenilor. Nici timp să fugă nu mai avea, pentru că cerbul era la fel de rapid ca şi ea în reacţii. Se hotărâ să se prefacă grav rănită şi se lăsă cât putu de încet pe o parte, descoperindu-şi burta.

Cerbul însă nu avea, se pare, intenţii agresive, căci îşi îndreptă capul şi i se adresă cu mult calm.

„Nu trebuie să te temi deloc de mine... Crede-mă, sunt aici numai ca să te salvez. Eu o cunosc pe mama ta. Când eram încă pui amândoi, am fost foarte buni prieteni. Ea m-a căutat acum două zile ca să-mi povestească ce s-a întâmplat cu tine şi m-a rugat să te ajut. Asta e ocupaţia mea, ştii... eu ajut animalele bolnave... şi după tot ce mi-a povestit ea, am ştiut imediat ce am de făcut...”

Vulpea începu să tremure de emoţie... mama... cerbul... prieteni.... salvare!... Lumea ei dragă se apropiase din nou de sufletul său şi asta doar pentru că

animalul acesta mare şi cumsecade îi spusese câteva cuvinte. Era bucuroasă, dar, în acelaşi timp, teribil de ruşinată de propria sa mizerie, aşa că nu îndrăzni să ridice privirea.

Cu unul dintre picioarele din faţă, cerbul împinse către botul vulpii o frunză foarte mare şi prelungă, pliată de-a lungul nervurii sale centrale.

Priveşte aici! spuse el hotărât şi desfăcu frunza, cu acelaşi picior, chiar în faţa vulpii uimite. Păstăile astea verzi sunt nişte mâncăruri speciale de-ale oamenilor. Ştiu că n-ai mai gustat niciodată până acum aşa ceva şi că îţi va fi tare greu să le mesteci... dar ele sunt foarte hrănitoare şi te vor face să prinzi destulă putere încât în mai puţin de o zi să te poţi descurca singură. Oricât de greu ţi-ar fi, de dragul burţii tale, încearcă să le mesteci şi nu să le înghiţi pe nemestecate... Cât despre floricelele acelea galbene cu frunze rotunjite – pe-acelea le ştii şi tu foarte bine, căci le-ai văzut de nenumărate ori prin zonele mai însorite şi cu pământ gras din pădurea noastră. Ceea ce n-ai ştiut însă până acum, e faptul că ele sunt chiar leacul cel mai bun, lăsat de Marele Spirit al Pădurii, pentru vindecarea bolii de care suferi. Dar, atenţie!... Numai două tulpiniţe trebuie să mănânci în decursul unei zile, altminteri ele pot deveni o adevărată otravă pentru corpul tău. Chiar şi după ce te însănătoşeşti trebuie să continui să mănânci în fiecare zi plăntuţele astea, până la începutul toamnei.

Cerbul făcu o scurtă pauză, ca pentru a verifica atenţia vulpii şi apoi, mulţumit, continuă.

Trebuie să-ţi mai spun însă că leacul acesta are efect doar dacă tu reuşeşti să faci faţă unei provocări din

cele mai dificile pentru un animal ca tine. Poate ţi se pare ciudată această condiţie... dar eu te asigur că e un lucru la care Marele Spirit ţine atât de tare, încât în absenţa sa, plantei îi este luată orice putere de vindecare.

Vulpea simţea deja o asemenea mobilizare interioară că nici o condiţie nu i s-ar fi părut prea aspră. Întrebă cu un glas vesel. “Ce trebuie să fac, preabunule cerb? Dat fiind că mi se dăruieşte însăşi viaţa, aş putea să fac şi eu un mic efort, în schimb... nu ţi se pare?”

Cerbul o privi concentrat şi în răspunsul său neutru nu fu nimic care ar fi putut să-i strice bucuria.

“Într-adevăr, nu e un lucru foarte dificil... doar că tu trebuie să nu uiţi de el nici o clipă, până nu îl aduci la îndeplinire. Altminteri, s-ar putea întâmpla să strici totul fără ca măcar să-ţi dai seama. „

„Spune-mi, te rog...” insistă plină de nerăbdare vulpea.

„Nu trebuie decât să te împrieteneşti cu primul animal care trezeşte în tine dorinţa de a-l ucide...”, răspunse pe un ton foarte firesc cerbul.

„Asta e?... Asta-i tot?... Nu-mi vine să cred că asta-i tot ce mi se cere!!” strigă entuziasmată biata vulpe.

„Asta-i chiar tot şi deloc puţin, draga mea...”, îi spuse aproape şoptit cerbul. „Eu trebuie să plec acum. Dacă se-ntâmplă să mai ai probleme, dă de ştire animalelor din jurul tău să mă caute. Mulţi mă cunosc, aşa că nu va dura prea mult timp până când chemarea ta va ajunge la mine.”

Vulpea n-apucă decât să deschidă gura, căci cerbul se îndepărtă din câteva salturi sprintene şi dispăru dincolo de desişurile pădurii. „Îţi mulţumesc din toată inima, prietene!...” strigă ea cu toată puterea în urma lui. „Îţi mulţumesc”, mai repetă apoi de câteva ori în gând, deplin convinsă că minunatul cerb era capabil, şi aşa, să o audă.

*

Păstăile oamenilor aveau, într-adevăr, un gust îngrozitor, aşa că vulpea începu să le înghită pe nemestecate. Pentru că îi era atât de foame, nu-i veni greu să le termine pe toate în doar câteva clipe.

Când nu mai rămase nici una se simţi invadată de o cumplită părere de rău. Trebuia să mai fie ceva, încă o bucăţică, încă o boabă măcar. Întoarse frunza pe toate părţile, căută peste tot în jur... Din nefericire, nu mai găsi absolut nimic. Se aşeză dezamăgită, dar observă apoi că, de fapt, era de-a dreptul sătulă. Sigur, ar mai fi putut să înghită de câteva ori pe-atâtea păstăi sau niscaiva piei uscate de iepure sau chiar ceva ouă stricate, dar nu foamea era cea care ar fi împins-o...

Se gândi satisfăcută că era deja pe calea cea bună. Deşi înainte de ziua aceasta n-ar fi putut să conceapă nici în ruptul capului un lucru ca ăsta, reuşise totuşi să se sature doar cu nişte buruieni de-ale oamenilor... Brusc, îşi aminti de floricelele galbene. De-abia acum era pe calea cea bună, căci până adineauri uitase, pur şi simplu, de boala ei... Cu mult elan luă în bot două tulpiniţe şi începu să le mestece. În numai câteva clipe, întreaga ei figură se

chirci oribil de parcă ar fi suferit o tortură de o cruzime fără seamăn. Limba i se îngroşă şi învineţi, iar în gură i se formă o spumă groasă albă, pe care nu putu decât să o scuipe imediat, cu tot cu verziturile pe care nu apucase deloc să le înghită. Ehei... păstăile erau o adevărată delicatesă pe lângă acestea. Numai faptul că nu avusese experienţa acestei degustări, o făcuse să le declare îngrozitoare... Dar acum c-o făcuse, hotărârea ei era luată. Decât să se înfrupte din aceste trufandale, mai bucuros alegea moartea!... Desigur, nu cunoştea moartea... dar i se părea tare greu de imaginat că ar putea fi mai rea pentru ea, decât aceste plăntuţe blestemate...

Vulpea fugi către o baltă mică, mai apropiată, pe lângă care trecuse în drumul către pădure şi bău mai multă apă decât ar fi băut în condiţii normale, de-a lungul a trei zile. Când în sfârşit simţi că şi-a calmat dezgustul, se ridică şi plecă groaie către un tufiş învecinat. Acolo se lăsă uşurel pe o parte şi, cu toate că intenţiona să se mai gândească un pic la lucrurile foarte deosebite de care avusese parte în timpul zilei, adormi.

*

Câteva ore mai târziu, în noaptea aceea teribil de întunecoasă, vulpea visă că picase într-o groapă foarte adâncă, populată de nenumăraţi şerpi. La început ei ezitară să se apropie prea mult de ea, dar apoi, simţind pesemne cât îi era de frică, începură să se apropie şi să o muşte. Din ce în ce mai mulţi. Când durerea deveni insuportabilă, se trezi. Dar aceasta, nu schimbă nimic. Durerea era, în continuare insuportabilă, căci bietele ei

intestine zvâcneau şi se înnodau, pradă unei suferinţe care depăşea tot ce experimentase vulpea în întreaga sa viaţă. Vulpea se repezi să bea apă, dar asta nu-i uşură cu nimic calvarul. După ce încercă fără succes toate poziţiile posibile, sări în picioare şi începu să alerge în cerc. La început avu senzaţia că durerea slăbeşte, dar în mai puţin de un sfert de ceas, ea reveni din nou, cu aceeaşi putere.

Se prăbuşi într-o poziţie contorsionată, tremurând din toate fibrele fiinţei sale. Apoi îşi aminti de păstăi... Păstăile pe care nu le mestecase, cum o povăţuise cerbul, ci le înghiţise pe de-a-ntregul...! Acum ştia că durerea îi era meritată şi, în acelaşi timp, că avea să o depăşească la un moment dat... dar, pur şi simplu, nu putea să mai aştepte... Tatăl său îi spusese odată că una sau mai multe suferinţe mai mici şi mai scurte, pot în anumite împrejurări să te vindece de o suferinţă mai mare... Or ea mai cunoscuse o suferinţă cu câteva ore înainte şi acuma chiar nu îi mai era teamă să o trăiască încă o dată.

Mişcându-se de parcă ar fi avut întreg corpul împânzit cu ace, vulpea izbuti cu greu să se întoarcă la locul odihnei de după-amiaza şi căută, după miros, tulpiniţele cu flori galbene. Le găsi şi înfulecă cu hotărâre două dintre ele.

De data aceasta nu i se mai părură chiar atât de rele. Durerea biruise dezgustul. Reuşi să le înghită destul de repede şi apoi bău apă.

O jumătate de oră mai târziu, nu mai simţea decât o greutate plăcută în tot corpul şi o uşoară ameţeală din care alunecă, pe nesimţite, în vis.

Dimineaţă se trezi cu uşurinţă şi îşi inspectă cu atenţie starea fizică. Incredibil, dar după multe săptămâni, se simţea cu adevărat bine. Aproape uitase cum era să te simţi astfel!... De-acum se hotărâse definitiv să facă în fiecare zi efortul de a înghiţi plăntuţele acelea miraculoase. Plină de entuziasm, intră în pădurea cea nouă. Asemănarea acesteia cu locul în care se născuse era atât de mare, încât timp de câteva ore, nu făcu nimic altceva decât să se plimbe şi să se bucure de peisaje. La un moment dat însă, foamea începu din nou să-i roadă stomacul.

Continuă să meargă, dar aproape fără să îşi dea seama, mişcările îi deveniră mai calculate, mai ascunse. Se furişa neauzită prin iarba înaltă a unei poieni, când observă un şobolan tânăr, de mărime mijlocie, care zăbovea pe loc, într-o aşteptare tensionată, pândind la rândul său pe unul din animalele mai mărunte ale pădurii. Vulpea făcu un salt către el şi de-abia când ateriză, şobolanul auzi ceva şi se întoarse. Fu însă prea târziu, căci vulpea tocmai îşi încheiase cel de-al doilea salt în direcţia sa, astfel încât fu capabilă să-l sugrume, înainte ca el să-şi dea seama prea bine ce se întâmplă.

Nu-i venea să creadă că reuşise!... Faptul că îşi redobîndise puterile o făcu să se bucure încă o dată la gândul că se află pe calea cea bună. Începu să mănânce cu poftă, apoi, pe neaşteptate se opri, se ridică şi începu să caute ceva cu mare atenţie în iarba din preajmă. Deodată smulse ceva de jos şi se întoarse cu mare viteză la prada sa. Cele două tulpiniţe fermecate fură mestecate şi înghiţite împreună cu carnea, ceea ce rezolvă în bună

parte neplăcerile tratamentului. Îi mai era încă foame, drept care mai vână un pui de iepure rătăcit şi, pentru că era încântată de noile ei puteri, o pasăre mică şi foarte colorată. De mâncat însă, nu mai putu să o mănânce şi pe aceasta din urmă. Sătulă şi peste măsură de mulţumită, se trase sub stufărişul de la rădăcina unui fag bătrân şi se culcă.

*

În ziua următoare, se plimbă prin împrejurimi şi căută un loc în care să-şi amenajeze o vizuină.

Destul de curând găsi o ridicătură de pământ pe care creştea un lăstăriş des şi începu să sape, fără grabă, într-o margine a sa mai dezgolită. Desigur, nu era nevoie să fie o amenajare prea deosebită, căci nu se gândea câtuşi de puţin să rămână aici la toamnă. După ce tratamentul cu tulpiniţe avea să se încheie, redevenind un animal cu adevărat sănătos, putea să se întoarcă liniştită acasă.

Ca din întâmplare, însă, în vreme ce muncea la vizuină, începu să tuşească. La început se strădui să nu bage în seamă neplăcerea, gîndind că e ea se datorează doar faptului că de multă vreme nu mai făcuse nici un efort serios. Nu peste mult timp, tusea se înteţi atât de tare, încât deprimată, vulpea trebui să se oprească din treabă. Se aşeză la marginea gropii de trei palme şi încercă să respire cât mai regulat. Ştia foarte bine că această metodă o scotea destul de repede din criză. O încercase de nenumărate ori, înainte de a pleca de

acasă... înainte de a pleca încoace... Asta însemna oare că era din nou bolnavă?!...

Vulpea era uluită şi, în acelaşi timp, îngrozită... Dar dacă era aşa, atunci cerbul, prietenul mamei sale nu făcuse altceva decât să o tragă pe sfoară cu reţeta lui minunată... Poate era un nebun sau un escroc... poate nici măcar nu o cunoştea pe mama ei!... O teamă sufocantă de singurătate îi acoperi inima ca o apă neagră, imensă, iar vulpea trase instinctiv aer în piept, asemeni unuia pe cale să se înece. Cu un efort disperat de voinţă, se forţă să gândească...

Unde oare greşise ea în toată povestea asta?... Rememoră plecarea de acasă, apariţia broaştei şi descoperirea neaşteptată a mlaştinii, încercarea penibilă de a prinde şopârliţele, extraordinara sa întâlnire cu cerbul, neplăcutele aventuri cu tulpiniţele verzi şi păstăile, vânătoarea şobolanului... şi deodată înţelese!... Cerbul îi atrăsese atenţia că fără să se împrietenească cu primul animal pe care şi-ar fi dorit să-l ucidă, tratamentul său miraculos nu mai avea nici o valoare. Or ea nu doar că nu se împrietenise, ci chiar îl omorâse şi-l devorase fără urmă de remuşcare!... Se ridică fără întârziere şi începu să cutreiere pădurea, în căutarea unei creaturi cu care să se împrietenească... Întâlni tot felul de animale, printre care un pui de iepure, o veveriţă şi doi şoricei neajutoraţi, dar îşi dădu seama că o posibilă prietenie între ea şi oricare dintre aceştia nu era nicidecum o soluţie, de vreme ce acum nu-i mai venea să vâneze pe nici unul... Cât de înţeleaptă fusese socoteala Marelui Spirit atunci când pusese condiţia ca primul animal pe care vroia să-l ucidă să fie acela ales ca prieten!...

Dacă avea încă o şansă, după tot ce făcuse, numai cerbul cel bun putea s-o mai ştie. Vulpea îşi petrecu restul zilei spunând tuturor animalelor care-i ieşeau în cale că este tare bolnavă şi că ar vrea să se întâlnească cu cerbul.

Când începu să se întunece, o luă ostenită spre culcuşul său, plănuind să mai sape la el, pentru a-l transforma cât de cât într-o vizuină. Trecând cu pasul său neauzit prin iarba înaltă a unei poienii, privirea îi fu atrasă de o mişcare fină în apropiere. La numai câţiva paşi în faţa sa, lângă un arbust cu frunze late, observă un porumbel cenuşiu ce părea să ciugulească ceva de pe jos: o dată la câteva clipe acesta înălţa capul şi privea cu mare atenţie împrejurimile, apoi îl cobora cu o mişcare foarte rapidă, dispărând astfel cu totul în iarbă. Pentru că vulpea nu se clintea de pe loc, pasărea nu reuşi să-i sesizeze prezenţa, dar jocul acesta neaşteptat de-a v-aţi ascunselea aprinse focul interior al prădătorului. Instinctiv, vulpea se ghemui şi întinse gâtul în direcţia porumbelului, pregătindu-se pentru săritură.

De data aceasta însă, Marele Spirit o binecuvântă pentru o clipă şi în inima sa răsări gândul cel bun. În loc să atace, vulpea se trase câţiva paşi înapoi şi rosti cu o voce sugrumată de emoţie. „Sunt singură şi foarte bolnavă... crezi că îndrăznesc prea mult dacă te rog să fii prietenul meu?...”

Încă de la primul cuvânt, pasărea îşi luă zborul către copac din apropiere. De acolo întoarse către vulpe un ochi curios.

„Îmi dau seama că nu poţi să mă crezi”, strigă aceasta disperată după porumbel, „dar dacă nu reuşesc

să îmi fac un prieten cât mai repede, sunt ca şi moartă, înţelegi?...”

Porumbelul tăcea, dar răbdarea şi atenţia lui îi dăruiră vulpii speranţă şi inspiraţie... „Viaţa mea depinde de bunăvoinţa ta acum... În clipa asta chiar eşti pe deplin stăpânul vieţii mele şi prietenia ta nu ar fi pentru mine decât fapta unui stăpân milos... Răspunde-mi... te implor, nu mă lăsa să mă chinui!...”

Porumbelul socoti că se află la o distanţă îndeajuns de mare de vulpe pentru ca nici un atac surpriză din partea acesteia să nu-l găsească nepregătit, aşa că se obosi să i se adreseze cu răceală.

„Ştiam eu că vulpile sunt animalele cele mai lipsite de scrupule din întreaga pădure, dar pentru nimic... pentru nimic în lume nu mi-aş fi închipuit că vreuna ar putea ajunge cu minciunile atât de departe!... Trei din familia mea au căzut pradă vicleniilor voastre. Înţelegi tu asta, „prietene”?!... Nu doar că nu te cred, orice mi-ai spune, dar vreau să-ţi spun că, din partea mea, eşti cea mai demnă de dispreţ dintre toate creaturile care se târăsc pe pământul acesta!”

Vulpea realiză cu spaimă că tot ce se spusese şi chiar tot ce ar mai fi putut spune acestei păsări hotărâte nu avea nici o valoare. Porumbelul îşi luă zborul şi, fără măcar să mai gândească o clipă dacă era cel mai mic rost în lucrul acesta, ea începu să strige cu toată puterea ei... „Nu pleca, porumbelule!... Nu pleca! Nu pleca! Nu...” mai apucă să rostească vulpea, când deodată tusea îi reteză strigătul. Criza era atât de puternică încât o lipi de pământ şi îi crispă membrele până la durere. Vreme îndelungată nu putu decât să horcăie. De data asta,

aproape se sufocase... Când îşi reveni însă şi putu deschide ochii, uimirea o făcu să se dea brusc înapoi... Înaintea sa, pe jos şi la numai câţiva paşi distanţă stătea porumbelul care o sfidase atât de amarnic cu puţin înainte, privind-o cu mare atenţie.

*

„Or fi vulpile peste măsură de şirete, dar de un lucru sunt sigur...” i se adresă el cu blândeţe. „Nici un animal nu ar putea mima o tuse ca asta!... Acum cred că eşti tare bolnavă... doar că nu înţeleg câtuşi de puţin cu ce te-ar ajuta un prieten de altă specie... de fapt, nu înţeleg deloc ce ar putea să însemne o prietenie între două animale atât de diferite ca noi!”

„Nici eu nu înţeleg prea bine...” rosti cu greu biata vulpe. „Se pare că e dorinţa Marelui Spirit ca o creatură atât de plină de greşeli ca mine să nu poată supravieţui acestei boli grave, decât dacă reuşeşte să câştige încrederea şi afecţiunea unui animal care în condiţiile cele mai obişnuite, i-ar fi, fără îndoială, victimă.”

„De ce spui că asta ar fi dorinţa Marelui Spirit?” întrebă cu mare interes porumbelul.

„Nu eu, o spun, de fapt...” răspunse vulpea încordată, „ci cerbul cel înţelept. El mi-a arătat ce tratament trebuie să urmez ca să mă însănătoşesc, dar a adăugat că acesta nu are nici un fel de efect dacă nu izbutesc să împlinesc şi ciudata dorinţă a Marelui Spirit.”

„Asta seamănă, într-adevăr, cu reţetele neobişnuite ale bunului cerb...” spuse gânditoare

pasărea. „Toată lumea le priveşte ca pe nişte ciudăţenii, dar singurul lucru care contează în ce le priveşte e că nu s-a auzit încă de una singură care, urmată cu seriozitate de vreun bolnav, să fi dat greş vreodată... Se pare că şi fără a ştii foarte bine ce poate însemna o prietenie între unii ca noi, un lucru tot ne-ar fi cu putinţă...”

„Spune-mi porumbelule... Care? Care ar fi lucrul ăsta?” bâigui vulpea foarte emoţionată.

„Exact ăsta care s-a întâmplat astăzi”, zise calm porumbelul. „Am putut sta de vorbă împreună...şi, se pare, nu fără o anumită înţelegere... Ştii ceva?... Arată-mi locul în care se află locuinţa ta şi eu o să vin în fiecare zi, la amiază, să te vizitez şi să discut un pic cu tine.”

„Oh, nici nu-ţi pot cere mai mult prea bunule porumbel!...” spuse plină de entuziasm vulpea. „Unui animal atât de nobil ca tine, eu îi pot oferi doar recunoştinţa mea!” Şi după câteva momente, adăugă pe un ton ceva mai moderat. „Nu spun nimic altceva deocamdată, căci mi-e ruşine pentru firea neamului meu şi mă tem ca ai să te îndoieşti iar de vorbele mele...”

*

Raţiunile misterioase ale destinului au făcut ca relaţia neaşteptată dintre vulpe şi porumbel să se dovedească, în scurt timp, a fi mult mai mult decât se aşteptase oricare din ei. Nu doar istoriile atât de deosebite pe care şi le împărtăşeau cei doi şi care aveau darul de a-i face să viseze la feluri de a trăi şi de a simţi care îi fascinau deopotrivă... cât mai ales descoperirea stărilor comune – dorinţa de cunoaştere, grijile şi

bucuriile legate de cei dragi, teama de boală şi moarte – îi făcură să se apropie atât de mult, de parcă ar fi fost cu adevărat legaţi prin sângele aceleiaşi familii.

*

La una din întâlnirile lor, vulpea observă un jder care îl pândea pe porumbel când acesta tocmai se pregătea să aterizeze în faţa vizuinii sale. Pentru că nu mai avea răgaz să-l prevină, vulpea sări cu curaj înaintea prădătorului şi reuşi să-l sperie atât de tare, încât acesta se trase înapoi ca ars. Vulpea continuă să-l fugărească o vreme, iar după ce se întoarse la prietenul său, insistă ca acesta să stea la doar doi paşi în faţa sa în timpul întâlnirilor dintre ei, dar să nu coboare pe pământ până când ea nu avea să-i dea un semnal scurt că zona e sigură. Porumbelul nu îndrăznise până atunci să poposească chiar atât de aproape de vulpe, dar după întâmplarea aceasta, acceptă cu bucurie şi cu toată încrederea protecţia oferită.

În ultima vreme,vulpea, care îşi făcuse un obicei atât de solid din consumarea tulpiniţelor vindecătoare, nici nu le mai privea ca pe un adaos dezgustător... ci mai degrabă ca pe un fel de condiment plăcut, fără de care mâncarea şi-ar fi pierdut mult din savoare. Aceasta fiind pe de-o parte, iar pe de alta... prietenia tot mai strânsă cu porumbelul... ajunsese să se simtă atât de bine încât erau zile întregi în care uita cu totul de boala ei şi, prin asta, de rostul venirii sale în această pădure. Toamna trecu pe nesimţite şi după prima zăpadă vulpea căuta în continuare sub stratul subţire de nea tulpiniţele verzi cu care se obişnuise. Se mai gândea din când în când la

familia ei şi îşi propunea de fiecare dată să se întoarcă acasă cât mai curând posibil, fără să realizeze că numai legătura cu minunatul său prieten zburător o făcea să amâne mereu plecarea.

Într-una din zilele începutului de iarnă, la primele luminări ale dimineţii, porumbelul apăru în calea prietenei sale care de-abia plecase din vizuină. Se aşeză direct în faţa ei, fără să mai aştepte nici un semn de prevenire, cu o grabă plină de agitaţie care o uimi pe vulpe.

„Oameni!...” rosti surescitat porumbelul. „Sunt oameni cu puşti şi câini în pădure!... Cred că în scurt timp vor ajunge la vizuină... Trebuie să faci ceva, să dispari de aici cât mai repede!...”

Vulpea era speriată, dar mintea sa iscusită lucra la fel de repede ca întotdeauna. „Spune-mi din ce parte vin către noi, prietene...”

*

Cei doi câini ai vânătorilor luară mirosul vulpii de la vizuină şi se îndreptară imediat pe urmele proaspete lăsate de ea pe zăpadă, cu puţin înainte. La pârâul din marginea pădurii, mirosul şi urmele se pierdeau însă cu totul. Oamenii conduseră câinii pe amândouă malurile, însă strădania lor fu zadarnică. După o jumătate de oră de căutări, cu toţii se întoarseră nervoşi în pădure şi până la miezul zilei, cele mai multe din creaturile acesteia trăiră într-o mare teroare, de multe ori înnoită de focuri de puşcă şi lătrături mânioase.

*

Mult timp după plecarea vânătorilor, pădurea încă stăruia în muţenia sa înspăimântată. Deodată, un uguit vesel de pasăre destrămă voalul apăsător al tăcerii. Porumbelul ateriză pe ciotul unui copac mare, retezat, a cărui rădăcină descoperită era pe jumătate suspendată deasupra pârâului. Sub ea, malul surpat luase forma unei mici grote rotunde, vizibile de pe malul celălalt.

Vulpea nu se afla însă acolo, ci chiar în trunchiul uscat, care era gol pe dinăuntru până la jumătate. Nu ştia care din animalele pădurii construise o ascunzătoare atât de ingenioasă, dar mai întotdeauna când lucruri noi şi uimitoare erau descoperite într-o parte a pădure şi oamenii nu trecuseră de curând pe acolo, opinia cea mai răspândită era că acestea erau, fără doar şi poate, opera inteligenţilor şobolani.

Tare ciudat... tocmai gândea vulpea. Era oare o întâmplare faptul că supravieţuirea ei în această încercare grea a destinului se datora unor fiinţe care erau deseori o pradă pentru ea?

„Ieşi afară, prietenă dragă!...” strigă de deasupra sa porumbelul. „Oamenii au ieşit de mult timp din pădure. I-am văzut intrând în satul de după marile câmpuri galbene... şi nu cred că se vor mai întoarce curând!”

*

Asemenea întâmplări şi multe altele mai mărunte îi legară atât de tare pe cei doi prieteni, încât ajunseră

curând să se caute în fiecare zi... şi, deseori, chiar de mai multe ori. Aceste absenţe inexplicabile şi repetate ale porumbelului începură să o deranjeze însă, din ce în ce mai tare, pe soţia sa. Erau împreună de numai câteva luni şi secretoşenia neaşteptat a porumbelului nu putea fi un lucru uşor de trecut cu vederea pentru o porumbiţă îndrăgostită.

Într-o zi, porumbelul se întoarse la ea mult după lăsarea întunericului. Nu doar neglijenţa faţă de ea pe care o dovedea astfel, ci şi lipsa unei prudenţe elementare pentru specia sa, o făcură pe porumbiţa cea blândă şi răbdătoare să izbucnească fără nici un fel de menajamente.

„Ai ajuns prea departe de data asta!... Destul am aşteptat fără să spun măcar un cuvânt, de teamă să nu te supăr... Dacă ai vreo explicaţie, spune-mi-o cât mai repede căci altminteri...” porumbiţa trase aer în piept şi apoi rosti repede şi fără nici o inflexiune, de parcă ar fi recitat în mod mecanic „altminteri, fii convins că la prima ta plecare, o să mă duc şi eu undeva... undeva atât de departe încât n-o să mă mai găseşti niciodată!...”

Ce-i drept, nici chiar porumbelului nu-i venea deloc greu s-o înţeleagă pe tovarăşa sa... În tot acest timp de când se împrietenise cu vulpea se minunase nu o dată de tactul şi răbdarea ei. N-ar fi trebuit să fie laş şi să lase lucurile să ajungă atât de departe...

Se apropie încetişor de porumbiţă şi începu să-i povestească pe îndelete toată istoria prieteniei sale cu vulpea. Începu timid şi prudent, cu pauze lungi, pentru că la fiecare nou gând încerca să privească lucrurile din perspectiva porumbiţei, în aşa fel fel încât nimic să nu o

sperie sau să o îndepărteze mai tare. Pe măsură ce povestea însă, amintirile prindeau tot mai mult viaţă, aşa că începu să vorbească din ce în ce mai repede şi mai tare. Curând, devenise atât de entuziasmat încât întrerupea frazele la jumătate, sărea de la o idee la alta fără nici o legătură, se mânia şi râdea apoi, în secunda următoare. Când ajunse la capătul întâmplărilor din ziua aceea, era obosit şi răguşit, dar ochii îi străluceau de satisfacţie. Abia atunci îşi aminti de porumbiţă şi ridică privirea spre ea cu speranţă. Răspunsul nu întârzie să vină.

„Te-am ascultat cu atenţie, porumbelule, şi îmi dau seama că, de vreme ce eşti atât de stupid încât să-ţi pui pielea la bătaie pentru unul din cei mai mari duşmani ai neamului nostru, pesemne că nimic din ce aş putea eu să spun nu te-ar putea convinge!... De aceea, n-o să-mi mai bat gura acum cu alte argumente... Înţelege numai un singur lucru. Ori vulpea, ori eu!... Până dimineaţă ai destul timp ca să te decizi."

*

După această întâmplare, vulpea şi porumbelul se mai văzură o dată, apoi nu se mai întâlniră deloc, pentru o bună bucată de vreme.

Deşi îl înţelegea pe prietenul ei, vulpea se simţea, fără doar şi poate, trădată... Poate era vina ei că nu fusese în stare să păstreze relaţia cu porumbelul... poate nu... dar mai mult ca sigur că pentru Marele Spirit asta era totuna. De-acum, se aştepta ca boala să-i revină în orice moment. Acesta rămăsese şi singurul motiv pentru

care nu părăsise încă această pădure care-i devenise aproape de nesuportat, pentru că totul în ea îi amintea de minunatul său prieten. Nu mai căuta nici tulpiniţele fermecate, nici tovărăşia vreunui alt animal. Ieşea din vizuină numai în timpul nopţii când mai vâna câte ceva, cât să nu moară de foame. În timpul zilei, ajunse să nu mai părăsească deloc vizuina.

*

Într-o noapte nu mai ieşi deloc ca să vâneze. Era atât de scârbită de viaţa pe care o ducea, încât nici foamea nu mai reuşea să o mişte... Ce bine-ar fi fost dac-ar fi putut numai să doarmă... să doarmă şi să viseze la nesfârşit, să nu mai fie nevoită vreodată să se trezească!...

Dimineaţa se trezi însă brusc şi nu atât datorită foamei cât a unei sete înnebunitoare.... Aşa ceva era totuşi mai mult decât era pregătită să rabde, aşa că se repezi cu toată viteza către părău. Dar nici de data aceasta lucrurile nu se întâmplară după cum se aştepta ea, pentru că, din cauza ameţelii, greşi drumul pe care atât de bine l-ar fi putut face şi cu ochii închişi în condiţii normale. Şi nu doar că-l greşi, dar nici măcar nu realiză acest lucru până când nu ajunse la vreo sută de paşi de vizuină, într-o poiană din mijlocul pădurii. Un şoim trecu la mică înălţime deasupra capului său şi privirea îi fu atrasă de zborul acestuia. Când se înălţă apoi brusc deasupra tufişurilor şi copacilor din jur, vulpea tresări violent, ca trezită din somn.

Rămase pe loc uluită şi înainte să gândească la o schimbare de direcţie, auzi zgomotul unor bătăi violente de aripi şi observă, la numai câţiva paşi distanţă în dreapta sa, cum şoimul se învârtea într-o spirală strânsă, în jurul unui porumbel care izbutise să evite în câteva rânduri ciocul de fier al vrăjmaşului. La un moment dat însă, fu lovit de una din aripile sale puternice şi, nemaiavând destulă vlagă ca să se redreseze, căzu la pământ. O clipă mai târziu, vulpea zvâcni într-un salt uriaş şi, profitând de confuzia şoimului, se aşeză peste porumbel. Acesta se zbătu puţin, dar era atât de epuizat şi îngrozit, încât se resemnă repede şi hotărâ să-şi aştepte în linişte sfârşitul...

Speriat, şoimul se ridică mult în aer, nu însă atât de mult încât să nu poată desluşi mişcarea unui al doilea porumbel, care se îndrepta nebuneşte spre vulpea care îşi ţintuia încă prada la pământ.

„Perechea primului porumbel, pesemne..." îşi spuse imediat şoimul, căci el mai văzuse asemenea lucruri şi, într-un fel pe care nici el nu-l înţelegea, nu se putea abţine să nu admire devotamentul şi spiritul de sacrificiu al acestor păsări fragile... Ceea ce nu însemna, bineînţeles, că ar fi fost vreodată dispus să nu profite de pe urma unor astfel de imprudenţe.

Când, în sfârşit, reuşi să observe şoimul, porumbelul îşi dădu seama imediat că, în acea poiană largă şi deschisă, nu mai avea nici o şansă de scăpare... Ar mai fi fost una poate... dacă şi-ar fi strigat perechea... dar, considerând preţul acestei chemări, prefera mai degrabă moartea. Se aşeză pe jos în iarba scurtă şi închise ochii. De data asta nu mai era vorba de acea mimare a morţii,

pe care o exersase de atâtea ori împreună cu prietena sa cea mai bună. Era prea târziu acum, pentru orice fel de protecţie... Un zgomot puternic de paşi repezi şi de aripi, apoi şuieratul scurt, dar asurzitor de ascuţit al şoimului, o făcură pe vulpe să uite de prizonierul său şi să se ridice rapid de la pământ.

Acum, amândoi porumbeii aşteptau îngroziţi, cu ochii închişi. Nici unul dintre ei nu înţelesese nimic din ce se auzise mai înainte. Deodată, poiana răsună de vocea profundă a cerbului.

„Nu e în poiana asta nici un animal destul de curajos încât să spună o vorbă de întâmpinare unui vechi prieten?”

*

Vulpea se repezi către cerb, iar porumbelul de sub ea zbură speriat într-un copac bătrân din apropiere.

„Nu fugi, porumbiţa mea iubită!” strigă porumbelul rămas în iarbă. „Vulpea care te-a prins mai devreme este chiar prietena mea... Ea a făcut asta numai cu scopul de a te proteja de atacul duşmanului nostru!...”

„Aşa este!” confirmă cu un glas tunător cerbul cel mare care se oprise chiar lângă porumbel. „Dacă eu nu am făcut acum altceva decât să-mi apăr un prieten, vulpea aceasta a făcut ceva cu mult mai important!... Ea a apărat un animal doar pentru că este din acelaşi neam cu prietenul ei... Vă spun că un asemenea ataşament între două animale atât de diferite se întâlneşte nespus de rar într-o pădure!”

Porumbiţei i se tăiase respiraţia. Într-o fulgerare realiză cât de mult greşise când îl obligase pe pe soţul ei să renunţe la prietenia sa cu acest animal deosebit, care îi salvase acum viaţa. Coborâ fără nici o ezitare în iarba poienii şi i se adresă vulpii, plină de umilinţă.

„Dacă poţi, te rog, iartă-mă...N-am crezut că există fiinţe atât de nobile în pădure... Îmi dau seama cât te-am putut face să suferi... de fapt, cât v-am făcut să suferiţi pe amândoi... Pentru că marea ta bunătate te-a făcut să mă protejezi ca pe o soră, îndrăznesc să-ţi spun că nu-mi doresc nimic mai mult acum, decât să-mi poţi accepta recunoştinţa şi prietenia..".

Cerbul privi cu interes către vulpe. „Nu pot să cred ce se întâmplă aicea!..." rosti aceasta cu un tremur în voce. „Azi noapte îmi doream să nu mă mai trezesc vreodată iar acum... acum... nici nu ştiu ce să mai cred. Asta înseamnă că nu îmi e dat să mor foarte curând de boala aceea urâtă, dragul meu cerb?..."

„Porumbiţa tocmai ţi-a oferit prietenia ei..." spuse cerbul zâmbind." Mai bine dă-i un răspuns şi nu îţi mai chinui sufletul cu probleme care sunt de mult rezolvate. Prietenia dintre tine şi porumbel a fost şi este un lucru adevărat – asta o simţi foarte bine în inima ta... Dar nu simţi tu oare şi că lucrurile adevărate nu pier niciodată?..."

*

Dacă oricine altcineva în afara cerbului ar fi spus cele dinainte, mai mult ca sigur că vulpea ar fi găsit în ele destule motive de îndoială. Dar fiecare vorbă spusă de

acest înţelept al pădurii avea darul de a o lumina şi a o încălzi pe dinăuntru, de parc-ar fi fost un mic soare.

Îl privi gânditoare pe cerb, apoi întoarse capul către porumbiţa cea gingaşă şi îi spuse cu duioşie.

„Crede-mă că nici eu nu-mi doresc nimic mai mult în aceste clipe, decât să fiu prietena ta... să fim cu toţii prieteni, pentru totdeauna”.

BURSUCUL

Când bursucul era foarte mic, obişnuia să se joace întreaga zi cu puii de animale din împrejurimile vizuinei. Vulpiţele, micul jder, vidrele de pe malul lacului, cu toţii veneau să se joace cu bursucelul care era atât de vesel şi de bun în orice împrejurare, încât discordia nu avea niciodată vreo şansă în micul lor grup de prieteni. Chiar dacă era frig, vânt şi ploaie afară, prietenii se întâlneau în fiecare zi, după masa de dimineaţă, la vizuina familiei bursucului. Într-un fel pe care nimeni nu reuşea să şi-l

explice, în jurul acestui mic şi nevinovat animal, părea să fie întotdeauna lumină şi căldură...

Bineînţeles, cu toţii îl răsfăţau... Niciodată în vremurile acelea n-a trebuit să se îngrijească vreodată să-şi facă rost de mâncare. Chiar atunci când părinţii veneau târziu în noapte, obosiţi şi dezamăgiţi după vânătoare, puiul lor dormea îndestulat... căci nu era întâlnire la care vreunul din bunii săi prieteni să nu îi aducă ceva apetisant, anume păstrat pentru el de la masa familiei sale. Micul bursuc mânca cât putea şi apoi, dacă mai rămânea ceva, lăsa de-o parte pentru mai târziu. Niciodată nu păstrase mâncare pentru părinţii săi. Pentru că aceştia erau mari, puternici şi nu se plângeau niciodată, puiul nu realizase deloc că, spre deosebire de el, ei nu reuşeau decât arareori să se hrănească pe săturate.

*

Bursucul avea patru luni şi jumătate, când viaţa lui s-a schimbat într-o singură noapte. Era spre sfârşitul toamnei şi o ploaie măruntă şi deasă cădea de aproape două zile peste întreaga vecinătate. Animalele nu erau foarte îngrijorate, pentru că nici unul dintre ele nu-şi amintea ca ploile de toamnă să fi adus vreodată mari pagube vieţuitoarelor pădurii. Cu mult mai tare se temeau toţi de furtunile neaşteptate ale primăverii şi de căderile torenţiale de ape din prima parte a verii.

Totuşi, în noaptea aceea întunecată şi ceţoasă de toamnă târzie, părăul fu sugrumat lângă poiana cea mare de doi arbori bătrâni, căzuţi de-a curmezişul său din

ambele maluri. În scurt timp, el se umflă ca o furie a naturie şi se prăvăli într-o viitură nestăvilită peste marginea de pădure în care se afla vizuina bursucilor. Părinţii bursuci fură treziţi amândoi de uruitul apropiat al apelor şi, într-o clipă, se repeziră pe ieşiri diferite, afară la baza dâmbului în care îşi construiseră adăpostul. Mama văzu prima căderea învolburată de ape şi, ţipă scurt către perechea sa poruncindu-i să se caţere înapoi în vizuină. Nici unul din ei însă nu mai reuşi să se întoarcă, pentru că viitura, cu mult mai rapidă, îi prinse din urmă şi îi luă cu ea la vale. Puiul de bursuc, care avea un somn foarte profund, nu se trezi decât a doua zi dimineaţă. Nici măcar nu se îngrijoră prea tare când observă că părinţii lui lipseau din vizuină, pentru că nu o dată se întâmplase ca ei să plece după hrană cu mult înainte să deschidă el ochii. În aer stăruia însă un miros ciudat, pătrunzător, cumva deosebit de cel al frunzelor umede cu care se obişnuise în ultimele zile. Bursucelul scoase prudent capul din vizuină şi fu cu adevărat uluit când observă că peisajul din jurul casei sale era aproape de nerecunoscut. De jur împrejurul vizuinei, un noroi gros amestecat cu pietre, nisip, frunze uscate, crengi şi chiar arbori mai tineri acoperea pământul până aproape de intrare. Copacii din vale erau şi ei năclăiţi cu noroi până aproape de jumătatea tulpinii. Micul bursuc încercă să meargă puţin pe pătura alunecoasă şi neregulată, dar cum lăbuţele păreau să i se afunde tot mai mult, ca într-o adevărată mlaştină, se înfricoşă şi se întoarse din câteva salturi înapoi în vizuină. Din nefericire, nici înăuntru nu putu să se simtă mai bine. Încercă să strige pe cineva, dar observă îngrozit că nu putea scoate nici cel mai slab sunet. Deodată, i se făcu foame şi căută înfrigurat ceva resturi prin colţurile vizunii. Nu găsi nimic, dar nu renunţă şi

căutând mai departe sub salteaua de muşchi şi frunze pe care părinţii săi o pregătiseră deja pentru iernat, descoperi câteva fructe de pădure uscate. Le înghiţi cu înfrigurare, apoi încercă din nou să strige. Glasul îi fu destul de slab la început, dar bucuria că nu era mut îi dădu mai multă putere şi, după ce se strădui puţin, izbuti să-i cheme cu chiţăituri puternici pe părinţii săi şi apoi pe prieteni. Nimeni însă nu se obosi să-i răspundă...

Târziu în noapte, după multe ore de aşteptare chinuitoare, puiul de bursuc realiză dintr-o dată că puterile îl părăsiseră. Nu mai era în stare să se gândească la nimic. Închise ochii şi se lăsă să cadă ca un buştean pe podeaua vizuinii. Nu simţea nici teamă, nici durere, nici dor de părinţi, nici disperare. Îi era doar foarte somn. Şi foarte, foarte foame...

*

Un an de zile mai târziu, bursucul era considerat cel mai înstărit animal din pădure. El era conştient de asta şi nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să le explice „admiratorilor" săi cât de mari trebuie să fie eforturile unui individ care vrea să reuşească în viaţă, dar cât de satisfăcătoare se arată a fi, în timp, roadele acestora.

Bursuciţa, perechea lui, îl considera însă un mare naiv. El chiar credea că prin învăţăturile sale, câştiga un plus de iubire şi preţuire din partea celor mai apropiaţi de el – asta pe lângă admiraţia pe care era era absolut convins că şi-o câştigase deja din partea oricărui animal cu mintea întreagă... Dar ce conta el, de fapt, pentru ceilalţi?... Ce contau zbaterile şi mulţumirile şi bucuriile

lui cele mai mari pentru toţi aceşti străini invidioşi care îl ascultau mânaţi numai de raţiunile propriilor nevoi lacome?... Pentru ei nu conta decât reţeta, secretul... formula succesului primită, pe cât posibil, fără a oferi nimic la schimb... nimic din ei, ci numai masca ieftină a unei admiraţii respectuoase, care le asigura fără greş, pe mai departe, compania binevoitoare a bursucului... Bursuciţa mai vedea şi că aceşti presupuşi prieteni ai soţului ei se schimbau mereu... căci neavând cu adevărat vreun interes pentru persoana sau realizările bursucului, se plictiseau curând şi alergau apoi să îşi descopere norocul în altă parte. Această schimbare era însoţită aproape întotdeauna de atacuri şi ironii din cele mai vulgare la adresa bursucului, care apărea în discuţiile foştilor amici fie ca un prostănac care reuşise doar pentru că avusese parte de nenumărate ocazii minunate, fie ca un individ îngrozitor, cu totul lipsit de inimă, care trecuse peste orice şi oricine pentru a-şi realiza obsesia lui de a fi cel mai bogat animal al pădurii. Din păcate, faptul că nici unul dintre numeroşii săi prieteni din copilărie nu se mai arăta interesat să păstreze relaţia cu bursucul, părea să susţină mai bine decât orice altceva această din urmă idee.

*

Nu cu mult timp în urmă, bursuciţa fusese de-a dreptul fermecată de seriozitatea, hotărârea şi, mai ales, de energia inepuizabilă a bursucului. Deşi era un animal foarte tânăr, el construise deja trei vizuini, începuse munca la a patra şi părea cât se poate de hotărât să nu se oprească aici. Avea întotdeauna o provizie îndestulătoare

de hrană şi o invita de zece ori pe zi să se ospăteze cu cele mai gustoase şi mai proaspete bucate. Când ea refuza, dispărea brusc din faţa sa şi se întorcea după scurt timp cu câte o delicatesă neaşteptată. Era incredibil!... Nici un animal nu putea face rost de o hrană atât de bună, cu atâta rapiditate. Nici unul nu putea să-l egaleze în blândeţe şi generozitate...

Până să-l întâlnească pe bursuc, tânăra bursuciţă care era singură de câteva săptămâni, visa mereu că se întoarce la părinţii săi. Îşi imagina întâlnirea aceasta fericită în toate detaliile, deşi în realitate continua să se îndepărteze de vizuina lor, pentru că ştia că părinţii ar fi fost dezamăgiţi dacă s-ar fi întors înainte de a-şi găsi rostul său în viaţă.

Apariţia bunului bursuc avusese darul de a-i absorbi toate aceste gânduri şi planuri de viitor. Se simţea liberă şi, totodată, nespus de protejată lângă animalul acesta puternic şi bun. Înţelegea acum că părinţii avuseseră dreptate când o îndepărtaseră din vizuină – ei ştiau că bucuria întemeierii unei noi familii justifica din plin această despărţire temporară.

Bineînţeles, bursuciţa încetă să-şi mai caute hrana de una singură. După ce se trezeau, cei doi prieteni mâncau ceva din rezervele depozitate în vizuină, apoi plecau împreună „la treburi”– cum spunea bursucul... Fie că muncea la cea de-a patra vizuină, fie că mai schimba câte ceva din aranjamentele celor deja existente, fie că mai vâna vreun animal mărunt sau mai strângea nişte fructe de pădure, bursucul avea mereu câte o treabă foarte urgentă şi importantă de făcut. Şi cum în toate părea să se arate mai abil şi mai rapid decât bursuciţa,

aceasta descoperea de fiecare dată că nu prea poate fi de nici un ajutor pentru el, aşa că după câteva încercări nesigure, renunţa să se mai străduiască şi se rezuma să-l privească cu admiraţie – lucru pe care bursucul părea să nu-l ia câtuşi de puţin în seamă. Totuşi, bursuciţa se plictisea la un moment dat şi, atunci când bursucul stătea cât de cât locului, profita imediat ca să încerce să stea puţin de vorbă cu el. Ea avea o imaginaţie foarte vie, poate şi pentru că mama ei obişnuia să spună întotdeauna puilor săi câteva poveşti înainte de culcare. Pentru bursuciţă, toate animalele, plantele, toate întâmplările care se petreceau în pădure erau chestiuni deosebit de interesante, motiv pentru care simţea deseori nevoia să-şi împărtăşească experienţele şi, mai ales, impresiile cu cineva. Nu reuşea însă mai deloc să găsească un partener de discuţie în bursuc... el chiar nu părea să aibă uimiri sau interese în afara acelora pe care bursuciţa le descoperise încă din prima zi în care îl cunoscuse.

Bursuciţa se gândea din ce în ce mai des, cu amărăciune, la cele câteva chestiuni care prezentau interes pentru soţul ei. Nici una din acestea nu însemna cu adevărat ceva important din punctul său de vedere. Judecata părea valabilă pentru că, de fiecare dată, uita să numere printre ele şi pe cel mai important din punctul de vedere al bursucului – acela care era, întâmplător... ea însăşi.

*

Totuşi soarta nu îi hărăzise nici pe departe bursucului o viaţă lipsită de surprize alături de bursuciţa

sa. Marile sale uimiri au apărut după ce s-au născut primii lor pui, iar ea a început să se schimbe într-un fel pe care el nu izbutea câtuşi de puţin să-l înţeleagă.

În loc să fie cu mult mai fericită acum când familia lor era mai bogată cu trei vietăţi drăgălaşe şi sănătoase, bursuciţa se arăta tot mai tristă şi mai tăcută. E drept că bursucul lipsea mult de acasă, dar eforturile sale trebuiau să acopere acum nevoile tuturora. Or el muncea cu o frenezie şi o bucurie pe care nu le trăise decât în primele luni pe care le petrecuse împreună cu bursuciţa lui. Când se întorcea acasă, oricât de obosit ar fi fost, îşi făcea întotdeauna timp să se joace un pic cu puii lui, dacă îi găsea încă treji. Se apropia apoi cu delicateţe de perechea lui şi se lipea de blana ei, dar ea nu prea mai părea entuziasmată de această apropiere. Bursucul ştia foarte bine că ei îi plăcea să vorbească, aşa că o întreba mereu cum şi-a petrecut ziua şi ce s-a mai întâmplat cu micuţii. Dacă ea era bine dispusă, începea să-i povestească cu multe amănunte ce lucruri noi, comice şi neaşteptate au mai făcut puii. Totuşi, nu apuca niciodată să-şi termine povestirile, pentru că bursucul, obosit, adormea în mai puţin de un sfert de ceas, legănat de melodia plăcută a glasului ei. Dacă se întâmpla să fie însă morocănoasă – şi asta se întâmpla tot mai des cu trecerea vremii – bursuciţa arunca doar un răspuns monosilabic, după care, cu aceaşi voce îngheţată, îl întreba pe el cum şi-a petrecut ziua. Bursucul ar fi avut poate câte ceva de povestit, dar se simţea prea epuizat pentru a mai gândi la cele întâmplate în timpul care trecuse de când nu se mai văzuseră ... Făcea un efort grozav pentru a pune într-o singură frază tot ce făcuse, animalele cu care se întâlnise şi locurile prin care trecuse între timp. Apoi tăcea,

concentrat, străduindu-se cu ultimele puteri să cerceteze dacă uitase ceva important, ceva cu care s-o bucure sau s-o surprindă pe soţia sa, însă de obicei, dacă ea nu se mai obosea să-l întrebe ceva, adormea înainte să mai spună un singur cuvânt.

*

După două luni, bursuciţa nu-l mai întreba nimic când se întorcea acasă. Nici despre micuţi nu-i mai plăcea să povestească. Bursucul încercase să umple golurile din conversaţia lor cu tot felul de glume şi vorbe inspirate, dar nimic din ce spunea nu părea să o mai intereseze pe tovarăşa lui. În schimb, bursuceii crescuseră şi deveniseră atenţi la poveştile sale; acum se jucau ceva mai puţin, dar începuseră să vorbească între ei, din ce în ce mai mult. Din fericire, cei trei nu se plictiseau niciodată să-l asculte... şi nici nu se supărau dacă adormea în timpul acestor discuţii. Chicoteau şi îl imitau pe rând, căci îl găseau tare caraghios atunci când aţipea pe neaşteptate, dar nu se supărau niciodată.

Într-o seară, bursucul întors acasă după o zi de muncă la o nouă vizuină, îşi găsi casa goala. Îngrozitor de speriat, îi căută pe-ai săi peste tot prin împrejurimi şi întrebă toţi vecinii. Nici unul nu-i văzuse plecând din vizuină. Disperarea îl copleşi ca un val rece. Privirea i se înceţoşă brusc şi sufocat, se sprijini cu spinarea de un copac tânăr care se aplecă mult sub presiunea greutăţii sale. În clipele următoare, desluşi un zgomot apropiat de ramuri rupte şi, înainte de a apuca să mai facă o singură mişcare, se trezi pocnit în spate de un corp tare. Se răsuci fulgerător pe loc şi dădu nas în nas cu un jder zburlit.

Înţelese imediat ce se întâmplase şi se grăbi să-i ceară scuze pentru neatenţie. Jderul avea însă o fire cam morocănoasă şi îi aruncă o privire încruntată, după care se îndepărtă mergând înapoi şi murmurând printre dinţi... „Încurcă-lume... nu-şi mai găsesc locul în pădure!... Încurcă-lume... strică totul în jurul lor!...”

Bursucul îl privi surprins şi, pe neaşteptate, se repezi în urma lui. „De ce zici că nu ne mai găsim locul în pădure?... Cine suntem noi ăştia, care nu ne mai găsim locul?..”.

Jderul ezită puţin, căci animalul acesta era mult mai puternic decât el şi dintr-o confruntare directă n-ar fi putut scăpa decât cu fuga. „Voi, bursucii ăştia!...” zise el încercând din răsputeri să-şi menţină atitudinea revoltată... „Puţin mai devreme o familie întreagă mi-a tăiat calea în timp ce alergam după un pui de veveriţă... Deh, doar o altă vânătoare ratată pe ziua de astăzi... ce vă pasă vouă?!...”

Bursucul respira greu... „Era cumva o bursuciţă şi trei pui, familia de care vorbeşti?”

„De unde ştii?” exclamă uimit jderul... „Exact cum spui... Dacă nu ar fi fost aşa mulţi, poate-aş fi reuşit să nu-i pierd urma!”

„Încotro au luat-o?” întrebă plin de speranţă bietul bursuc.

„Când m-am urcat în copac ca să mă uit după prada mea, i-am văzut îndreptându-se către izvor...”

Bursuciţa tocmai intra în vizuina de lângă izvor, când soţul ei o ajunse din urmă. Ca şi cum totul fusese stabilit dinainte, bursucul nu spuse nimic şi intră cu mişcari fireşti, după ea în cuib. Puii, care erau deja înăuntru se bucurară foarte tare la vederea tatălui lor. Bursuciţa tăcea şi ea, dar în sinea ei era tare emoţionată. Abia acum îşi dădea seama cât de tare sperase ca bunul ei bursuc să vină după ei... Într-adevăr, lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău cum i se păruse... Pobabil că tot ce i se cerea în schimbul unei vieţi fericite alături de soţul său, era să aibă ceva mai multă răbdare.

*

Din păcate, în scurt timp, socotelile bursuciţei se complicară într-un fel neaşteptat. Ea se arăta acum plină de răbdare şi de înţelegere faţă de soţul ei, dar în schimb, acesta devenea din ce în ce mai greu de mulţumit. Puii fiind mai mărişori, începuseră să iasă cu toţii din când în când în căutarea hranei, iar fiecare asemenea expediţie se arăta a fi un prilej de mare enervare pentru bursuc. Nici unul dintre micuţi nu reuşea să respecte sfaturile tatălui lor... şi el, neîncetat le dădea sfaturi şi îi critica pentru neatenţie sau pentru comoditate. Lenţi şi lipsiţi de interes... aşa era toţi membrii familiei sale pentru bursuc... iar el nu se putea abţine să nu le repete în fiecare zi că dacă ar fi fost asemenea lor după dezastrul din copilărie în care-şi pierduse părinţii, ar fi murit cu siguranţă de foame.

Câteva săptămâni mai târziu, bursucul întors acasă descoperi că familia sa plecase din nou, fără să îi spună nimic. De data aceasta nu se mai sperie, nici nu se enervă,

ci plecă fără zăbavă să cerceteze celelalte vizuine ale sale. Şi nu greşi, pentru că bursuciţa alesese de data aceasta o vizuină mai veche a sa, unde nu mai stătuseră deloc până atunci, pentru că bursucului i se păruse prea strâmtă şi prea puţin dichisită pentru o familie înstărită cum avea el. Exista o singură intrare în această vizuină şi ea se afla într-o adâncitură, sub rădăcina uscată a unui trunchi de copac prăbuşit de mult.

Bursucul încercă să intre, dar nu apucă să pătrundă înăuntru că auzi din interiorul vizuinei mârâitul surd al bursuciţei. Surprins, se opri şi spuse: „Ce-i cu tine... nu m-ai recunoscut? Nu vrei să vorbeşti cu mine?...”

După câteva clipe de tăcere, bursuciţa îi răspunse cu un glas hotărât. „Te-am recunoscut foarte bine... Dar, nu vreau să mai intri aici. Şi nu vreau să mai stăm împreună!...”

Un fior de spaimă îl cutremură pe bursuc. „Copii... bâigui el jalnic... copii, vreau să fiu cu voi... Ieşiţi puţin afară să vorbim...” Din vizuină nu se auzea nici măcar un foşnet. „Copii, vă rog... nu mă lăsaţi singur!...”

Cei trei pui, înlăcrimaţi, începură să se foiască, dar mama lor le făcu semn să aştepte puţin. Bursucul era mai înduioşat chiar decât ei de rugăminţile sale. Merita el oare atâta nerecunoştinţă, atâta cruzime?... După tot ce făcuse pentru ei... după ce muncise numai pentru ei şi după ce le purtase de grijă cum nici un alt tată bursuc nu se obosise vreodată s-o facă!...

„Vreţi să fiţi ca ea?!...” ţipă dintr-o dată, cu toată puterea, bursucul. „E mai bine să pierzi timpul cât e ziua

de lungă, decât să munceşti, nu-i aşa?... A fost rău, cât timp a muncit prostul pentru voi, iar acum aţi hotărât că o să vă descurcaţi mult mai bine fără el... nu-i aşa?... Nişte nepricopsiţi asta sunteţi!... O să veniţi în câteva zile cu burţile goale înapoi la mine!...”

Dinăuntru nu se mai auzea iarăşi nimic.

Bursucul mormăi încă o vreme, mai mult pentru el însuşi, iar apoi se întoarse la vizuina lui clocotind de supărare.

*

Puii nu veniră să-l caute în zilele următoare, aşa cum se aştepta, dar el nu rezistă şi începu curând să le aducă peste noapte câte ceva de mâncare. În fiecare dimineaţă, familia descoperea hrana la intrarea în vizuină, iar lucrul acesta îi înduioşă pe micuţi şi îi făcu să se hotărască să-l viziteze cu prima ocazie pe tatăl lor. Mamei nu-i spuseră însă nimic, de teamă că ea s-ar fi putut împotrivi sau chiar mai rău, le-ar fi putut interzice să mai încerce să ia legătura cu el.

Într-o zi frumoasă de toamnă, la amiază, bursuciţa plecă după hrană, în timp ce puii se prefăceau cufundaţi într-un somn adânc. Imediat după ce mama se îndepărtă, cei trei o luară la picior spre vizuina tatălui. Avură noroc şi îl găsiră acasă, iar surpriza întâlnirii îl făcu peste măsură de fericit pe bietul bursuc. Totuşi, deşi petrecură împreună o după-amiază întreagă şi izbutiră să se înţeleagă foarte bine cu el, în faptul serii îşi luară rămas bun şi, în ciuda tuturor rugăminţilor şi insistenţelor sale, se întoarseră la mama bursuciţă.

*

O jumătate de an mai târziu, în miezul primăverii, bursuceii, care acum erau aproape la fel de mari şi puternici ca tatăl lor, plecară pe rând din vizuina mamei. Bursuciţa nu se mai simţise niciodată atât de singură şi de nefericită... nici măcar în vremea aceea în care de-abia părăsise casa părinţilor săi. Amintindu-şi de întâlnirea salvatoare cu bursucul, simţi că îi dau lacrimile. Nu mai ştia nimic de el încă din toamnă.

Fără să se gândească prea mult, plecă din vizuina sa şi îl căută, pe rând, în toate locurile ştiute. Nici una din cele patru case ale lui mai vechi nu era goală. Alte familii de bursuci, una de vulpi, ba chiar şi un şarpe mare de pădure îşi făcuseră culcuş în vizuinile pe care bursuciţa le cunoştea foarte bine. Din păcate însă, noii locatari nu păreau să cunoască nimic despre soarta bursucului.

Dezamăgită, bursuciţa se întoarse acasă. Noaptea următoare dormi foarte prost şi spre dimineaţă avu un vis tare ciudat... Se făcea că era din nou pui şi plecase de acasă pe una din cărările cunoscute, în căutarea hranei. La un moment dat se îndepărtase destul de mult de vizuină şi, trecând de un dâmb mai înalt, nimerise într-un peisaj necunoscut... un loc pustiit, plin cu copaci arşi până la rădăcină şi vizuini distruse. Deja ameţită de spaimă, bursuciţa continuă să meargă pe cărare, privind pe rând fiecare ascunzătoare în căutarea unei fiinţe vii... când deodată, ceva căzu ca o creangă uscată la pământ, înaintea ei. Cel puţin o creangă părea atunci când atinse pământul, dar ea se transformă imediat într-o formă lată, cenuşie, care se aglomeră treptat, arătându-se în final a fi chiar un bursuc. Acesta o zbughi brusc la fugă către cea

mai apropiată vizuină. Încercă să pătrundă înăuntrul ei, însă intrarea era prăbuşită, aşa că după câteva încercări disperate, se repezi către o altă vizuină. Şi acolo avu parte de acelaşi eşec, dar nu renunţă şi fugi spre altă ascunzătoare. Bursuciţei i se făcu milă de el şi încercă să-i atragă atenţia cu nişte strigăte ascuţite, însă bursucul cel straniu nu reacţionă câtuşi de puţin la ele, ci continuă fără ezitare, cu încercările sale stupide. Lucrul cel mai curios în toată povestea era că pe măsură ce trecea timpul, în loc să obosească, bursucul se mişca din ce în ce mai repede. La un moment dat, bursuciţa nu mai fu în stare să-l urmărească. Confuză, se aşeză pe labele din spate si se sprijini de un copac apropiat. Tocmai atunci însă, bursucul, care în sfârşit se oprise şi se aşezase la rândul său pe labele din spate, se aplecă brusc în faţă şi apoi se năpusti cu o viteză incredibilă, exact spre locul în care era ea. Bursuciţa nu mai avu vreme să se ferească...!

Se trezi obosită şi speriată, cu o tensiune teribilă în muşchii picioarelor.

*

În cursul zilei, nu făcu nimic altceva decât să se învârtă fără rost pe o rază de câteva sute de paşi în jurul vizuinii. Era atât de neliniştită şi de indispusă, încât nici măcar nu se atinse de mâncare...

Pe seară, când oboseala îi prinse tot corpul ca într-un cleşte, se hotărâ în sfârşit să se ducă la culcare. Nu apucă să intre însă în vizuină, că ceva ca o umbră cenuşie trecu prin apropiere, abia perceptibilă vederii sale. Bursuciţa făcu involuntar câţiva paşi, ca hipnotizată, pe

urmele acelei forme nedesluşite, apoi, dintr-o dată, se opri îngheţată.

Era el!... Bursucul se oprise la marginea unei ridicături mai înalte de pământ şi săpa cu mare rapiditate sub un strat gros de muşchi. Pe neaşteptate se întrerupse şi alergă din câteva salturi către un tufiş des de aluni.

Bursuciţa nu-şi putea crede ochilor. Avea un sentiment neclar că mai trăise o dată toate aceste momente, dar nu îşi îngădui să piardă prea mult timp cu reflecţiile şi se repezi pe urmele bursucului. El se afla încă în mijlocul tufişului, căutând cu frenezie fructele tari cu miez gustos. Era cu spatele la ea, aşa că bursuciţa îl strigă încetişor cu numele acela de alint pe care numai ea şi puii lor îl cunoşteau. Bursucul tresări violent şi se întoarse fulgerător pe loc. Avea o privire speriată şi confuză, dar bursuciţa era sigură, după prima lui reacţie, că o recunoscuse imediat.

„Ce cauţi aici?...” întrebă cu o voce şovăitoare bursucul.

„Ce cauţi tu?” i-o întoarse decisă bursuciţa. „Eu sunt în zona vizuinii mele..”.

„Ah, da...” bâigui bursucul, ca trezit din somn... „Vizuina ta... mi-o amintesc... Mi le-amintesc pe toate foarte bine... dar nu mai îmi plac! M-am săturat să construiesc vizuini. E o mare pierdere de vreme!... Eu am ascunzătorile mele acum... cu asta mă ocup în ultima vreme... Ştii, îmi place mult să descopăr noi ascunzători...”

Bursuciţa îl privi cu atenţie şi observă că slăbise foarte mult. Blana îi era murdară, înnodată în multe locuri

de scaieţi şi pătată de noroi închegat. Pe bot se vedeau foarte clar câteva cicatrice destul de proaspete, care o făcură pe bursuciţă să se gândească imediat că aşa zisele noi ascunzători, mai fuseseră descoperite înaintea lui şi de alţii.

Cu toate că se aflau la doar câţiva paşi de vizuină, bursuciţa îl întrebă pe fostul ei soţ dacă poate să îi arate şi ei una din locuinţele sale. Încântat, el o luă cu pas mândru înainte şi o conduse pe drumul cel mai scurt către o râpă aflată într-o margine dezgolită a pădurii. După unul din ultimii copaci care se înălţau înainte de de buza râpei, bursucul se opri şi ridică privirea spre ea. Bursuciţa era uluită. Nicăieri nu se zărea vreun adăpost în acest peisaj golaş; de fapt, rareori văzuse un loc mai expus pentru orice vietate!...

„Ce părere ai?" o întrebă nerăbdător bursucul.

„Cred că e un ascunziş atât de bun, încât eu una chiar nu sunt capabilă să-l descopăr..." răspunse ea confuză.

„Ştiam că aşa o să se întâmple!..." râse bucuros bursucul. „Ascunzătorile mele sunt cât se poate de vizibile... tocmai prin asta sunt şi aşa de grozave!... Nimeni nu ar bănui că cineva s-ar putea ascunde în ele!..."

„Dar unde stai... totuşi?" se interesă tot mai intrigată bursuciţa.

„Aici... Chiar aici unde suntem acuma. Am ales locul ăsta, pentru că iarba e mai deasă şi mai moale... Dar cine ştie?... Dacă mâine îmi place mai tare în alt loc, mă

mut fără nici o problemă... Ştiu bine că Marele Spirit mă protejează şi nu mi se poate întâmpla nimica!”

Bursuciţa rămase fără cuvinte. Să fi fost ea oare singura vinovată pentru tot ce se întâmplase?...

Întoarse capul într-o parte pentru ca el să nu-i poată vedea lacrimile şi i se adresă pe un ton hotărât, aproape aspru. „E târziu acum şi sunt foarte obosită. Îmi dai voie să dorm şi eu în această ascunzătoare foarte specială a ta?...”

Bursucul păru să cadă pe gânduri, apoi, pe neaşteptate, sări în lături şi începu să strângă cu mare rapiditate iarbă, crengi subţiri şi frunze din vecinătate, pe care le aşeză apoi cu mare iscusinţă în jurul bursuciţei. Înainte să se dezmeticească bine, ea se trezi într-un fel de cuib rotund, înalt şi foarte bine căptuşit pe laterală. După ce mai netezi un pic partea superioară construcţiei, bursucul făcu o mică ruptură în perete, dar, în loc să intre pe-acolo înăuntru, după cum se aştepta bursuciţa, făcu un salt eroic peste marginea cuibului şi ateriză înăuntru pe toate cele patru picioare, exact în faţa ei.

Amândoi se priviră uimiţi în ochi pentru o clipă, după care pufniră în râs. Bursucul se opri însă repede, oftă prelung şi trase aer în piept. Nu reuşi totuşi să-i spună nimic bursuciţei. Se întoarse cu spatele la ea şi tăcură amândoi multă vreme, pândindu-şi unul altuia respiraţia. Într-un târziu, bursucul care oftase între timp de zeci de ori, îşi luă inima în dinţi şi, fără să-şi schimbe deloc poziţia, şopti către ea... „Nu vreau să te supăr... Pesemne că, mai devreme sau mai târziu, o să te superi din nou pe mine şi o să pleci...”

Pentru câteva momente, aşteptă emoţionat un răspuns, apoi spuse ceva mai tare. „Ştiu că sunt prea prost pentru tine şi de aceea n-ai putut să fii fericită cu mine şi ai plecat..."

Ciuli din nou urechile către bursuciţă, dar nu recepţionă nici de data asta vreun răspuns, ci doar un sforăit uşurel, semn că oboseala de peste zi reuşise să o doboare. Bursucul mai oftă încă o dată, cu atâta obidă, de parcă ar fi vrut să se elibereze de grijile unei vieţi întregi, apoi se lăsă moale pe o parte şi adormi. Bursuciţa deschise însă ochii şi zâmbi tainic, privind cerul înstelat al nopţii. Îi era recunoscătoare Marelui Spirit că îl protejase cu atâta grijă pe bietul ei soţ nefericit. O căldură plină de duioşie se răspândi dintr-o dată în inima sa şi de-acolo, crescu asemenea unei vâltori de nestăvilit în tot pieptul, apoi, în tot corpul. Nu se mai putea gândi la nimic. Era, în sfârşit, fericită.

*

Alte anotimpuri trecură peste pădure. Puii aveau de-acum vârsta necesară pentru a putea să se hrănească şi singuri, însă părinţii lor nu dădeau încă nici cel mai mic semn c-ar intenţiona să-i mai lase, din când în când, şi de capul lor. Pentru prima dată, bursuciţa luase hotărârea de a-i lua cu ea într-o excursie mai îndelungată, iar cei doi bursucei erau emoţionaţi să descopere ce surprize le rezervă acest eveniment deosebit, pe care părinţii îl plănuiau în mare secret, de câteva săptămâni bune.

Odată ajunşi în poiana de la marginea râpei, îl zăriră pe tatăl lor care împingea de zor un morman mare de iarbă şi frunze uscate. Mama se aşeză să-l privească şi făcu semn celor doi pui să aştepte puţin. Ea părea mulţumită peste măsură, însă bursuceii erau de-a dreptul revoltaţi. Aceasta era deci marea aventură a zilei!... Să facă muşuroaie de iarbă!... Normal ca părinţii nu i-ar fi văzut câtuşi de puţin capabili de ceva mai de soi decât asta!...

Cei doi se priviră scurt, apoi o luară dezamăgiţi, umăr la umăr, pe drumul de întoarcere acasă. Nu apucară să facă însă mai mult de treizeci de paşi că pe nesimţite, bursuciţa îi ajunse din urmă.

*

Târziu în noapte, razele blânde ale lunii dezvăluiră pe pajştea dintre râpă şi marginea pădurii, patru cuiburi alăturate, construite din iarbă şi frunze uscate. Unul dintre ele se remarca prin lărgime şi prin grosimea pereţilor, dar era complet gol, la fel ca şi alte două dintre ele. Cel mai mic dintre cuiburi adăpostea însă o întreagă familie de bursuci. Cei patru dormeau liniştiţi sub cerul liber, înghesuiţi unul în celălalt, ca într-o adevărată vizuină.

PRIVIGHETOAREA

În mica familie a privighetoarelor domnea cea mai deplină înţelegere şi armonie. Puteau fi un model demn de urmat pentru oricare din animalele pădurii. Cel puţin aşa considerau toate păsările care le cunoşteau pe privighetoare. În ce-o privea pe mama-privighetoare, nici ea nu putea să nu recunoască marea bunăvoinţă cu care Marele Spirit împletise până atunci firele vieţii sale. Nu şi-ar fi putut dori o pereche mai bună sau pui mai cuminţi. Împreună cu Ulu al ei, cum îl striga ea pe soţul său, care

fusese în vremea când ei se cunoscuseră cel mai mare cântăreţ al pădurii, îşi îngrijiseră cu mare devotament urmaşii. Îi hrăniseră cu insecte şi ouă de furnici, îi păziseră cu rândul, le umpluseră serile cu poveşti şi îi învăţaseră, încetul cu încetul, toate lecţiile importante ale vieţii în pădure. Erau printre foarte puţinii părinţi ai căror micuţi supravieţuiseră cu toţii, dincolo de prima copilărie. Nici măcar deprinderea zborului nu fusese o probă foarte dificilă pentru aceşti pui atenţi şi conştiincioşi. Unul dintre cei patru, care era cam firav la trup şi se încumetase ceva mai târziu la zbor, fusese ajutat nu doar de părinţi, ci chiar şi de ceilalţi doi fraţi ai săi. Astfel, el reuşise să recupereze foarte rapid şi devenise un mare pasionat al artei minunate a zborului acrobatic. Când bufniţa, celebrul profesor din pădure, îl văzuse la un moment dat pe acest micuţ zburător făcându-şi exerciţiile sale temerare din pură plăcere, fără să aibă nevoie de nici un spectator, se hotărâ să vorbească părinţilor săi. Aşa se face că, doar o săptămână mai târziu, toţi cei patru pui ai familiei de privighetori erau înscrişi cu cinste la şcoala bufniţei. Încă o dată, întreaga familie se bucură laolaltă de această neaşteptată şi extraordinară bunăvoinţă a Marelui Spirit. Mama-privighetoare îşi aminti că cerbul cel bătrân îi spusese odată că părinţii înţelepţi au copii înţelepţi. Aici era pesemne cheia tuturor reuşitelor cu care fuseseră binecuvântaţi şi nu mai avea nici un rost să se uimească atîta.

Chiar din primele zile de şcoală ale puilor, Ulu, soţul mamei-privighetoare, descoperi însă gustul insuportabil al plictiselii. Puişorii lipseau toată dimineaţa de acasă şi el nu ştia cu ce să-şi mai ocupe tot timpul acela. În schimb soţia lui părea să fie, în continuare,

foarte mulţumită de viaţa ei. În timpul dimineţii ea făcea câteva drumuri pentru mâncare, discuta pe îndelete cu una sau alta dintre prietenele sale mai vechi, iar orele acestea treceau încă prea repede pentru ea. Ulu, în schimb, simţea că trebuie neapărat să îşi găsească o ocupaţie. Înainte de căsătoria sa, această problemă nu-i frământase câtuşi de puţin mintea şi sufletul. Era doar cel mai mare cântăreţ al pădurii!… Două triluri ale sale şi cele mai multe din păsări şi chiar o bună parte din animalele de pe pământ, îndeosebi cele mai tinere, se opreau din toate activităţile lor, ca atinse de vrajă.

Dar de ce nu mai cântase oare de atâta vreme?…

Desigur, el şi soţia lui fuseseră foarte ocupaţi cu puii. Cu greu ar mai fi putut găsi timp de pierdut cu concerte în pădure. Şi totuşi… de ce nu le-a cântat deloc puilor, de ce n-a mai cântat soţiei sale?…

Ulu îşi dădu seama cu uimire că niciodată după ce făcuse cuib cu soţia sa, nu mai avusese starea aceea din primavară în care era îndrăgostit de ea. Realiza foarte clar că nu interesul pe care celelalte animale îl aveau pentru cântecul lui minunat, îl făcuse să cânte. Când se lăsa răcoarea plăcută a serii şi zgomotele pădurii începeau să se stingă, după o zi în care căutase de-ale gurii, se întâlnise cu păsări cunoscute, îşi ajutase părinţii, dar, de fapt, se gândise tot timpul la iubita sa, sufletul îi era atât de plin încât avea senzaţia că o să se rupă în nenumărate bucăţi dureroase. O nevoie de nereprimat urca deodată din inima lui şi atunci deschidea ciocul şi cântecul începea să se reverse în afară.

Primele sunete îl surprindeau şi pe el, de fiecare dată. Ele erau mereu, mereu altele. Iar dacă atunci când

începea el să cânte, pădurea încă mai forfotea uşurel după ritmurile de viaţă foarte diferite ale creaturilor sale, odată ce se auzeau primele sale triluri, în ea se aşternea pacea şi liniştea cea mai adâncă. Toate sunetele armonioase ale păsărilor, susurul tuturor izvoarelor şi suspinul tuturor fiinţelor atinse de aripa magica a iubirii şi a dorului aveau să se amestece, după o ştiinţă necunoscută şi fără greşeală, în simfonia plină de forţă şi duioşie care urma. În ea, cântăreţul şi cântecul său deveneau parcă o singură viaţă. De aceea, puţini din cei care se aflau în apropierea lui reuşeau să-şi dea seama exact unde era el atunci când cânta. Vocea părea să izvorască în acelaşi timp de pretutindeni şi totuşi, de nicăierea.

Ore şi ore în şir cânta astfel, fără urmă de oboseală, pasărea micuţă cu veşmânt cenuşiu. Când perechea dorită se apropia şi rămânea prinsă în acea vrajă unică a fiinţei sale, curgerea interioară se liniştea repede, ca apa unui lac. Aceasta era, în sfârşit, fericirea!... Iar cântecul era calea care se oprea totdeauna la porţile sale.

*

Ulu nu uitase să cânte, de asta era cât se poate de sigur. Însă acea tensiune a sufletului care ajungea să se transforme în cântec îi lipsise în toată această vreme. Fusese poate prea liniştit, prea conştiincios, prea mulţumit de viaţa lui simplă de soţ şi tată. Pe măsură ce gândea astfel, Ulu se şi sperie puţin de gândurile sale… Doar ştia şi el de la părinţii săi că există un timp al tuturor lucrurilor!... Aşa era deci firesc să se întâmple şi tot ce

făcuse până acum era bine făcut. Încercă zadarnic să se gândească la altceva pentru câteva clipe… Dar asta însemna totuşi că nu îi mai era dat să cânte niciodată?!…

*

Într-una din dimineţile acestea plicticoase, Ulu se trezi cu amintirea fericirii de altă dată. Din păcate, ea începuse acum să îl doară precum un ghimpe înfipt în piept. Nu putu să vorbească nimic cu soţia lui despre asta. Rămase posomorât şi tăcut toata ziua, iar în dimineaţa care urmă, plecă împreună cu cei patru pui la şcoala bufniţei, fără să spună nici măcar un cuvânt soţiei sale. Mama-privighetoare fu atât de şocată de acest comportament nepoliticos al iubitului ei soţ, încât nu mai fu nici măcar în stare să protesteze.

Când ajunseră cu toţii la şcoală, Ulu se duse direct la bufniţă şi i se adresă cu timiditate:

“Stimate domnule Profesor, îmi permit să vă deranjez cu o propunere care este de foarte mare importanţă pentru mine…”

“Vă ascult, desigur” spuse pe tonul său, mereu hotărât, bufniţa.

“Ştiţi că eu cânt… adică am cântat până de curând, domnule Profesor. Am fost destul de apreciat, cred eu… or asta ar înseamna că mă pricep puţin la lucrul acesta… Prin urmare, m-am gândit că ar fi interesant să-i învăţ şi pe tinerii din remarcabila dumneavoastră şcoală, această artă minunată a cântecului…”

Ochii bufniţei sclipiră ciudat, de parcă ar fi avut înaintea sa o creatură de pe altă planetă. “Dumneavoastră sunteţi privighetoare, nu-i aşa?” întrebă el sec.

“Fireşte…” răspunse intimidat Ulu.

“Deci dumneavoastră care sunteţi privighetoare, aveţi impresia că alte păsări care nu sunt privighetoare vor fi capabile să înveţe cântecul dumneavoastră atât de greu şi deosebit?”

“De ce nu?…” îndrăzni Ulu. “Doar şi în şcoala dumneavoastră ele învaţă lucruri pe care nu le pot învăţa la ele în familie…”

“Puneţi cumva la îndoială credibilitatea şcolii?…” se burzului la el iritat profesorul. “Nu pot să cred că nu ştiţi ce tradiţie extraordinară are această şcoală, ce recunoaştere deplină are ea din partea tuturor animalelor pădurii!… În ce mă priveşte, eu am fost numit de marele profesor de dinaintea Mea, care mi-a transmis în ani şi ani de zile întreaga comoară a înţelepciunii sale… Dumneavoastră de cine aţi putea fi numit, domnule?… Cine v-ar putea atesta drept profesor de muzică în şcoala aceasta?”

Ulu se făcuse şi mai mic sub acest torent de cuvinte rostite cu toată forţa şi autoritatea incomparabilă a bufniţei. “Eu…de fapt, am crezut că cel care m-ar putea atesta sunteţi chiar dumneavoastră, domnule Profesor…” spuse el, cu ultimele puteri.

“Îmi pare rău, dar asta e stupid. Eu nu mă pricep la muzică. Şi cu atât mai puţin la muzica dumneavoastră ciudată!... Acum mă scuzaţi, elevii mei mă aşteaptă.”

Micuţa privighetoare era atât de umilită încât nici nu mai putea privi înaintea sa. Nu reuşi să spună nimic. Bufniţa păru să ezite pentru o clipă, dar apoi îi întoarse spatele şi zbură înfuriată către copacul alăturat, în care discipolii săi făceau deja o gălăgie grozavă.

*

Mama-privighetoare se sperie când îl văzu pe bietul ei soţ, îndreptându-se către casă. Zborul lui era atât de greoi şi de neregulat încât se temu că cineva îl rănise de moarte. Se aşezase în cuib şi se ghemuise în el, cu capul sub o aripă. Bineînţeles că nu-i spuse nimic.

Dintr-o dată, tot resentimentul pe care purtarea de dimineaţă a soţului ei i-l trezise, se risipi din inima privighetoarei ca şi cum nici n-ar fi existat. Înţelegea acum limpede că ceva foarte rău se întâmpla cu Ulu al ei şi nu mai vroia decât să-l ajute, să facă ceva pentru ca el să devină din nou acel soţ şi tată grozav, fără de care propria ei viaţă i se părea lipsită de orice importanţă.

“Ulu…” spuse ea încetişor, dar el nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o. “Ulu…” repetă ea cu aceaşi blândeţe, “s-a întâmplat ceva când te-ai dus cu copiii la şcoală?…”

Nici de data aceasta el nu răspunse.

“Ai vorbit cu Profesorul despre ei şi ţi-a spus ceva rău? A greşit cu ceva unul dintre micuţii noştri?…”

“Nu-ţi fă griji pentru ei…” se auzi răspunsul amar al lui Ulu. “Nici unul din ei nu ne face probleme. Doar eu,

prost cum sunt… am socotit c-aş putea să-i învăţ pe elevii bufniţei să cânte."

"Dar asta e minunat, dragul meu!" se repezi bucuroasă soţia lui. "De ce eşti supărat, din moment ce…"

"Din moment ce, fireşte, Profesorul nu m-a acceptat la şcoala lui!… Mi-a zis că nu se pricepe la muzică şi că nu are cine să mă numească… Şi, din păcate, chiar are dreptate, scumpa mea!… N-am nici un fel de experienţă şi nici măcar n-am mai cântat de o grămadă de vreme. Cine m-ar recunoaşte pe mine drept profesor?…"

Mama-privighetoare rămase pe gânduri. Ulu îşi dădu seama că nici măcar ea nu ar fi putut găsi vreun răspuns la problema lui. Licărirea firavă de speranţă care apăruse în inima sa în timp ce i se destăinuise, se stinse cu durere.

Pe neaşteptate însă, ea se întoarse spre el şi îl cercetă atent cu ochişorii ei iscoditori: "Ulu, tu mă mai iubeşti pe mine?... Îi mai iubeşti pe copiii noştri?"

"Dar ce-s întrebările astea, draga mea?" o întrebă el cu amăraciune. "Atât de nenorocit am ajuns, încât nu mai ai deloc încredere în mine?"

"Dacă ne mai iubeşti, de ce nu vrei să cânţi pentru noi? De ce să nu-i înveţi pe copiii noştri să cânte?… Ştiu că ei or s-o facă oricum într-o zi pentru perechea lor. Dar nu ar fi frumos să cânte de pe-acum, să poată cânta tot timpul?"

Când Ulu începu să cânte, ca întotdeauna, întreaga pădure amuţi. Bufniţa îşi dădu seama imediat ce se întâmplă şi încercă să îşi continue lecţia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu reuşi însă câtuşi de puţin să atragă atenţia vreunuia dintre elevii săi. Vru să ţipe la ei, ca să acopere glasul acela nesuferit, dar ceva straniu o împiedică să mai scoată vreun sunet. O vrajă… se gândi ea înciudată, dar câteva clipe mai târziu ştiu foarte clar că indiferent ce era şi de unde venea cîntecul acela, singurul lucru pe care şi-l mai dorea era să îl asculte.

Opera lui Ulu era diferită de toate cele din primăvară, mai lentă şi mai puţin surprinzătoare ca acelea, dar avea în schimb o neasemuită dulceaţă. El cântase puţin, numai câteva triluri, dar impactul pe care această primă manifestare a artei sale îl avu asupra pădurii, îl făcu să-şi recapete complet curajul şi încrederea în sine. Puii veniră mai devreme ca de obicei acasă şi îl înconjurară entuziasmaţi, sub privirile pline de satisfacţie ale mamei. Tatăl lor era cel mai grozav tată din întreaga pădure şi cu toţii vroiau să ajungă să fie asemenea lui, cât mai curând cu putinţă!

*

Câteva săptămâni mai târziu, şcoala de muzică a lui Ulu depăşea cu mult în număr şcoala de înţelepciune a bufniţei. Până şi păsări care prin natura lor nu avuseseră niciodată un talent recunoscut la cântat îşi doreau neapărat să înveţe să cânte asemenea unei privighetoare. Ulu îi punea însă pe toţi la probă, iar cei care nu dovedeau nici un fel de aptitudine pentru muzică erau convinşi, cu mare diplomaţie, că talentele lor se află, cu

siguranţă, în alte domenii. Mulţi dintre cei refuzaţi rămâneau admiratori devotaţi ai lui Ulu şi îl rugau să dea cât mai des concerte în pădure, pentru a-i mulţumi şi pe ei, cei cărora nu le era dat să dobândească această bucurie a cântecului, prin propriile lor eforturi.

Aşa se face că, pe de-o parte, Ulu muncea din greu cu elevii săi din şcoala de muzică, iar pe de alta, dădea tot mai des concerte pentru admiratorii săi din pădure.

*

La început nici el nu putea spune ce îl pasiona mai tare dintre cele două îndeletniciri. Nu se aşteptase ca această muncă de învăţare a tinerilor să fie atât de interesantă. El nu forţa pe nimeni să înveţe numai triluri de-ale sale. De fapt, pe acestea nici o pasăre n-ar fi izbutit să le cânte corect, dacă n-ar fi fost, ea însăşi, privighetoare. Ulu era foarte conştient de acest lucru, aşa că hotărâse să îmbunătăţească în cea mai mare măsură stilul de cântat al fiecărei păsări şi, de asemenea, să îl armonizeze cu cel al altora din grupul său. Căci nu doar cântăreţi mai buni, de toate soiurile, urmărea el să iasă din această şcoală a sa, ci şi un cor măreţ, în care toţi elevii săi să poată cânta împreună, într-o armonie desăvârşită, simfonii de o forţă şi de o complexitate nemaiîntâlnită vreodată în pădure.

Pe de altă parte, fiecare din păsările acestea diferite, cu vocile şi trilurile lor speciale, aduceau ele însele noi învăţături şi inspiraţii profesorului lor. El începu să exerseze noi melodii, iar cântecele sale se schimbară, devenind cu totul neobişnuite. Concertele lui erau acum

cele mai mari evenimente ale pădurii, iar el se străduia să le pregătească cu atâta grijă şi pasiune, încât ajunse, în schimb, să neglijeze tot mai mult munca sa la şcoală. Soţia sa era din ce în ce mai nemulţumită, căci ea trebuia să-i ţină de multe ori locul, iar cunoaşterea şi talentul său în ale muzicii erau prea modeste, pentru a asigura o adevărată evoluţie a elevilor. Ea putea să-i asculte pe tineri cântând şi să-i mai corecteze puţin pe alocuri, dar nu le putea fi nicidecum un exemplu.

Din când în când, mama-privighetoare trimitea câte un pui de-al său la Ulu ca să-l cheme la şcoală. Acesta şedea acum lângă o râpă, în marginea pădurii şi exersa de zor, cu glas scăzut, ultimele triluri pe care le descoperise. "Tată!... Mama şi elevii tăi te aşteaptă la şcoală!" striga la el puiul, de fiecare dată.

"Vin repede!... Să mai exersez doar un pic, că se-apropie concertul!..." striga Ulu şi îl trimitea degrabă înapoi; de întors însă, nu se întorcea repede niciodată.

*

După ce aceste mari concerte ale lui Ulu se desfăşurară în toate poienile pădurii şi nu mai rămase nici un singur animal în pădure care să nu-i recunoască geniul, interesul pentru muzica lui începu, încetul cu încetul, să scadă. La început, nici arşiţa, nici ploaia şi nici vântul nu i-ar fi putut împiedica pe admiratorii lui să vină la concert. Acum însă, când primăvara se instalase din nou, în deplinătatea triumfului său, pădurea era plină de tot felul de şoapte şi miresme tainice, iar trilurile dezordonate ale celor mai diferite păsări umpleau, de dimineaţa şi până

târziu în noapte, văzduhul. Nimeni nu mai avea timp şi chef de muzica sa extraordinară, se pare, nici măcar propria lui soţie.

Şcoala înfiinţată de Ulu cu jumătate de an în urmă se întrerupsese la venirea iernii şi până atunci, el nu mai simţise nici cel mai mic impuls să o înceapă din nou. Puii erau maturi acum; acela care fusese pe vremuri cel mai fragil dintre ei mai rămăsese încă o vreme lângă părinţii săi, dar şi el începuse de câteva zile să-şi caute o pereche într-una din pădurile de dincolo de marile câmpuri ale oamenilor.

“Ce să mai fac acum, draga mea?” o întrebă la un moment dat, Ulu trist pe soţia sa. “Altă dată îţi doreai atât de mult să cânt pentru tine… acum văd însă că şi tu te-ai plictisit cu totul de trilurile mele!…”

“Trilurile tale?” izbucni ea cu ochii în lacrimi. “Dacă aceste cântece lipsite de simţire care sunt numai creaţiile minţii tale neastâmpărate sunt cu adevărat ale tale, află că mie îmi plăceau mult mai tare acelea simple de dinainte… acelea care porneau cu adevărat din inima ta!”

Ulu o privi uimit. Nici o clipă nu realizase că el cânta, de multă vreme, cu totul altfel decât în acea zi în care se întorsese înfrânt de la şcoala bufniţei; acum însă, când ea îl trezise pentru a doua oară la realitate, fu copleşit de un sentiment îngrozitor de nesiguranţă.

“Îmi pare rău, micuţa mea… nu cred că o să mai pot cânta aşa vreodată…” şopti el cu amărăciune şi îşi ascunse capul sub aripă.

Mama-privighetoare se apropie încetişor de el, fără să-l scape din ochi. În atitudinea ei nu mai era nici o urmă de tristeţe sau supărare. “Ţii minte ideea aceea a ta cu corul?” se auzi vocea ei veselă. “Eu cred că trebuie sa începem din nou cursurile noastre de muzică!”

*

Primii elevi ai privighetorilor au fost câţiva dintre cei care fuseseră refuzaţi de Ulu cu aproape un an în urmă: un cuc, o ciocănitoare şi o dumbrăveancă. Aceste păsări mari şi puternice, de care se temeau multe din pasărelele cântătoare ale pădurii, îl ascultau şi îl respectau pe micuţul muzician mai mult decât ar fi putut-o face propriile sale progenituri; cu toate acestea, Ulu era câteodată atât de deprimat din cauza lipsei lor de talent şi de imaginaţie, încât o chema pe soţia lui şi o ruga pe ea să îşi petreacă măcar o jumătate de oră cu ele, supraveghind exerciţiile lor pline de râvnă, dar întotdeauna nereuşite.

Când Ulu se afla într-una din aceste pauze binemeritate, mama privighetoare le dădu voie celor trei învăţăceli, pentru relaxare, să-şi exersese pentru o vreme, propriile lor obiceiuri muzicale. Ciocănitoarea, care era întotdeauna cea mai harnică dintre cele trei, se apucă să lovească în ritmul său rapid scoarţa trunchiului, cucul începu să-şi zică şi el încet, apoi din ce în ce mai tare, chemarea tristă, prelungă, iar dumbrăveanca li se alătură cu nişte ţipete scurte, care se terminau cu un tril înfundat. Printr-o întâmplare nemaipomenită, ceea ce se formă din această alăturare vreme de câteva clipe, fu o armonie care pe Ulu îl lăsă fără respiraţie… Apoi totul

deveni, ca şi înainte, o compunere lipsită de sens, o asociere haotică de sunete prea puţin melodioase.

Pentru Ulu însă, această potrivire neaşteptată fusese tot ce avea nevoie. Părăsi bradul tânăr în care se retrăsese şi se întoarse la elevii săi. “De-acum, ştiu clar ce trebuie să facem în continuare!…” spuse el pe un ton victorios, iar soţia sa şi cei trei îl priviră bucuroşi, căci în sufletele lor încolţise o nouă speranţă.

*

La primul său concert, corul elevilor lui Ulu nu avea decât zece păsări. Câteva dintre ele erau duşmanii naturali ai altora, dar în această grupare veselă a lor nu mai existau de mult, decât prieteni. Concertul nu fusese anunţat tuturor animalelor din pădure, aşa după cum erau odată anunţate, cu pompă deosebită, marile concerte ale lui Ulu. Dar la amiază, toate familiile şi toţi prietenii celor de faţă erau deja pe colina cea înaltă de la marginea pădurii. Ulu spera ca între ei, cel puţin pe durata evenimentului, toate fricile, invidiile şi duşmăniile să fie abolite, însă emoţiile sale erau foarte mari. Mama privighetoare se alăturase şi ea grupului de cântăreţi şi privea cu precauţie, de jur împrejur, la fiecare din spectatori.

Nimic rău nu se întâmplă însă în timpul concertului… De fiecare dată când corul se oprea pentru câteva clipe, păsările izbucneau în ciripituri vesele, care se potoleau imediat ce melodia începea din nou. O duzină de pui mititei se hârjoneau, fără nici o teamă, în dansuri hazlii, deasupra capetelor celor strânşi în poiana de pe

culme. Totuşi, la un moment dat, Ulu descoperi cu surprindere că soţia sa nu mai era atentă la cântec, ci se întorsese spre el şi îl privea întrebător. Nu mersese ceva bine?... se frământă el, temător, fără să reuşească să îşi răspundă. Cercetă rapid întreaga adunare, ca să descopere dacă mai era cineva nemulţumit de cele petrecute şi nu putu decât să descopere că, deşi cea mai mare parte a celor adunaţi la spectacol se uitau cu atenţie la corul elevilor săi, câţiva dintre ei priveau tot către el, cu aceaşi expresie nerăbdătoare ca şi mama privighetoare. Atunci, dintr-o dată, înţelese…

Când ultimele măsuri ale concertului se sfârşiră, fără să lase nici o pauză, Ulu începu să cânte. Puii opriră brusc joaca şi se întoarseră pe nesimţite la părinţii lor. Trilul lui Ulu urcă de la notele coborâte pe care încheiaseră elevii săi, în vârtejuri din ce în ce mai scurte, până la înălţimea aceea imposibilă pentru orice alt glas de pasăre, iar apoi coborâ din nou, uşurel, în legănări pline de farmec, asemenea unei frunze de copac aflate într-o cădere susţinută de o adiere binevoitoare a vântului.

Acesta fusese cel mai scurt cântec din viaţa sa, dar el cuprinsese într-o îmbrăţişare magică pe toţi cei care erau strânşi acolo; pe toţi aceştia, inima fierbinte a lui Ulu îi recunoscuse, plină de bucurie, drept fraţi şi prieteni, copii egali ai Marelui Spirit…

Câteva clipe după ce el sfârşi, nimeni din cei adunaţi în poiană nu fu capabil măcar să se mişte. Apoi, ca la un semn, cu toţii începură să ciripească şi să ţopăie cu înflăcărare. Membrii corului se împrăştiară fiecare la familiile lor şi totuşi, nimeni nu părăsi poiana mai înainte

ca soarele să dispară dincolo de copacii cei înalţi de la marginea pădurii.

Ulu plecase însă de cum terminase de cântat; se îndreptase degrabă către soţia lui şi se strecuraseră amândoi, nevăzuţi, printre membrii numeroşi ai familiei dumbrăvencei.

Era obosit, dar şi nespus de mulţumit… Asemeni tuturor trilurilor sale din vremea minunată a tinereţii, dar într-o măsură încă şi mai mare decât acestea, creaţia lor de acum reuşise să fie ceea ce trebuia să fie întotdeauna un cântec adevărat: o cale spre fericire… care să se oprească la porţile acesteia.

BUFNIŢA

Privind forţa şi bucuria cu care zburau tinerele păsări, bufniţa îşi simţi întreg corpul chircindu-se brusc, ca sub apăsarea unui bolovan.

În tot timpul zborului, ele vorbeau tot timpul unele cu altele, se jucau, glumeau şi cântau – o viaţă de exuberanţă şi de împărtăşire reciprocă de care bufniţa încă îşi mai putea aminti cu nesfârşite regrete...

Cu o zi înainte crezuse că o să fie mult mai fericită, de vreme ce în sfârşit reuşise să elimine din şcoala sa elementul cel mai dificil, cel mai turbulent pe care îl întâlnise în cei zece ani de când era Profesor. Şi totuşi, descoperea acum cu surprindere că felul în care se simţea ea în mijlocul elevilor săi, nu se schimbase cu nimic. Ceea ce nu însemna, fireşte, că ajunsese să regrete cât de puţin decizia sa cu privire la puiul de ciocănitoare. Faptul că acesta avusese incredibila obrăznicie de a o declara un profesor incompetent, în faţa tuturor celor douăzeci şi doi de colegi ai săi, nu putea fi scuzat nici într-o viaţă de o sută de ani. Ei să i se întâmple o asemenea nedreptate ruşinoasă!... Tocmai ei căreia generaţii întregi de păsări nobile îi datorau cunoaşterea celor mai importante secrete ale vieţii în pădure... tocmai ei care, poate doar cu excepţia cerbului cel înţelept care se pricepea să aline rănile şi suferinţele creaturilor de toate neamurile, era cel mai cunoscut şi mai respectat animal din pădure!...

*

De sute, poate chiar mii de ani exista între bufniţe obiceiul ca cea mai înţeleaptă dintre acestea, aceea considerată deţinătoarea întregii cunoaşteri a speciei ei, să aleagă la vremea senectuţii sale pe una dintre cele mai dotate eleve ale şcolii sale, pentru a-i transmite toate cunoştinţele încredinţate şi ei, cu mult timp în urmă, de predecesoarea sa. Această comoară de înţelepciune tainică avea să facă din discipola sa de până atunci, un Profesor.

Înainte de a exista această şcoală a neamului bufniţelor, într-o epocă atât de îndepărtată încât nici o

urmă a sa nu mai era de găsit în poveştile şi legendele animalelor, bufniţele primiseră direct de la Marele Spirit capacitatea de a vedea pretutindeni în jurul lor spiritele eterice ale naturii. Erau ultimele creaturi pământene care se mai puteau bucura de darul acestei percepţii minunate, reuşind astfel să trăiască nu doar în lumea cunoscută, ci şi într-una misterioasă, inaccesibilă simţurilor trupului. E drept că nici un singur animal nu se năştea fără o anumită capacitate de recunoaştere a semnelor vremii şi a evoluţiei vegetaţiei, un fel de memorie clară, dar limitată la interesele neamului său, de care se folosea de-a lungul întregii vieţi. Cunoaşterea pe care o dobândeau însă bufniţele, încă din primul lor an de viaţă, era cu mult mai vie, mai profundă şi mai întinsă decât aceasta. Datorită ei, bufniţele înţelegeau ca nici o altă fiinţă întrupată creşterea, înmulţirea, calităţile şi bolile animalelor, dialogul neîncetat al plantelor cu rocile, cu apele, cu norii şi cu vânturile. Tot ce se desfăşura ca schimbare a vremii ori anotimpurilor le era cunoscut cu precizie, mult înaintea oricăror alte animale şi chiar unele intenţii şi planuri ale acestora din urmă le apăreau într-o formă perceptibilă simţurilor lor tainice, înainte de a se manifesta în fapte.

Cu timpul însă, chiar şi bufniţelor li s-a refuzat treptat darul percepţiei şi cunoaşterii subtile a vieţii. Simţurile lor sufleteşti au devenit din ce în ce mai tulburi, până ce s-au închis cu totul, dar o parte a cunoaşterii vii şi nemijlocite de altă dată a rămas în neamul lor, cristalizată în forma învăţăturilor şi povestirilor pe care fiecare generaţie de părinţi simţea de datoria ei să o transmită urmaşilor. Această învăţătură, încă mai avea darul de a face din bufniţe nişte sfătuitori înţelepţi, care puteau să-şi

ajute fraţii de toate neamurile în multe împrejurări periculoase.

Totuşi, în vremurile acelea, mari diferenţe apărură între presupuşii sfătuitori, căci fiecare familie ajungea să transmită mai mult sau mai puţin din cunoaşterea originală, mai mult sau mai puţin fidel, dat fiind că nu toate erau la fel de grijulii şi de dispuse să ajute alte animale sau chiar să-şi educe propriile progenituri. De aceea, la un moment dat, în discuţiile dintre familii a apărut ideea Şcolii. Rostul acesteia era acela de a păstra cât mai bine învăţătura vechilor bufniţe şi de a o transmite mai departe, prin cei mai înzestraţi şi mai dăruiţi elevi ai săi.

La început au fost mai mulţi profesori, dar conflictele care au apărut destul de repede între aceştia şi care erau cât pe ce să ducă la dispariţia şcolii, le-au determinat pe bufniţe să aleagă dintre profesori pe unul singur, cel mai înţelept dintre aceştia, căruia toţi ceilalţi fură obligaţi să îi împărtăşească propriile lor cunoştinţe. Primul Profesor fu, prin urmare, recunoscut ca deţinătorul întregii ştiinţe secrete a neamului său. Obligaţia cea mai importantă pe care acesta găsi de cuviinţă să o hotărască pentru el şi pentru toţi cei care aveau să-l urmeze, fu aceea de a forma câţiva elevi care să fie capabili ca, în cazul dispariţiei sale previzibile sau neaşteptate să-i poată lua locul. Celorlalţi discipoli, consideraţi de educatorul lor ca fiind mai puţin talentaţi, nu le era destinată decât o porţie destul de modestă din marea învăţătură a Profesorului. Pe aleşii săi însă, Profesorul urma să îi înveţe nu doar în întregime tot ce păstra el însuşi în memorie din tezaurul trecutului, ci şi cum să îşi evalueze la rândul lor elevii, pentru ca apoi să

ofere fiecăruia numai acele cunoştinţe care, potrivit talentelor şi dispoziţiilor sale, aveau să fie cel mai bine folosite pentru binele tuturora. Nimic din ce un Profesor avea să aprecieze ca posibil dăunător sau inutil unui anumit elev nu trebuia să ajungă vreodată la urechile acestuia. Iar acest lucru era posibil pentru că s-a decis ca şcoala să fie compusă din două faze de instrucţie. În prima dintre ele, Profesorul trebuia să lucreze cu toţi elevii săi o dată, predându-le cunoştinţe elementare privind viaţa creaturilor pădurii, istoria şi filozofia neamului bufniţelor, apoi doar câteva cunoştinţe foarte generale din cunoaşterea lor secretă. În cea de-a doua, era stabilit ca Profesorul să intre în toate detaliile necesare, instruind separat pe fiecare din elevii săi. Nici unul dintre ei nu avea voie să dezvăluie aceste cunoştinţe speciale... nici măcar membrilor propriei familii.

*

În timpurile la care ne referim acum, obiceiurile de început ale şcolii erau aproape complet uitate. De fapt, obiceiul ca Profesorul să fie o bufniţă era singurul lucru rămas neschimbat. În ce priveşte pe elevii acestuia, oricine putea să observe că păsări de tot felul de soiuri, cu obiceiuri şi abilităţi dintre cele mai variate, erau acum admise în şcoală. Multă vreme luptaseră păsările pădurii pentru dreptul de a se iniţia în mult apreciata şi misterioasa învăţătură a bufniţelor. Odată ce dreptul acesta le fusese oferit de un Profesor, nimeni nu mai puse la îndoială legitimitatea acestei opţiuni, deşi condiţiile de admitere în şcoală deveniseră un secret la fel de bine

păstrat de cei implicaţi, pe cât fusese odinioară însăşi vechea cunoaştere...

În schimb, dintre bufniţe, nu erau multe acelea care îşi mai trimiteau copiii la şcoală. Privilegiul neamului lor dispăruse în mare măsură, căci ele nu aveau firea băgăcioasă şi orgolioasă a altor păsări şi se obişnuiseră să se preocupe de treburile lor proprii şi nicidecum de ale altora.

Schimbări radicale apărură şi la nivelul materiilor predate în şcoală. Pentru a putea fi comunicate unor creaturi atât de diferite, cunoştinţele vechii învăţături deveniseră din ce în ce mai abstracte şi mai lipsite de conţinut. Pentru ca această sărăcire periculoasă să fie cât mai puţin vizibilă, unul dintre Profesori avusese la un moment dat glorioasa revelaţie că vechea învăţătură era scrisă într-un limbaj codificat, fără cunoaşterea căruia nici una din ideile secrete nu putea fi înţeleasă. Aşa se face că, începând de atunci şi continuând apoi până în timpurile la care ne referim, cea mai mare parte a muncii în şcoală a ajuns să privească numai însuşirea acestui limbaj nemaipomenit de complicat. Când în sfârşit se ajungea la ceea ce Profesorul aprecia drept o stăpânire satisfăcătoare a sa de către toţi elevii, fără excepţie, puţinele cunoştinţe care mai rămăseseră din vechea învăţătură erau înşiruite în mare grabă şi se verifica apoi înţelegerea interpretării lor ca aplicaţie a limbajului achiziţionat cu atâtea eforturi. În toate aceste exerciţii ale şcolii nu păsările cu cea mai mare inteligenţă naturală aveau cele mai bune performanţe, ci acelea care erau ambiţioase şi aveau o memorie bine antrenată.

Date fiind toate acestea, păsările care urmau celebra şcoală a Profesorului se dovedeau adesea mai puţin capabile să-şi ajute semenii din pădure, decât în cazul în care cursul firesc al dezvoltării lor nu ar fi suferit nici o "îmbunătăţire". Totuşi, pentru că o grămadă de animale oneste puteau depune oricând mărturie că discipolii comunică între ei folosindu-se de un limbaj necunoscut şi foarte elaborat, nimeni nu se putea îndoi de înţelepciunea, ca şi de inteligenţa lor superioară...

*

Un alt secret de care aproape nimeni nu îşi mai amintea era şi faptul că bufniţa care era acum Profesor, nu fusese unul dintre cei mai remarcabili elevi ai predecesoarei sale, ci doar unul care aflând întâmplător de refuzul tuturor celor trei bufniţe vizate pentru postul respectiv, a profitat ca să se ofere imediat pentru funcţia pe care şi-o dorise pentru sine, de când îşi putea aduce aminte.

Nici chiar persoana în cauză nu îşi mai amintea însă amănuntele acestea de demult, ci ajunsese să fie pe deplin convinsă că fusese numită doar ca urmare a meritelor sale incontestabile. Era foarte clar pentru ea că fusese aleasă şi primise această alegere cu mult curaj, ştiind că o aşteaptă o viaţă de mari eforturi şi sacrificii.

Şi într-adevăr, zece ani mai târziu, se simţea deja peste măsură de plictisită şi obosită... Un zvon devenit cu timpul un fel de legendă a pădurii spunea că şcoala devenise atât de complicată încât nici unul din ultimii profesori nu rezistase mai mult de doisprezece ani de zile.

Cei mai mulţi muriseră în timpul mandatului lor, iar câţiva dispăruseră peste noapte, fără să lase nici o urmă.

*

Două luni după eliminarea puiului de ciocănitoare, la vremea echinocţiului de toamnă, şcoala fu declarată închisă pentru marea vacanţă de iarnă. Asemeni tuturor celorlaltor Profesori de care auzise vreodată, Bufniţa era un animal singur, fără familie, motiv pentru care jumătatea de an în care era liberă, îi apărea într-un fel dureros de instabil, fie ca un premiu delicios care îi aducea odihna şi liniştea cuvenită după marea sa muncă din timpul şcolii, fie ca o închisoare întunecoasă în care se plictisea îngrozitor sau cădea pradă celor mai adânci spaime ale sale.

Cum de ajunsese viaţa sa atât de tristă şi cenuşie?... se întreba bufniţa în momentele care precedau tot mai desele sale crize de disperare. Ştia că aproape toţi cei care o cunoşteau se aşteptau ca existenţa unei fiinţe atât de puternice şi de înţelepte cum era ea să fie plină de bucurii, de satisfacţii profunde şi deosebite cum lor nu le era dat niciodată să trăiască. De altfel, aşa îşi imaginase lucrurile chiar şi ea, începând din vremea copilăriei sale şi până la un moment dat, după ce reuşise să devină Profesor... De mult însă renunţase să mai spere la astfel de lucruri minunate. Vedea foarte bine că timpul nu îi aducea decât mereu mai multă durere, nesiguranţă şi confuzie în suflet. Nici nu mai ţinea minte când se-ntâmplase să se bucure ultima dată, din toată inima, aşa cum îi vedea pe tinerii săi şcolari că se bucură la fiecare din jocurile şi năzdrăvăniile lor... Desigur,

încercase să se consoleze cu gândul că acestea erau sentimente simple, primare, pe care un animal mult superior în cunoaştere şi înţelepciune nu avea cum să le mai trăiască. Dar de ce oare această explicaţie pe care o considera de bun simţ nu reuşea să o liniştească?...

De ce se simţea mereu în căutarea unei semnificaţii de care mintea sa nu era câtuşi de puţin capabilă să se apropie?

*

În ziua aceea rece de toamnă târzie, bufniţa era într-o dispoziţie ceva mai optimistă decât de obicei. Dis de dimineaţă se întâlnise cu doi dintre părinţii elevilor săi, care îi mulţumiseră cu multă recunoştinţă pentru evoluţia, spuneau ei, "de-a dreptul impresionantă" a puilor în cauză. Bufniţa se folosise de prilej, pentru a oferi interlocutorilor săi câteva detalii foarte complicate despre sistemul pedagogic al şcolii şi despre obiectivele pe care le urmărea cu elevii în perioada de studiu imediat următoare, fapt care îi scufundă treptat pe părinţi într-o stare de profundă uimire şi admiraţie. Când se despărţiră, bufniţa se bucură de apelativul de "excelenţă" şi de aprecierile... "cel mai remarcabil animal al pădurii" şi "binefăcătorul tuturor păsărilor".

După ce mai rumegă o vreme gânduri dintre cele mai mulţumitoare inspirate de această întâlnire reuşită, bufniţa, relaxată, aţipi vreun ceas, iar după ce se trezi, descoperi că i se făcuse cam foame. Cu întâlnirile astea prieteneşti, gândi ea veselă, uită pasărea şi de foame, şi de sete... Privi cu atenţie de jur împrejurul copacului în

care se afla şi… binecuvântată surpriză! Chiar sub ea, un şoarece durduliu, stătea nemişcat, lângă o rădăcină foarte mare a copacului, care se înălţa pe o porţiune destul de lată deasupra pământului. Cu aripile larg întinse, bufniţa îşi dădu drumul fără zgomot, pe lângă trunchi, dar în acelaşi moment observă că şoricelul se pitise, dintr-un singur salt, sub partea ridicată a rădăcinii. Era prea târziu ca să aleagă o manevră cu totul diferită, aşa că se hotărâ ca la un lat de aripă de baza copacului să se agaţe bine de trunchi cu ghearele. Astfel ar mai fi avut încă o ocazie să-l ia nepregătit pe nesuferitul mititel şi să-l tragă afară din ascunzătoarea lui, cu o singură mişcare.

Lăsându-şi picioarele pe orizontală, bufniţa încercă să-şi înfigă ghearele în scoarţa copacului, dar spre marea sa uluire, nimeri exact o zonă verticală în care aceasta lipsea. Prin urmare, nu reuşi să se prindă de copac, însă în vreme ce unul dintre picioare îi alunecă pur şi simplu, celălalt întâlni partea de scoarţă care mărginea inferior zona dezgolită şi care, către această întretăiere, se îndepărta vizibil de trunchi, ca şi cum ar fi fost jupuită... Aşa se face că bufniţa se trezi cu un picior agăţat între copac şi creasta lemnoasă, cu celălalt în aer, fără nici un sprijin şi cu tot restul corpului suspendat vertical, numai pieptul găsindu-şi din fericire un reazem mai sigur, pe rădăcina cea groasă, ieşită în afară.

Oricât se zbătu pe loc, biata prizonieră nu reuşi să-şi elibereze piciorul. Din această poziţie nefirească, încercă de câteva ori să se ridice în aer, însă eforturile sale imense se dovediră cu totul inutile şi în plus, o costară nişte dureri groaznice de picior. Făcu deci o pauză, timp în care prin mintea sa care căuta cu înfrigurare o soluţie, trecu la un moment dat gândul că ar

fi cel mai potrivit în situaţia dată să strige după ajutor. Ceva riscuri în plus ar fi putut apare, de vreme ce erau destui prădători în pădure care nu s-ar fi sfiit să profite de situaţie, dar mult mai degrabă ar fi fost mai întâi auzită de una din nenumăratele păsări ale pădurii şi, dintre acestea, bufniţa era pe deplin convinsă, nu era una care să nu se fi grăbit să îşi ofere sprijinul. Totuşi, un strigăt de ajutor ar fi însemnat şi o recunoaştere a poziţiei umilitoare în care izbutise să se aducă singură... iar acesta nu era un risc, ci din păcate, o certitudine. Mai bine să continue cu alte încercări de eliberare pe cont propriu, îşi spuse dintr-o dată, cu multă hotărâre, Profesorul, iar inima îi fu, ca niciodată, cuprinsă de un sentiment eroic, dureros şi înălţător pentru sine însăşi.

*

O jumătate de oră mai târziu, bufniţa era cam în aceaşi poziţie, doar că trupul său era acum moale, complet epuizat, aripile se sprijineau şi ele pe pământ, în dreptul capului, iar ea îşi pierduse cunoştinţa. Aşa a descoperit-o lupul cel sur, care gonea de câteva ore prin pădure, mânat de foame. El observă că pasărea era încă vie şi, în plus, complet neputincioasă, dar, oricât de mare era tentaţia de a se servi din prada neaşteptată, renumele Profesorului îl făcu să se ţină de-o parte. Toate carnivorele ştiau că Profesorii puteau să intre în legătură cu spiritele pădurii, iar acestea din urmă, dacă deveneau inamicii invizibili ai vreuneia dintre ele, îi aduceau, cu siguranţă, un sfârşit rapid şi foarte dureros.

Prin urmare, după câteva plescăituri pofticioase, lupul se îndepărtă cu regret de locul tentaţiei. Foarte

puţin după dispariţia acestuia, dintr-un copac aflat în vecinătatea aceluia ce făcuse prizonieră pe cea mai respectabilă dintre bufniţe, se lăsară la pământ două păsări tinere, cu zbor îndrăzneţ: un pui de cuc şi unul de coţofană.

„Hei camarade, am crezut că pân-aici i-a fost bătrânelului!...” spuse puiul de cuc, cuprins de surescitare.

„Aş, o carne aţoasă şi tare ca a profesorului nostru, n-ar tenta nici cel mai hămesit prădător!” răspunse cu un aer de omiscienţă puiul de coţofană „Îţi spun că nici pentru o clipă nu mi-a fost teamă că ar putea păţi ceva rău. Dar ia să verificăm mai întâi dacă răul cel mai mare nu s-a produs deja...”

„Da, zise puiul de cuc cu un zâmbet răutăcios, dacă nu cumva printr-o maximă nenorocire adusă de soarta cea nemiloasă...”

„Maximă nenorocire... că bine zici!...” confirmă celălalt cu atâta tărie, încât nici unul nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

Chiar atunci, bufniţa se trezi din leşin, dar auzind râsetele acelea neaşteptate în preajma sa, hotărâ să rămână nemişcată, deşi durerea o ardea atât de tare încât aproape că îşi dorea să nu-şi mai fi revenit niciodată.

„Hai să strigăm la el!” zise puiul de cuc, care se liniştise primul.

„Poate ar trebui mai bine să ne apropiem de el şi să-l atingem...” propuse pe un ton sfios puiul de coţofană, „...e mai sigur aşa”.

„Desigur”, spuse prietenul său, „...dar dacă e mort totuşi? Eu nu vreau pentru nimic în lume să ating ceva mort. În neamul nostru, ăsta e cel mai rău lucru pe care îl poate face o pasăre... Atinge-l tu însă, dacă vrei, n-am nimic împotrivă.”

„Ai dreptate” răspunse cu îndoială în glas puiul de coţofană şi întări asta cu o minciună. „Şi la noi e la fel. Nu ne putem permite riscul.” Continuă apoi cu multă hotărâre. „De aceea, să facem mai bine cum ai spus tu prima dată. Să-l strigăm amândoi, de câteva ori, din toate puterile noastre. Sunt absolut sigur că dacă mai e vreo urmă de viaţă în el, o să observăm cel puţin o mică tresărire.”

„Să-l strigăm atunci...”, confirmă cu bunăvoinţă puiul de cuc, „dar bineînţeles, înainte de asta, să zburăm înapoi în copacul de unde-am venit, căci făcând un asemenea tărăboi, nimeni nu ne poate garanta că lupul sau vreun altul cu-aceeaşi fire nu va fi atras spre locul acesta. Nu mi-e teamă pentru noi, că doar isteţimea şi tinereţea noastră ne e cea mai bună protecţie, dar mă gândesc la profesorul nostru... în cazul în care ar fi încă în viaţă. Căci, aşa cum ne-a spus el însuşi nu o dată pe vremea când îi eram elevi: „Cel care s-a abţinut o dată să cadă în ispită, nu va mai avea puterea să o facă şi a doua oară… dacă această ocazie apare la un timp destul de scurt după prima!¨”

*

Acestea fiind rostite, cei doi se înălţară pe o ramură a copacului din faţa bufniţei şi, o dată ajunşi

acolo, începură să facă un tărăboi îngrozitor. Avântul lor nu dură însă mai mult decât toată discuţia lor de înainte. Puiul de coţofană se opri cel dintâi, privi la puiul de cuc, apoi la bufniţa care rămăsese complet nemişcată, apoi încă o dată la puiul de cuc. Acesta privi şi el scurt către bufniţă, apoi zise în şoaptă: „S-o ştergem de-aicea, camarade!”

În clipa următoare amândoi se desprinseră de creangă şi se pierdură în văzduh.

*

Când se lăsă din nou tăcerea, bufniţa constată că ceva cu totul neaşteptat ajunsese să se petreacă cu ea: furia îi depăşise cu mult durerea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi simţea foarte clar că începe să se sufoce. Dădu de câteva ori din aripi spasmodic, apoi se opri brusc şi încercă să se liniştească şi să respire ceva mai bine. Dar pe măsură ce se concentra asupra respiraţiei sale, senzaţia de sufocare era şi mai puternică.

La un moment dat, crezu că o să rămână din nou fără simţire, dar înainte ca acest lucru să se petreacă, auzi un fâşiit rapid de aripi venind de deasupra sa şi, întorcând capul cu un efort îngrozitor spre stânga, observă pe pământ, lângă ea, picioarele puternice ale unei păsări închise la culoare. Aceasta se aplecă şi începu să bată cu ciocul său lung şi puternic în scoarţa uscată în care se-nţepenise piciorul bufniţei.

„O ciocănitoare!” îşi spuse bufniţa şi o bucurie ca o lumină orbitoare puse stăpânire pe sufletul său. Respiraţia i se calmă imediat, ritmul inimii redeveni firesc

şi bufniţa nu mai apucă decât să îndrepte un gând plin de recunoştinţă către Marele şi Bunul Spirit al tuturor fiinţelor, care nu o uitase în această încercare cumplită a vieţii sale, înainte de a luneca încetişor la pământ, eliberată. Imediat realiză că nu putea să se folosească în nici un fel de piciorul rănit, dar se răsturnă încetişor pe partea sănătoasă şi înălţă un pic capul de la pământ pentru a-şi putea vedea salvatorul.

*

Dar ce era asta?... Nu de o mărinimie a Marelui Spirit avusese ea parte acuma, ci din contra, de o incredibilă batjocură... de o umilinţă mai gravă chiar decât moartea!... Bufniţa îl privi în ochi, sfidător pe puiul de ciocănitoare pe care îl urâse cu atâta frenezie înainte de a-l da afară din şcoală. Îl mai ura încă... desigur, nici o pedeapsă acordată nemernicului, nu ar fi putut să o facă pe victima sa să uite de ce fusese în stare. Aşa ceva nu putea fi uitat, nici iertat vreodată.

Puiul de ciocănitoare îi răspunse cu o privire la fel de sfidătoare. „Domnul Profesor este servit!... Permiteţi elevului cel rău să se retragă?”

Cu un efort incredibil, bufniţa izbuti să se ridice pentru o clipă în picioare, apoi se prăbuşi pe cealaltă parte. Se răsuci însă pe loc, cu o vigoare neaşteptată. Ochii hipnotici scânteiau de dispreţ şi mînie. „Eu nu ţi-am cerut să faci nimic pentru mine, înţelegi, neobrăzatule?... Mai mult, dacă aş fi ştiut că tu eşti acela căruia trebuie să îi datorez eliberarea mea, fii sigur că aş fi preferat să rămân acolo atârnat o eternitate... Chiar dacă m-aş fi

prăpădit de durere, de sete, de foame sau de colţii vreunui animal neîndurător, tot mi-ar fi fost mai bine decât să ajung în situaţia de a-ţi datora până şi un fir de iarbă ofilit ţie!”

„Dar nu îmi datoraţi nimic, domnule Profesor” rosti puiul de ciocănitoare pe un ton foarte serios. „Ştiu foarte bine că nici nu mi-aţi cere şi nici nu aţi accepta nimic de la mine... Şi tocmai din cauza asta, ceea ce s-a întâmplat aici e un lucru pentru care nu trebuie să vă mai bateţi deloc capul. Dumneavoastră nu aţi fi vrut să se întâmple şi aceasta a fost pentru mine cea mai bună motivaţie... Aşa cum v-aţi dat seama cu mult timp înainte, nu urmăresc nimic altceva decât să vă necăjesc în toate modurile cu putinţă. Prin urmare n-am făcut ceva bun pentru dumneavoastră, ci ceva rău, pentru că am reuşit să vă supăr încă o dată, precum îmi fusese intenţia...”

„Recunoşti deci, neobrăzatule!” strigă revoltată bufniţa. „Dispari de aici până nu mă reped la tine! Acum nu mai suntem la şcoală şi chiar aşa rănit şi slăbit cum mă aflu, nu te mai scapă nimeni din ghearele mele!”

„Am fugit, domnule Profesor!... Ne vedem curând!” răspunse pe un ton vesel puiul de ciocănitoare şi se pierdu în frunzişul pădurii.

*

Prietenul cel mai bun al ciocănitoarei era un pui de pitulice firav, care fusese crescut de bunica sa, pentru că amândoi părinţii îl părăsiseră. Fusesera trei fraţi, dar numai el supravieţuise. Era într-adevăr o natură optimistă, activă şi plină de viaţă. Puiul de pitulice era şi el

prin preajmă când se petrecuseră cele pomenite înainte, căci, de fapt, el fusese acela care îl anunţase pe puiul de ciocănitoare de accidentul profesorului. Când văzu că prietenul său pleacă, puiul de pitulice îşi luă şi el zborul, dar, spre uimirea sa, puiul de ciocănitoare ateriză aproape imediat pe un trunchi retezat şi, după ce prietenul său i se alătură, i se adresă pe un ton foarte serios.

„Dacă vrei să m-ajuţi, rămâi pe lângă profesor, dragul meu... Aşa o să-mi poţi da repede de ştire dacă se-ntâmplă ceva. Eu mă duc acasă ca să-mi anunţ părinţii şi să încerc să-i conving să mă ajute să lărgesc un pic scorbura aceea părăsită a bătrânului jder care se află chiar în copacul nostru. O să-l mutăm acolo pe Profesor şi eu o să-l îngrijesc cum o să pot mai bine până când o să se poată descurca din nou singur."

„Cu mare plăcere fac ce mi-ai cerut, prietene..." răspunse foarte serios ezitare puiul de pitulice, „dar, crede-mă, după tot ce ţi-a făcut individul ăsta, mă-ndoiesc foarte tare că familia ta o să te sprijine cât de puţin cu planul ăsta..."

„Nici eu nu sunt prea sigur...", oftă gânditor puiul de ciocănitoare „dar ştii ceva?... Cred că nu mi-ar fi chiar aşa de greu să mă descurc singur. Dacă ţi-e greu să aştepţi mai mult, nu mă supăr..."

„Hei, hei... îl întrerupse agitat puiul de pitulice... doar mă ştii... eu când am zis ceva, nu-mi iau cuvântul înapoi cu una cu două!... Mai bine spune-mi cum o să-l convigem pe protejatul tău cel îndărătnic să se mute acolo pentru o vreme şi, mai ales, cum o să reuşim să-l urcăm acolo!"

*

Două ore şi jumătate mai târziu, puiul de pitulice care îl păzise pe bietul profesor cu o extraordinară vigilenţă, auzi un fluierat scurt, repetat de trei ori. În clipa care urmă acestui semnal, coborî din postul său de observaţie şi poposi pe pământ, în faţa Profesorului. Acesta nu mai era chiar în locul în care îl lăsase puiul de ciocănitoare pentru că izbutise de mai multe ori să-şi ia zborul şi chiar să aterizeze pe una din ramurile cele mai groase ale unui copac alăturat. Din păcate însă, nu reuşea să îşi păstreze echilibrul pe un singur picior mai mult un sfert de ceas. Ba chiar, într-una din aceste încercări disperate, căzu pe neaşteptate şi nu mai izbuti să se redreseze în zbor ci se prăbuşi cu aripile deschise, la baza copacului. Totuşi, nici de data aceasta nu păru să fi suferit vreo vătămare mai serioasă, căci continuă cu încă vreo duzină de exerciţii nereuşite.

Când puiul de pitulice se apropie de el, Profesorul se simţea deja îngrozitor de nervos şi de obosit.

„Stimate domnule Profesor” începu micuţul cu mare atenţie, „îmi permit să vă atrag atenţia că piciorul dumneavoastră rănit şi oboseala n-o să vă îngăduie să staţi prea mult timp pe o ramură a vreunui copac... Aş vrea să vă fac o propunere.”

„Sper că nu-ţi cauţi motive de distracţie pe seama unui bătrân neputincios!” spuse bufniţa cu asprime. „Cam ştiu eu bucuriile celor de vârsta ta...”

„Domnule Profesor, nu aveţi nimic de câştigat dacă vă îndoiţi de bunele mele intenţii, fără măcar să mă cunoaşteţi. Eu vreau să vă spun că la numai câteva bătăi

de aripi spre răsărit se află o scorbură părăsită care e destul de mare şi de confortabilă pentru a vă putea fi adăpost pentru zilele de care piciorul dumneavoastră rănit are nevoie pentru a se reface. Dacă nu vreţi să mă urmaţi, pot cel puţin să chem pe vreunul din prietenii dumneavoastră în care aveţi cea mai mare încredere..."

Bufniţa clipi repede de câteva ori încurcată apoi spuse cu un glas care se voia foarte sigur: „Mulţumesc mult, dar nu cred că are rost să mai deranjez pe vreunul din prietenii mei. Vorbele tale m-au convins că eşti un tânăr de ispravă şi o să te urmez oriunde crezi tu că este mai bine pentru mine."

*

Când se trezi Profesorul, trecuseră deja o seară,o noapte şi o dimineaţă. Se simţea destul de bine, cu excepţia piciorului încă dureros şi a foamei ce începea să-i dădea semne din cele mai îngrijorătoare. La intrarea în scorbură era un ciot gros scobit deasupra pe o suprafaţă de forma unei jumătăţi de ou de raţă, aproape plin cu apă de ploaie. Fusese atât de încântat după ce aterizase în scorbură, încât nici măcar nu-i mai trecuse prin minte să-i pomenească ceva puiului de pitulice despre cea de-a doua problemă esenţială a şederii sale acolo: hrana. Nici o clipă măcar nu-şi pusese problema că, o dată ajuns în scorbura cea minunată, va fi total privat de posibilitatea de a-şi mai găsi ceva de mâncare... Era fie condamnat să piară aici de foame, fie, întorcându-se pe pământ, să cadă pradă mai devreme sau mai târziu unui carnivor complet lipsit de scrupule. Iar un Profesor ca el ştia foarte bine că erau destui dintr-aceştia în pădure.

Dar poate că puiul de pitulice făcuse dinadins tot ce făcuse şi asta era, într-adevăr, confirmarea primei sale îndoieli cu privire la bunăvoinţa acestuia. Greşeala era însă numai şi numai a lui... După zece ani, tot mai spera că unii din puii ăştia de păsări erau, în ciuda aparenţelor, nişte creaturi cumsecade!... Ce greşeală de necrezut! Ce greşeală!...

După o nouă meditaţie amară pe tema netrebniciei celor mai tineri dintre semenii săi, bufniţa se mai relaxă un pic şi se hotărâ să aştepte apariţia unei cunoştinţe. Se învârti pe loc cu greutate si ochii săi pătrunzători desluşiră în întunericul scorburii formele câtorva frunze proaspete. Se întinse încetişor către cea mai apropiată şi o atinse cu piciorul rănit. Spre surprinderea sa, frunza părea să nu se sprijine pe nimic. Se aplecă prudentă şi o trase de-o parte cu ciocul. Din ce în ce mai uimită, o trase pe următoarea şi apoi încă pe una. Locul era plin de râme şi de furnici mari, roşii de pădure.

*

Puiul de ciocănitoare îşi făcu apariţia abia două zile mai târziu. Făcuse o nouă provizie considerabilă de mâncare de la masa familiei sale, dar avea mari emoţii la gândul de a da încă o dată ochii cu profesorul. Şi, într-adevăr, grijile sale nu se dovediră nefondate. De cum îl zări, bufniţa se repezi la el ca o furie.

„Hei, derbedeule! Te-am invitat eu cumva pe-aicea?... Sau te-ai gândit tu că o să simt neapărat nevoia să te revăd?!”

„Domnule Profesor, nu fac decât să îmi ajut cel mai bun prieten... pe puiul de pitulice...”, răspunse minunându-se de propria sa inspiraţie, puiul de ciocănitoare. „El mi-a spus că v-a aranjat această locuinţă pentru scurta perioadă necesară refacerii dumneavoastră şi, pentru că mama sa este foarte bolnavă, m-a rugat cu lacrimi în ochi să am grijă de dumneavoastră până se va putea întoarce el. Fiţi convins că nici eu nu mă bucur prea tare de această întâmplare...”

„Dacă aşa stau lucrurile...” spuse bufniţa cu îndoială, „poate că o să accept un mic sprijin din partea ta, deşi nu-mi vine deloc uşor... Îţi spun însă clar că dacă asta presupune în ce te priveşte vreo recompensă din partea mea, prefer să nu mă mai sprijine nimeni până când se întoarce puiul de pitulice. Oricare ar fi riscurile!...” Puiul de ciocănitoare se înclină respectuos în semn de acord deplin cu aceste afirmaţii. Bufniţa, mulţumită, reluă imediat: „Şi ziceai mai devreme că mi-ai adus ceva de mâncare?... Mă scuzi că îţi spun, dar nu ar strica dacă data viitoare m-ai întreba ce prefer, înainte de a veni încoace cu hrana. Marele Spirit mi-e martor că apreciez mult bunele intenţii ale puiului de pitulice, dar din păcate nu pot spune că am aceaşi dispoziţie în ce priveşte pe furnicile acelea roşii!”

*

Câteva zile de asistenţă tăcută şi devotată din partea tinerei ciocănitori, făcură ca bufniţa să mediteze mai mult pe tema eliminării ei din şcoală. Era convinsă că nu prietenia faţă de puiul de pitulice, ci tocmai dorinţa de a-şi recupera statutul pierdut îl determinase pe fostul său

elev să se îngrijească de ea cu atâta perseverenţă. Iar ăsta nu putea fi totuşi un lucru chiar atât de rău, căci o pasăre capabilă să facă asemenea eforturi în scopul de a se reîntoarce la şcoală, trebuia să aibă o mare consideraţie pentru învăţătură. Dar era oare învăţătura altceva decât Profesorul său? Era oare mai mult sau mai puţin decât el însuşi?

Ajungând la aceste reflecţii, bufniţa se simţi teribil de înduioşată, ba chiar mai apoi se înduioşă şi de propria ei neaşteptată sensibilitate. Poate că nu trebuia să fi pus aşa de tare la inimă observaţiile critice ale puiului de ciocănitoare.... În fond, acesta era un tânăr îndrăzneţ şi plin de idei, care poate că tocmai pentru că îl aprecia atât de tare pe Profesorul său îşi îngăduise să-i spună cinstit toate părerile sale. Bufniţa se hotărâ să fie bună, la rândul ei, cu tânărul său discipol, aşa că mai târziu, spre seară, când acesta apăru cu hrana, îl salută prima şi i se adresă apoi pe un ton plin de bunăvoinţă:

“M-am gândit în ultima vreme la tine, dragă tinere, şi trebuie să-ţi spun că am ajuns să regret sincer plecarea ta din şcoală. Te rog să te consideri din nou admis şi, mai mult, liber să spui orice îţi trece prin minte ca şi înainte. O să recuperăm împreună, începând chiar de astăzi dacă vrei, cele cinci lecţii pe care le-ai pierdut.

Puiul de ciocănitoare îi aruncă o privire surprinsă, uşor jenată. „Domnule Profesor, nu vreau să vă supăr încă o dată, dar eu... chiar nu m-am gândit deloc să mă mai întorc vreodată la şcoală...”

„Hai, tinere, nu te sfii s-o recunoşti! Eu mă bucur că ai făcut toate astea pentru un scop atât de nobil!...” spuse nerăbdătoare bufniţa.

„Am făcut ce?” întrebă din ce în ce mai nedumerit puiul de ciocănitoare.

„M-ai salvat... m-ai îngrijit pe mine, Profesorul tău. Ai făcut-o de dragul şcolii, recunoaşte!” strigă bufniţa.

„Dar nu am făcut nimic de dragul şcolii, domnule Profesor...” spuse puiul de ciocănitoare cu o undă de tristeţe în voce. „Eu nu m-am gandit decât la dumneavoastră Am simţit nevoia să fac ce am făcut, credeţi-mă... nu am nici o altă explicaţie!”

„Bine, bine... dacă vrei tu aşa... “admise plictisită bufniţa “dar te întorci la şcoală din primăvară cum am stabilit, nu?”

„Nu. Nu vreau să mă întorc…” şopti jenat puiul de ciocănitoare.

„Am auzit bine?!” se răsti bufniţa revoltată. „Deci nu te mai interesează şcoala?”

„Câtuşi de puţin!” spuse puiul de ciocănitoare surescitat, după care se întoarse şi-şi luă zborul din scorbură fără măcar să îl mai salute.

*

După discuţia aceasta, bufniţa înghiţi în grabă mâncarea adusă de puiul de ciocănitoare şi apoi se strădui timp de câteva ore să-şi antreneze piciorul slăbit. Rana se vindecase aproape cu totul şi doar temerea că nu ar fi putut încă să se sprijine pe el prea mult timp o făcuse să-şi mai amâne plecarea. Dar acum, când în sfârşit realizase că numai mila acelei păsăruici de neînţeles îi

salvase viaţa, nu îşi dorea decât să părăsească odată acel loc blestemat în care se consumase neputinţa şi umilinţa sa cea mai profundă.

Dimineaţa următoare, când puiul de ciocănitoare reveni la scorbură, bufniţa nu mai era acolo.

*

Echinocţiul de primăvară trebuia să aducă şi începerea şcolii, ca în fiecare an. De data aceasta însă, prin câteva cunoştinţe mai vorbăreţe, bufniţa făcu să circule prin toată pădurea zvonul că, datorită sănătăţii sale foarte şubrede, este nevoită să amâne o săptămână întâlnirea cu elevii săi, după care se retrase, neştiută de nimeni, în scorbura în care îşi petrecuse zilele de convalescenţă pe vremea când fusese rănită la picior.

În dimineaţa următoare acestei mutări, un ciocănit insistent în coaja copacului o făcu să tresară violent. O secundă mai târziu, bufniţa fu la intrarea în scorbură şi strigă din toate puterile în timp ce privirile îi căutau frenetic de jur împrejur: „Tinere! Vreau să-ţi spun numai două cuvinte!... Te implor tinere, ascultă-mă!...”

Ochii i se opriră în sfârşit asupra ciocănitoarei, care încă de la primul său cuvânt se oprise din activitate şi o contempla cu multă curiozitate. De-abia atunci observă bufniţa că în faţa sa era, de fapt, o pasăre destul de vârstnică şi adăugă cu sfială şi regret:” Mă iertaţi, v-am luat drept altcineva...”

Ciocănitoarea înclină scurt din cap, apoi îşi luă imediat zborul, iar bufniţa se întoarse dezmagită în

scorbura ei. Se simţea atât de sleită de puteri de parcă ar fi vânat o noapte întreagă.

Aţipise când auzi din nou ciocănitul binecunoscut. „E numai un vis...” îşi spuse bufniţa şi se strădui să nu-l ia în seamă.

“Domnule Profesor! Domnule Profesor!...” se auzi un glas timid chiar la intrarea în scorbură.

Vis sau nu, bufniţa se răsuci pe loc ca împinsă de un arc şi şopti cu o voce tremurată... „Tinere, orice ar fi nu pleca!... Ascultă-mă... nici nu ştii cât de mult te-am aşteptat!...”

Puiul de ciocănitoare era consternat. Pentru o clipă îi trecu prin minte ideea că Profesorul îşi pierduse, pur şi simplu, minţile.

„Nu pot să încep şcoala fără tine, înţelegi?... Dacă învăţătura şi-a pierdut orice sens pentru cel mai bun dintre discipolii mei, atunci ea nu mai poate avea sens nici pentru mine! Ce folos să continui în cazul acesta?...”

„Eu sunt cel mai bun?...” îngăimă puiul de ciocănitoare uluit.

„Nu eşti tu acela care m-a salvat?!”... strigă bufniţa cu pasiune. „Singurul meu elev care avea toate motivele să mă urască şi totuşi... singurul care a făcut tot ce putea fi făcut pentru un ticălos ca mine... şi încă fără a aştepta în schimb, nici cea mai mică răsplată!... Crede-mă, nu pot merge înainte fără tine! Va trebui să mă salvezi încă o dată şi, împreună cu mine, tot ce a mai rămas din înţelepciunea minunată a vechilor bufniţe!...”

„Oh, oh... de ce mă chinuiţi?...” bâigui abia auzit puiul de ciocănitoare. „Nu vreau să renunţaţi la învăţătura dumneavoastră, dar nici nu pot să mai vin la şcoală... Iar asta nu e câtuşi de puţin legat de ce s-a întâmplat între noi, vă rog să mă credeţi...”

„Explică-mi, dragul meu!...” spuse blând bufniţa. „De aceea sunt aici. Tu îmi vei spune tot ce crezi că trebuie să ştiu, iar eu mă voi strădui să înţeleg...”

Puiul de ciocănitoare îl privi circumspect câteva clipe, după care trase adânc aer în piept şi începu: „Domnule Profesor... nu regret nimic din tot ce s-a întâmplat. Dacă nu aţi fi avut inspiraţia de a mă da afară din şcoala dumneavoastră, aş fi plecat singur... iar, în ce priveşte relaţiile cu părinţii mei, asta ar fi făcut lucrurile mult mai dificile pentru mine...

Vă întrebaţi poate de unde a apărut această ciudată decizie a mea de a părăsi şcoala... Ei bine, m-am hotărât să o fac, cu ceva timp înainte de a mă da dumneavoastră afară, în ziua în care prietenul meu cel mai bun, puiul de sturz, a reuşit să-l alunge pe fratele său mai mic din casa părinţilor săi. A venit apoi liniştit la şcoală şi s-a lăudat tuturor colegilor cu isprava lui nemaipomenită. Desigur, n-ar fi putut să o facă dacă părinţii nu s-ar fi lăsat convinşi că aşa trebuia să se întâmple. Şi care credeţi că au fost argumentele lui zdrobitoare, dragă domnule Profesor?... Nimic altceva decât presupusa lipsă de inteligenţă şi inutilitatea pentru neamul păsăresc a unui tânăr incapabil să intre la minunata dumneavoastră şcoală... Atât a fost de ajuns pentru nişte părinţi care, după felul lor, erau cunoscuţi în

toată pădurea ca fiind dintre puţinii capabili să-şi dea viaţa de dragul progeniturilor lor!

Poate credeţi că această faptă a fost cumva o întâmplare nefericită, izolată?... Dar eu am observat cu mult timp înainte că elevii dumneavoastră devin din ce în ce mai egoişti şi mai mândrii... Ei, viitorii sfătuitori ai animalelor pădurii?... Ce glumă bună!... Nu i-am auzit nici măcar o dată vorbind despre neajunsurile celor din jurul lor, nici povestind vreo faptă bună a lor sau a altora. Tot ce îi interesează pe aceşti destoinici discipoli este să apară cât mai deştepţi şi mai îmbibaţi de înţelepciune secretă în faţa celor din afara şcolii şi să câştige competiţiile pe care le organizaţi deseori, pentru a se putea bucura pe deplin de aprecierile dumneavoastră şi de invidia colegilor!...

Până când nu am văzut cu ochii mei cât de mult poate transforma şcoala un suflet nevinovat, vă mărturisesc că nu am pus prea tare la inimă aceste lucruri... Aflând însă atunci de întâmplarea aceea nefericită, am încercat să-i explic prietenului meu cât de mult a greşit gonindu-l de-acasă pe fratele său. De fapt, am fost singurul dintre colegi care a avut ceva împotriva faptei lui. Bănuiţi oare ce mi-a răspuns în faţa tuturora?... Că dacă îl invidiez pentru autoritatea pe care o are în faţa familiei sale, n-am decât să fac şi eu acelaşi lucru celor doi fraţi ai mei. Abia după aceea o să-mi poată recunoaşte dreptul de a-i da lui sfaturi!...

În ziua aceea m-am gândit pentru prima dată că o şcoală care face din elevii săi asemenea creaturi mândre şi egoiste nu merită să fie urmată de nimeni. Mă scuzaţi,

domnule Profesor... asta nu înseamnă că dumneavoastră personal aţi avea vreo vină!...”

Bufniţa tăcea înmărmurită. Poate că învăţătura era mult mai mult decât ea... dar şcoala era chiar ea... Ea era şcoala!... Nu se îndoise niciodată serios de ideea asta de când devenise profesor... În inima sa se ducea o luptă cumplită şi pentru o vreme, nu putu să facă nimic altceva decât să suspine adânc, cu aripile grele atârnând pe lângă corp şi capul plecat. Puiul de ciocănitoare aşteptă o vreme, apoi oftă la rândul său şi se întoarse pentru a părăsi scorbura. Deodată însă, auzi din spatele său vocea tremurată a Profesorului.

„Dacă şcoala e într-adevăr la originea unor asemenea fapte... îţi jur pe Marele Spirit că mai bine mă las sfâşiat de viu decât să merg mai departe cu ea, tinere!...

Puiul de ciocănitoare se răsuci către profesor şi i se adresă cu blândeţe: „Ceea ce este deja făcut, nu poate fi distrus fără a face mai mult rău decât bine, domnule Profesor... Numai dumneavoastră vă stă acum în putere să reparaţi ce a fost stricat deja în inimile tinerilor, ba chiar să faceţi din ei fiinţe mai bune, decât ar putea ajunge prin simpla educaţie dată de părinţii lor!... Iar dacă aţi reuşi, asemenea lucru ar fi de ajuns ca ei să poată fi sfătuitorii şi educatorii tuturor animalelor pădurii, căci numai bunătatea şi grija pentru celălalt sunt, după părerea mea, izvoarele adevăratei înţelepciuni...”

„Aşa e, dragul meu prieten...”şopti gânditor Profesorul. „Iar după părerea mea, înţelepciunea ta nu e deloc pe măsura vârstei pe care o ai...” continuă el şi apoi se opri căci un nod i se puse în gât şi ochii i se umplură de

lacrimi. Câteva clipe mai târziu, reuşi să se adune şi se adresă cu ceva mai multă forţă puiului de ciocănitoare.

„Poate că este o speranţă în ideea ta... numai că tu va trebui să mă ajuţi încă o dată!... Eu nu sunt decât un bătrân prost şi amorţit de singurătate. Cum aş putea să-i determin pe alţii să fie ceea ce eu n-am reuşit să fiu niciodată?”

„Ceea ce sunteţi acum... asta contează, domnule Profesor!” exclamă bucuros puiul de ciocănitoare. „O să chemaţi alături de dumneavoastră toate animalele cu suflet nobil şi cu minte limpede şi o să faceţi împreună cu ele o nouă şcoală. Ce-or să înveţe elevii acolo, eu chiar nu ştiu, dar pot să-mi dau seama că faptele lor bune vor fi o dovadă că învăţătura şcolii vine, de fapt, chiar de la Marele Spirit!”

„Dar tu, puiul meu?” întrebă Profesorul nedumerit.

„În ce mă priveşte... dacă voi putea să mă număr printre noii dumneavoastră discipoli...”

„Hai, nu te mai juca cu mine, tinere...” îl întrerupse nerăbdătoare bufniţa.

„Bine... atunci vă promit cu toată seriozitatea că voi încerca să vă arăt... ce înseamnă cu adevărat un elev disciplinat!”

Bufniţa se aplecă ameninţător către puiul de ciocănitoare, pironindu-l cu vechea sa privire iscoditoare, de parcă ar fi încercat să smulgă din ochii lui mărturia cea mai sigură a sincerităţii sale. Puiul îl privi descumpănit, apoi plecă ochii şi încercă să îşi dreagă vocea.

O clipă mai târziu însă, Profesorul începu să râdă din toată inima.

CUPRINS

IEPURELE ŞI BROASCA ŢESTOASĂ ……. 5

ARICII ……..12

PORUMBEII ……29

VIDRA ŞI BIZAMUL ……..51

VEVERIŢELE ……..67

URSUL ŞI LUPUL ……. 89

CERBUL 119

MOTANUL SĂLBATIC 138

CÂINELE 157

VULPEA 173

BURSUCUL 202

PRIVIGHETOAREA 222

BUFNIŢA ..... .238